

[εξώφυλλο]
εδρα γενικης βοτανολογιας
ανωτατης γεωπονικης σχολης
πανεπιτημιου αθηνων

ΕΧΑΙΡΕΤΙΚΑ ΧΗΜΙΚΑ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ & ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ
ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟΥΣ

Σημειώσεις απο παραδόσεις
του καθηγητη Γ. Μανωλακοπουλου
ακαδημαϊκο ετος 1977-78

Επιμελεια Υλης: Θ. Ηλιαδης
τελειοφοιτος γεωπονικης
σχολης αθηνων
ΑΘΗΝΑ 1-4-78

[μέσα]

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ
ΛΑΪΚΟΣ
ΑΓΩΝΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΪΚΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ: ΙΟΥΝΗΣ-ΙΟΥΛΗΣ 78

[]

Ο Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας

- Εισαγωγή
- Στρατηγικά συμπεράσματα.
 - A- Στόχος του αγώνα.
 - B- Κοινωνικές δυνάμεις της επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής.
 1. Η εργατική τάξη
 2. Αγρότες
 3. Σπουδαστές
 4. Οι άλλες δυνάμεις.
 - Γ- Τρόπος κατάκτησης του στόχου του αγώνα.

Δ- Το πεδίο του αγώνα

Ε- Είδος του αγώνα.

ΣΤ- Μορφή και συνεχής-μακροχρόνια διάρκεια του αγώνα.

- Χαρακτηριστικά της στρατηγικής και της ταχτικής του αγώνα

Α- Ενότητα στρατηγικής-ταχτικής, ενότητα στόχων και περιεχόμενου του αγώνα με τις μορφές πάλης, σχέση επαναστατικής πραχτικής και θεωρίας.

Β- Επαναστατικός λαϊκός αγώνας.

1. Επαναστατική βία και ένοπλη πάλη.

2. Προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε όλους τους κοινωνικούς χώρους.

3. Η παρανομία.

Γ- Επαναστατική οργανωτική αντίληψη και μεθοδολογία.

Δ. Άλλα χαρακτηριστικά της στρατηγικής και της ταχτικής του αγώνα.

1. Ο κοινωνικός χαρακτήρας του αγώνα.

2. Ανεξαρτησία, αυτοδυναμία και διεθνισμός του λαϊκού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα.

3. Η πρωτοβουλία κύριος και αποφαστικός παράγοντας εξέλιξης των λαϊκών-ταξικών αγώνων ενάντια στ' αφεντικά και το κράτος τους.

- Η οργάνωση μας και η άμεση πολιτική πραχτική

Α- Η οργάνωση μας.

1. Η μαχητική αντίσταση.

2. Το μαζικό φοιτητικό κίνημα.

3. Επί μέρους ταξικοί αγώνες σε άλλους κοινωνικούς χώρους.

4. Οι επαναστατικές δυνάμεις. Η οργάνωση μας σήμερα.

Β- Η πολιτική πραχτική μας.

1. Προπαγάνδα.

2. Η οργάνωση των δυνάμεων μας και η ανάπτυξη τους.

3. Η επαναστατική βία.

4. Πολιτικές πρωτοβουλίες και αγώνας για την ανάπτυξη και προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα.

Γ- Ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά της σημερινής κατάστασης.

1. Οι πολιτικές συνθήκες σήμερα.

2. Η δράση μας σήμερα.

- Οι προοπτικές μας. —

[1]

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα, εδώ και κάμποσα χρόνια, έχει μπει στο δρόμο της ανανέωσης της στρατηγικής και τακτικής του, προσαρμόζοντας τες και στις συγκεκριμένες συνθήκες που διαμορφώθηκαν τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Και τούτο, γιατί η Ελληνική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα, απόκτησε μετά το τέλος του τελευταίου πολέμου νέα χαρακτηριστικά : ολοκληρωμένες δομές, πλήρη καπιταλιστική οντότητα, ταξική και πληθυσμιακή ανακατάταξη τέτοια, που αντικειμενικά να δημιουργεί νέες αναγκαιότητες και άλλες δυνατότητες στον λαϊκό

αγώνα. Το λαϊκό κίνημα, σπρωγμένο από την ύπαρξη αντικειμενικών συνθηκών που είναι διαφορετικές από εκείνες της περιόδου πριν το 1950, προσπαθεί να βρει το δρόμο, που θα το οδηγήσει στην νίκη, βάζοντας κάτω από διαφορετική αντίληψη, το πρόβλημα της Λαϊκής Εξουσίας και του Σοσιαλισμού.

Σήμερα όλοι οι παράγοντες, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά δεδομένα, οδηγούν σε μια μοναδική λύση, που να εκφράζει τα λαϊκά συμφέροντα, στο σοσιαλισμό. Η χώρα μας και μπορεί και πρέπει να περάσει στο σοσιαλισμό. Όμως, μια τέτοια επαναστατική αλλαγή, ούτε αυτοδύναμη είναι, ούτε πραγματοποιείται αναμένοντας την "αυτοεξέλιξη" και τη σταδιακή μετατροπή του καπιταλισμού σε σοσιαλισμό. Πρώτα απ' όλα χρειάζεται η δράση των δυνάμεων μιας τέτοιας αλλαγής, στην κατεύθυνση της κατάληψης της εξουσίας απ' αυτές τις δυνάμεις, που θα καταστρέψουν τον καπιταλισμό και θα στηρίζουν την μετατροπή της κοινωνίας μας. Στη βάση αυτών των δύο βασικών κατευθύνσεων και μέσα από τους αγώνες τον λαϊκού κινήματος, θα υπάρξει και θα εκφραστεί ενεργητικά μια νέα ιδεολογική και οργανωτική αντίληψη, που θα εφαρμόζει νέους τρόπους αγώνα, αντίστοιχους με τα συμφέροντα και τους στόχους του λαϊκού κινήματος. Αυτή τη στιγμή, μέσα στο λαϊκό κίνημα έχουν ήδη δημιουργηθεί και εκδηλωθεί ανάλογες ιδεολογικές και οργανωτικές αντιλήψεις, που προσπαθούν να εκφραστούν και να δραστηριοποιηθούν σ' αυτή την κατεύθυνση. Παρά τα πολλά και αναπόφευκτα σ' ένα βαθμό κενά που έχουν, είναι αυτές που σήμερα ονομάζουμε επαναστατική αριστερά. Βασικά η διαμόρφωση αρχίζει τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 60 και σ' αυτά τα πρώτα χρόνια είναι σε πραγματικά υποτυπώδη μορφή. Η αρχική της ορίμανση και συγκεκριμενοποίησή της γίνεται στη διάρκεια των επτάμισι χρόνων της δικτατορίας, που πραγματικά έσπασε τα ιδεολογικά και οργανωτικά φράγματα της μέχρι τότε πολιτικής και τακτικής των φορέων του λαϊκού κινήματος, και έτσι μπήκε ξεκάθαρα το πρόβλημα της ανατροπής του συστήματος με επαναστατικό τρόπο. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου, μπορούμε να πούμε, ότι ανδρώθηκαν σ' ένα βαθμό οι δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς, διαμόρφωσαν τις βασικές τους αντιλήψεις, ενεργοποιήθηκαν και ανεξαρτοποιήθηκαν από ιστορικά, ιδεολογικά και οργανωτικά κατάλοιπα, τόσο του ίδιου του κινήματος, όσο και των μέχρι τότε αποκλειστικών φορέων του. Ασφαλώς δεν είναι η επαναστατική αριστερά γέννημα της δικτατορίας, είναι γέννημα αντικειμενικών κοινωνικών συνθηκών, που υπήρχαν και υπάρχουν και που αναγκαστικά θα εκδηλωθούν με μεγαλύτερη σαφήνεια, μέσα σε όλους τους χώρους και τους τομείς της κοινωνικής και πολιτικής ζωής.

Σ' αυτό το πολιτικό κείμενο προσπαθούμε να δώσουμε, τις συγκεκριμένες συνθήκες που υπάρχουν σήμερα στη χώρα μας, να αναπτύξουμε και να θεμελιώσουμε επαναστατική ιδεολογία σύμφωνη με αυτές τις συνθήκες, να ορίσουμε τους στρατηγικούς και τακτικούς στόχους του επαναστατικού λαϊκού κινήματος και να δώσουμε τα βασικά χαρακτηριστικά μιας νέας οργανωτικής αντίληψης και πολιτικής πρακτικής μέσα στο λαϊκό κίνημα.

Η πρακτική μας μέσα σε όλους τους χώρους και τους τομείς της κοινωνικής ζωής και δράσης θα μας οδηγήσει σε μια οργανωτική συσπείρωση, με όλες τις επαναστατικές δυνάμεις σε ένα κοινό αγώνα με τον ίδιο σκοπό, που θα είναι επίπονος και μακροχρόνιος, αλλά πιστεύουμε νικηφόρος.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Οι κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στη χώρα μας καθορίζονται από την ύπαρξη και δράση δυο βασικών παραγόντων. α) της αστικής τάξης και σε συνδιασμό

[2]

με τη θέση της στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και β) από το λαϊκό κίνημα, δηλαδή τους αγώνες και την οργάνωση των εκμεταλλευομένων και καταπιεζομένων τάξεων. Αυτό σημαίνει ότι η κοινωνία μας είναι χωρισμένη σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις, που κάθε μια έχει τα δικά της οικονομικά-κοινωνικά-πολιτικά συμφέροντα, καθώς επίσης έχει ή προσπαθεί να διαμορφώσει και μια δικιά της ιδεολογία, που να αντιστοιχεί στον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της κοινωνίας, που η κάθε μια επιθυμεί. ·

Α. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η τουρκική κατοχή στην Ελλάδα έβαλε τη σφραγίδα της και στην οικονομική ανάπτυξη. Σε μια εποχή, που ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής, έχει ολοκληρωθεί στην Δ. Ευρώπη και την Β. Αμερική, στην Ελλάδα δεν υπήρχε ούτε ίχνος βιομηχανικής εμφάνισης. Η τουρκοκρατία και οι φεουδαρχικές κοινωνικές σχέσεις που επέβαλλε, οδήγησαν στην ανάπτυξη εμπορικού και εφοπλιστικού κεφαλαίου. Έτσι το ελληνικό κεφάλαιο είχε από την αρχή της δημιουργίας του μεσιτικό χαρακτήρα και ήταν άμεσα εξαρτημένο από το ήδη αναπτυγμένο βιομηχανικά ευρωπαϊκό κεφάλαιο, του οποίου διαμετακομιστικές ανάγκες εκάλυπτε. Το γεγονός αυτό καθόρισε τον τρόπο που αναπτύχθηκε ο καπιταλισμός στον τόπο μας και έτσι η ελληνική αστική τάξη χαρακτηρίστηκε, από την αδυναμία της, να μπορέσει να πάρει «εθνικό χαρακτήρα». Αυτό σημαίνει ότι η ελληνική αστική τάξη δεν μπόρεσε να αναπτύξει αυτοδύναμα τις παραγωγικές της δυνάμεις και ικανότητες. Δεν μπόρεσε ποτέ να έρθει σε πραγματική σύγκρουση, αν και όποτε τα απαιτούσαν τα ιδιαίτερα συμφέροντά της, με οποιαδήποτε αναπτυγμένη καπιταλιστική χώρα (Εκτός μόνο σαν τμήμα η όργανο κάποιας καπιταλιστικής συμμαχίας ενάντια σε άλλη). Αντίθετα, η από την αρχή εξάρτηση και υποταγή του ελληνικού κεφαλαίου στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, του επέβαλλε να ικανοποιεί εκείνα τα συμφέροντά του, που η υλοποίησή τους εξυπηρετούσε τις γενικότερες ανάγκες και συμφέροντα του ξένου κεφαλαίου. ·

Γι' αυτό το λόγο, οι πολιτικές εξελίξεις στη χώρα μας καθορίζονταν ΠΑΝΤΑ από κέντρα αποφάσεων, που βρίσκονταν και λειτουργούσαν έξω από την Ελλάδα.

Στην σημερινή φάση ανάπτυξης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, που αρχίζει με το τέλος τον 2ου παγκόσμιου πολέμου, η Ελλάδα παίρνει τη θέση, που η ιστορική της εξέλιξη της επιβάλλει. Παίρνει τη θέση και λειτουργία μιας «περιφερειακής» χώρας του συστήματος. Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα είναι ένα βασικά ενιαίο σύνολο, που λειτουργεί σαν τέτοιο παρά τις επί μέρους αντιθέσεις του. Αυτό το ενιαίο σύνολο, που είναι σήμερα ο διεθνής ιμπεριαλισμός, έχει απαραίτητα στοιχεία της λειτουργίας του, τόσο την ιεράρχηση των καπιταλιστικών κρατών (με αναμφισβήτητη κορυφή την Β. Αμερική), όσο και την δυνατότητα να αφομοιώνει μέσα σ' αυτό το ίδιο, τις εσωτερικές του αντιθέσεις. Σ' αυτό το σύνολο υπάρχουν οι "αναπτυγμένες» και οι "περιφερειακές" χώρες. Για την επιβίωση και δυνάμωμα του χρειάζεται η οικονομική λειτουργία των μεν να συμπληρώνει και να συμπληρώνεται, από την οικονομική

λειτουργία των δε. Για την ύπαρξη του, οι ΕΠΑ είναι τόσο απαραίτητες, όσο και η Ελλάδα, η Γαλλία, η Ροδεσία και το Ζαΐρ. Η διαφορά βρίσκεται στο ότι μια "περιφερειακή" χώρα όπως η Ελλάδα, αντίθετα από μια "ανεπτυγμένη», μη μπορώντας να αναπτύξει αυτοδύναμα τις παραγωγικές της δυνατότητες, δεν συμμετέχει ουσιαστικά στις αποφάσεις για τον διεθνή καταμερισμό της αγοράς και της εργασίας, και έτσι δέχεται τον οικονομικό ρόλο και τις πολιτικές επιλογές που θα της επιβάλλει το διεθνοποιημένο μονοπωλιακό κεφάλαιο και οι πολυεθνικές εταιρείες, που είναι οι κύριοι εκφραστές του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Είναι ξεκάθαρο ότι στην Ελλάδα πλέον, σαν χώρα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, οι σχέσεις παραγωγής είναι απόλυτα καπιταλιστικές έστω και αν λειτουργεί σαν «περιφερειακή» χώρα του ιμπεριαλισμού.

Από τα πάρα πάνω βασικά και κύρια χαρακτηριστικά της Ελληνικής αστικής τάξης σήμερα συμπαιραίνουμε:

α) Η θέση της Ελλάδας σαν "περιφερειακή" του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σημαίνει ότι η ελληνική αστική τάξη δεν μπορεί να πάρει "εθνικό χαρακτήρα» και έτσι να παίξει τον οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο στην κοινωνική εξέλιξη της χώρας μας. Αντίθετα κάθε εξέλιξη σύμφωνα με τα συμφέροντα του λαϊκού μας κινήματος, δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον σε αντίθεση και σύγκρουση με αυτή. Έτσι είναι αδύνατη η οποιαδήποτε συμμαχία με την αστική τάξη για «προοδευτικές αλλαγές».

[3]

β) Η ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων στην Ελλάδα έχει δημιουργήσει τις κοινωνικές δυνάμεις, που θα μπορέσουν, αυτόνομα και αυτοδύναμα (από την αστική τάξη και τους συμμάχους της) να ανατρέψουν το καθεστώς της εκμετάλλευσης και καταπίεσης στη χώρα μας.

Η ΕΧΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η ελληνική αστική τάξη που κατέχει, την εξουσία, έχει σαν κύριο στόχο της την εδραίωση και επέχταση αυτής της εξουσίας της, σύμφωνα με τα ιδιαίτερα συμφέροντά της και με τις γενικότερες ανάγκες του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και ενάντια στα συμφέροντα των εκμεταλλεζόμενων κοινωνικών τάξεων. Για να εξυπηρετεί πιο αποτελεσματικά αυτούς τους σκοπούς, η αστική τάξη έχει οργανώσει την οικονομική κυριαρχία της και την εξυπηρετεί με κάθε τρόπο. Έχει καθορίσει την πολιτική έκφραση αυτών των συμφερόντων, σ' ένα ενιαίο πολιτικό σύστημα και καλλιεργεί συστηματικά την αυταπάτη ότι είναι δυνατό να καταληφθεί η πραγματική εξουσία, από τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, σε ενδεχόμενη εκλογική κοινοβουλευτική νίκη, με μια απλή κυβερνητική αλλαγή. Έχει οικοδομήσει ένα ολόκληρο σύστημα ανθρώπινων και γενικότερων κοινωνικών σχέσεων και τρόπου ζωής, που προσπαθεί να το μπάσει στην συνείδηση των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων, με όλα τα μέσα προπαγάνδας και ιδεολογικού καταναγκασμού, που σαν κυρίαρχη τάξη διαθέτει και θέλει να μονοπωλεί ολόκληρη αυτή τη προσπάθεια, την στηρίζει και την εξασκεί με τον κρατικό μηχανισμό και την εξάσκηση της ιδεολογικής της κυριαρχίας.

Τόσο η παγκόσμια εμπειρία, όσο και η Ελληνική και ειδικά των τελευταίων 30 χρόνων, δείχνουν τον ρόλο του αστικού κράτους και της ένοπλης βίας του, που χωρίς καθόλου να διστάζει χρησιμοποιεί όταν κινδυνεύουν τα συμφέροντα του και η εξουσία του. Το αστικό κράτος και ιδιαίτερα στη σημερινή του ανάπτυξη, δηλαδή σαν η απρόσωπη ουσιαστικά μα τέλεια οργανωμένη έκφραση της μονοπωλιακής αστικής εξουσίας, προσπαθεί να παρουσιάζεται σαν διαιτητής αντιμαχομένων κοινωνικών διαφόρων, σαν συμβιβαστής αντιθέσεων και έτσι κατόπιν να μετατρέπεται και σε αιώνια δήθεν αναγκαιότητα για την ανθρώπινη κοινωνία. Στην πραγματικότητα είναι ο οργανωμένος και ένοπλος εκφραστής των καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και φροντίζει να εξασφαλίζει και να προωθεί την εξουσία του. Όταν κινδυνεύει αυτή η εξουσία του, ή όταν απλά και μόνον η εργατική τάξη και οι άλλες εκμεταλλεζόμενες κοινωνικές τάξεις και στρώματα του πληθυσμού απαιτούν τα δικαιώματά τους καταφεύγει στην τρομοκρατία, στην βία και την σφαγή. Είναι πολλά και τραγικά τα παραδείγματα, που δείχνουν την αυταπάτη της ειρηνικής μεταλλαγής του καθεστώτος της αστικής εξουσίας, που στηρίζεται στο οργανωμένο και ένοπλο κράτος της. Ξαναθυμίζουμε μόνο τον εμφύλιο πόλεμο στην Ελλάδα, την Χιλή του Αλέντε και την Ελλάδα πάλι της 21/4/67 και του Νοέμβρη 1973 για να διαπιστώσουμε πως το αναγκαίο συμπέρασμα για το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις είναι, να συνειδητοποιήσουν την ανάγκη να αντιπαρατάξουν την λαϊκή και επαναστατική βία, απέναντι στην κρατική βία, τρομοκρατία και καταπίεση, αν θέλουν να πετύχουν κάποτε τους στόχους τους. (Δεν είναι ΙΔΙΑ η βία απ' όπου κι αν προέρχεται. Δεν είναι ίδια η βία των βορειοαμερικάνων στο Βιετνάμ και η βία των Βιετκόγκ- δεν είναι ίδια η βία των Ισραηλιτών σιωνιστών στην Παλαιστίνη και των παλαιστινίων αγωνιστών-ανταρτών - δεν είναι ίδια η βία της ΙΤΤ και του Πινοσέτ στη Χιλή, με την βία της επαναστατικής αντίστασης σε κείνη την χώρα - δεν είναι ίδια η καθημερινή βία του συστήματος στις αναπτυγμένες χώρες, με την βία ενάντια του - δεν είναι ίδια η φασιστική βία που εγκληματεί αδιάκριτα, με την επαναστατική βία).

Ο καπιταλισμός -ιμπεριαλισμός δεν στηρίζει την εξουσία του μόνο στη^ οικονομική του κυριαρχία και την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης-και των άλλων εκμεταλλεζόμενων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού, και στο αστικό κράτος σαν οργανωμένο και ένοπλο εγγυητή της. Έχει την ανάγκη να την στηρίζει και να την διασφαλίζει και με ένα ολόκληρο κοινωνικό οικοδόμημα ανθρωπινών και γενικότερα κοινωνικών σχέσεων και τρόπου ζωής που προσπαθεί να επιβάλλει και που εκφράζουν την ιδεολογική κυριαρχία της αστικής τάξης.

Στην Ελλάδα ο αντικομμουνισμός ήταν ο βασικός φορέας της αστικής ιδεολογίας μέχρι και την δικτατορία της 21/4/67. Στον κομμουνισμό απόδωσε η αστική τάξη μετά τον εμφύλιο πόλεμο, αφού κυριάρχησε στρατιωτικά, όλα τα κακά και

[4]

τα στραβά της δικής της οργάνωσης της κοινωνίας. Καλλιέργησε έτσι την υστερία τον αντικομμουνισμό, σαν "εθνική", δηλαδή αστική ιδεολογία, και πάνω σ' αυτόν προσπάθησε να φτάξει και να στήσει τις δικές της αξίες και την δική της ηθική και ταυτόχρονα να τις παρουσιάσει σαν αιώνιες αλήθειες και αναλλοίωτα πράγματα μέσα στην κοινωνική εξέλιξη. για μια ολόκληρη περίοδο η ελληνική αστική τάξη έδειξε την στείροτητά της και στον ιδεολογικό τομέα, όπως είχε

προ πολλού αποδείξει την ανικανότητά της για αυτοδύναμη καπιταλιστική ανάπτυξη. Ο σκοταδισμός και το τέλμα του «Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού» ήταν τα μόνα δικά της αυτούσια δημιουργήματα.

Όμως, μια πιο βαθειά αστική ιδεολογική κυριαρχία πραγματοποιούταν σε παγκόσμιο επίπεδο και αντίστοιχα περνούσε και μέσα στην Ελλάδα. καπιταλισμός -ιμπεριαλισμός, στηριγμένος πάντα στο βάθρο του, που είναι η ιερότητα της ιδιοκτησίας του, ταύτισε την ανθρώπινη δραστηριότητα, με τον καπιταλιστικό καταναγκασμό της δουλείας, της μισθωτής εργασίας και της εκμετάλλευσης. Μετάτρεψε όλες τις ανθρώπινες σχέσεις, σε εμπορικές και χρηματικές γενικά. Προσπαθεί να απομονώσει τον ένα από τον άλλο άνθρωπο και καλλιεργεί τον ατομικισμό και τον καριερισμό, την υποκρισία και την ψευτιά. Για να στήσει και να διατηρήσει το οικοδόμημα της ιδεολογικής της κυριαρχίας η αστική τάξη χρησιμοποιεί όλα τα σύγχρονα μέσα και τις τεχνικές που διαθέτει. Επιστήμη-τεχνική-θρησκεία-τέχνη-τηλεόραση-τύπος -ραδιόφωνο- διαφήμιση, όλα στην υπηρεσία της.

Γι' αυτό το λόγο ο πόλεμος ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική εξουσία, είναι και πόλεμος ενάντια στο ιδεολογικά οικοδόμημα και κυριαρχία της αστικής τάξης . Είναι αναγκαίο, μέσα και στη διάρκεια του αγώνα για την ανατροπή του καθεστώτος, το λαϊκό κίνημα να διαμορφώσει, σε αντίθεση και σύγκρουση με τη αστική ιδεολογία, την δική του ιδεολογία, τους δικούς τους τρόπους συμπεριφοράς και κοινωνικών σχέσεων.

B. ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το λαϊκό κίνημα είναι το ενιαίο σύνολο που αποτελούν, από τη μια μεριά οι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις, (κοινοβουλευτικές και εξωκοινοβουλευτικές), που προσπαθούν να το εκφράσουν και από την άλλη οι συγκεκριμένοι αγώνες που κάνουν οι εκμεταλλεζόμενες κοινωνικές τάξεις και στρώματα του πληθυσμού, για να υπερασπίσουν και να προωθήσουν τα ταξικά τους συμφέροντα, σε αντίθεση και σύγκρουση με τα συμφέροντα της κυρίαρχης αστικής τάξης.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΟΥΝ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Με κανένα τρόπο, το σύνολο των αστικών πολιτικών δυνάμεων, κομμάτων και οργανώσεων, επίσημων και ανεπίσημων, δεν προσπαθούν να εκφράσουν κάποια λαϊκά συμφέροντα, παρά την φτηνή δημαγωγία και τις γενικολογίες τους. Παρά τις αναγκαίες για το κοινοβουλευτικό τους παιχνίδι, διαφορές τους, εκφράζουν, και εκπροσωπούν τα ίδια βασικά συμφέροντα. Οι διαφωνίες και οι καυγάδες τους ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ώστε καλλίτερα να μπορούν να παρασέρνουν τις λαϊκές δυνάμεις. Έτσι τις παρουσιάζουν για ουσιαστικές διαφορές ενώ το περισσότερο που μπορούν να εκφράσουν είναι εσωτερικές διαφωνίες τους σε θέματα τακτικής, για το πως καλύτερα να γίνεται η καπιταλιστική εκμετάλλευση και για το πως σταθερότερα να στεριώνεται η αστική κυριαρχία. Όλες τους αποδέχονται, στο σύνολό τους το καθεστώς που υπάρχει και φροντίζουν πως καλλίτερα να το εξυπηρετούν.

Οι οργανωμένοι και «επίσημοι» πολιτικοί φορείς, που προσπαθούν να εκφράσουν συμφέροντα των λαϊκών δυνάμεων, σήμερα είναι:

α) Το ΠΑΣΟΚ, με τον τρόπο που φτειάχτηκε, με την αντιφατική στάση των εκπροσώπων του (και στις θεωρητικές διακηρύξεις και περισσότερο στην πραχτική τους) και με την περίεργη λειτουργία στα «ηγετικά επίπεδα», δείχνει ότι ανήκει αποφασιστικά στο χώρο των μικροαστικών πολιτικών δυνάμεων, με ριζοσπαστικές τάσεις. Όμως περιλαμβάνει μέσα στην κίνησή του, ορισμένα τμήματα του λαϊκού κινήματος (αγρότες, μικροαστικά υπαλληλικά στρώματα νεολαία), που στο βαθμό που με την συμμετοχή και τη δράση τους, μπορούν να επιρρεάσουν, ώστε ορισμένες από τις διακηρύξεις της πολιτικής του «ηγεσίας», να μην γίνονται μόνο για ψηφοθηρική κατανάλωση, αλλά να μετατρέπονται και σε έμπραχτη πολιτική δραστηριότητα στην καθημερινή ζωή, μπορούν να βοηθήσουν τόσο στην ανάπτυξη

[5]

των λαϊκών αγώνων, όσο και στην διαμόρφωση μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ, επαναστατικών δυνάμεων, που αργά ή γρήγορα θα συγκρουστούν με την "ηγεσία» του και με τον τρόπο οργάνωσης και δράσης του, θα αποσπαστούν από το χώρο επιρροής των αστικών και μικροαστικών κομμάτων και θα πυκνώσουν τις γραμμές των επαναστατικών δυνάμεων του λαϊκού κινήματος.

β) Το Κ. Κ. Ε., παρά την διάσπαση που έγινε το Φλεβάρη του 1968, και που δεν αντανakλούσε, ούτε οδήγησε σε καμμία ουσιαστική Ιδεολογικοπολιτική διαφορά, από άποψη στρατηγικών στόχων και τρόπου πραγματοποίησης τους, είναι σήμερα α βασικός χώρος των ρεφορμιστικών δυνάμεων. Έχοντας διασπάσει την ενότητα στρατηγικών στόχων και ταχτικής, ακολουθεί μια καθημερινή πολιτική πραχτική, που δεν εξυπηρετεί τις στρατηγικές ανάγκες από επαναστατική σκοπιά. Το πρόβλημα, από επαναστατική σκοπιά, δεν είναι πώς αυτό το ίδιο το σύστημα, με αγώνα μέσα από τα πλαίσια που δίνει, θα αλλάξει, θα γίνει καλλίτερο και στο τέλος ίσως να αυτοκαταργηθεί. Το πρόβλημα είναι, πώς το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις, με αγώνες μέσα σ' αυτό (αναγκαστικά) και ενάντια του, θα το ανατρέψουν για την επαναστατική αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας.

Πιο συγκεκριμμένα το ΚΚΕ, έχει εγκαταλείψει την παρανομία σαν μέθοδο πολιτικής πραχτικής που βοηθάει στην ανάπτυξη και την στήριξη του λαϊκού κινήματος. Έχει εγκαταλείψει την οργάνωση και την εξάσκηση της επαναστατικής βίας και έτσι Απογυμνώνει το λαϊκό κίνημα από δυο βασικές προϋποθέσεις, για την κατάληψη της εξουσίας και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην χώρα μας. Αντίθετα, οργανώνει και προωθεί μια πολιτική πάλη, που περιορίζεται στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, καλλιεργώντας την αυταπάτη πώς έτσι θα πραγματοποιηθεί η βαθμιαία και ειρηνική μετατροπή του καθεστώτος (μετατροπή που ιστορικά έχει αποδειχθεί απραγματοποίητη). Την επαναστατική-βίαη-ανατροπή του, είτε την απορρίπτει ανοιχτά είτε την ψιθυρίζει μουλωχτά σαν μια κάποια μελλοντική πιθανότητα, που πάντα μένει μελλοντική πιθανότητα και που όλο και περισσότερο γίνεται μελλοντική, μόνο και μόνο για να παρασύρει και να ξεγελάσει τους οπαδούς του.

Το ΚΚΕ χρησιμοποιώντας την εμπειρία του και την παράδοσή του, παρασύρει μέσα στους μηχανισμούς του μεγάλα κομμάτια του λαϊκού κινήματος, που είναι αντικειμενικά δυνάμεις της επαναστατικής αλλαγής στην ελληνική κοινωνία. Η ένταση και η όξυνση του ταξικού αγώνα, θα

αποδεσμεύει τέτοιες δυνάμεις από την επιρροή των κάθε είδους ρεφορμιστικών ΚΚΕ, και θα τις βοηθάει να ενταχτούν στο στρατόπεδο των δυνάμεων του λαϊκού επαναστατικού κινήματος. Ο ρεφορμισμός είναι ένα ιστορικό φαινόμενο. Οποσδήποτε δεν είναι ένα απλό αποτέλεσμα λαθών ή της "προδοσίας" της εκάστοτε ηγεσίας. Είναι μια κοινωνικά διαμορφωμένη πραγματικότητα, με μια όλο και πιο ξεκάθαρη, συγκεκριμένη και ολοκληρωμένη πολιτική πραχτική, που σήμερα πια βασίζεται τόσο στην "ηγεσία", όσο και σε ολόκληρο τον κομματικό μηχανισμό του κάθε ρεφορμιστικού Κ.Κ. Ο ρεφορμισμός στην Ελλάδα, όπως και γενικότερα σε όλες τις χώρες, είναι η έκφραση της ιδεολογικής κυριαρχίας της αστικής τάξης πάνω στο λαϊκό κίνημα και τις οργανωμένες δυνάμεις του. Στην πολιτική πραχτική αυτό σημαίνει πως τα πραγματικά συμφέροντα και οι επαναστατικές επιδιώξεις και δυναμικότητα του λαϊκού κινήματος, μπλοκάρονται και δεσμεύονται από πολιτικά προγράμματα και στόχους, που δεν οδηγούν στην επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας, αλλά που πιστεύουν πως οδηγούν στην βαθμιαία και σταδιακή μεταλλαγή της. Τα συνεχή και ίδια λάθη, από επαναστατική σκοπιά, δεν επιτρέπεται πια να τα θεωρούμε σαν λάθη. Ο ρεφορμισμός σαν μια ιστορικά διαμορφωμένη κοινωνική πραγματικότητα (και στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες), δεν θα εκλείψει παρά αφού εκλείψουν οι λόγοι που τον δημιούργησαν, δηλαδή η ίδια η αστική κοινωνία.

Οι βασικοί λόγοι που τον δημιούργησαν είναι, α) Η από την αρχή σχέση οργανωτικής και ιδεολογικής υποτέλειας του ΚΚΕ από το ΚΚΣΕ, πράγμα που καθόρισε την εξέλιξη του ΚΚΕ σύμφωνα με την κοινωνική ανάπτυξη της Ρωσίας, όπως αυτή εκφραζόταν με την πολιτική και τα προβλήματα του ΚΚΣΕ και όχι σε αντιστοιχία με τα προβλήματα και τις ανάγκες της ελληνικής πραγματικότητας. Έτσι και η όλη πολιτική του, δεν ήταν παρά μόνο η με κάθε θυσία στήριξη του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους στον κόσμο, έτσι όπως την έβλεπε και την εννοούσε το ΚΚΣΕ, αδιαφορώντας για τα οποιαδήποτε λάθη και καταστροφές που προκαλούσαν στο διεθνές επαναστατικό κίνημα.

β. Η ικανότητα του καπιταλισμού και της αστικής τάξης για νέα ανάπτυξη, κυριότερα μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, που βασίστηκε σε τεχνικές και υλικές

[6]

κατακτήσεις. Αυτό έδωσε την δυνατότητα, από τη μια να ικανοποιήσει σε αρκετό βαθμό υλικές ανάγκες της εργατικής δύναμης και από την άλλη να αλλοιώσει την ίδια την φύση της καπιταλιστικής εργασίας και κατά συνέπεια και της εργατικής δύναμης επεκτείνοντας και εντείνοντας τον εκμεταλλευτικό καταναγκαστικό και καταπιεστικό χαρακτήρα της, σε όλες τις μορφές και τους τομείς της κοινωνικής ζωής, (αλυσίδα-ηλεκτρονική τεχνική-αυτόματισμός -συνεχής αναδιοργάνωση και εντονότερη αλληλοεξάρτηση όλων των κοινωνικών διαδικασιών). Η αντίστοιχη αδυναμία των επαναστατικών δυνάμεων να κατανοήσουν έγκαιρα αυτές τις αλλαγές και να αναπροσαρμόσουν τους στόχους και την μεθοδολογία της πολιτικής τους πραχτικής, ευνόησε την διαμόρφωση και την ανάπτυξη του ρεφορμισμού μέσα από τους ίδιους τους επαναστατικούς φορείς των λαϊκών κινήσεων, που ήταν τα ΚΚ (μιλάμε για την Δ. Ευρώπη, Β. Αμερική, εν μέρει Ν. Αμερική - δηλαδή για τον σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο). Ειδικότερα στην Ελλάδα, η καθυστερημένη και αργόρυθμη εμφάνιση βιομηχανικής εργατικής τάξης, είχε σαν συνέπεια, από τη μια να επικρατούν εύκολα και ολοκληρωτικά, μικροαστικά στοιχεία στην

ηγεσία και τους κομματικούς μηχανισμούς του ΚΚΕ, που ευνοούσαν την ανάπτυξη των ρεφορμιστικών τάσεων, και από την άλλη όμως και εξ αιτίας της οξύτητας των ταξικών συγκρούσεων στην χώρα μας, να μην μπορέσει να δημιουργηθεί ο ρεφορμισμός σαν παράδοση μέσα στο εργατικό κίνημα, διά μέσου μιας ομαλής λίγο-πολύ συνδικαλιστικής δραστηριότητας. Ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ρεφορμισμού στην Ελλάδα είναι, ότι υπήρξε μέχρι λίγο καιρό πριν παράνομος. Αυτό δείχνει, τόσο τον φόβο της αστικής τάξης απέναντι στο λαϊκό κίνημα και την επαναστατικότητά του, έστω και αν αυτό εκφραζόταν με ρεφορμιστική πολιτική και στόχους, όσο και το γεγονός, ότι ο ρεφορμισμός δεν έχει πιάσει σαν παράδοση πολιτικής πραχτικής μέσα στο ελληνικό εργατικό και γενικότερα λαϊκό κίνημα. Αυτό το γεγονός εξηγεί επίσης και την χρονική καθυστέρηση εμφάνισης και ανάπτυξης νέων επαναστατικών δυνάμεων στη χώρα μας, σχετικά με την εμφάνιση και ανάπτυξη τους στις άλλες χώρες.

Σήμερα πάντως, ο ρεφορμισμός αποκαλύπτεται ξεκάθαρα, όταν προβάλλει την ίδια πολιτική και τους ίδιους στόχους και τα ίδια λάθη, όπως παλιότερα. Εκφράζεται με την ουσιαστική εγκατάλειψη του στόχου, για επαναστατική αλλαγή στην Ελλάδα, για τον σοσιαλισμό, αντικαθιστώντας τον με την βαθμιαία και σταδιακή μετατροπή του καθεστώτος. Εγκαταλείπει τις επαναστατικές μορφές πάλης, αντικαθιστώντας τις με την "ειρηνική συνύπαρξη" και το "ειρηνικό πέρασμα". Εφαρμόζει μόνο νόμιμες, δηλαδή αποδεκτές και ανεκτές από τον αστικό καθεστώς, μεθόδους αγώνα και μορφές πάλης. Προσπαθεί να οργανώνει τις λαϊκές δυνάμεις και τον ίδιο τον φορέα, με την δογματική αντίληψη του μοναδικού σωστού, του μοναδικού ρεαλιστή, του μοναδικού εκφραστή του λαϊκού κινήματος. Όμως σαν γέννημα και θρέμμα της αστικής κοινωνίας, δεν πρόκειται να εκλείψει παρά μόνο με την ανατροπή αυτής της κοινωνίας, μέχρι τότε θα αποτελεί συστατικό στοιχείο του λαϊκού κινήματος, άσχετα από το ποιός θα είναι ο ρόλος του.

γ) Η ίδια η ανάπτυξη του καπιταλισμού και τα προβλήματα και οι ταξικές αντιθέσεις που οξύνονται, έχουν δημιουργήσει τις κοινωνικές δυνάμεις που θα μπορέσουν αυτόνομα και αυτοδύναμα να ανατρέψουν το καθεστώς της αστικής κυριαρχίας στη χώρα μας. Αυτό σημαίνει ότι μπαίνει επιταχτικά το πρόβλημα της εξουσίας. Δηλαδή, η αδυναμία του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού να μπορεί να λύνει τα διαρκώς αυξανόμενα και οξυνόμενα προβλήματα των λαϊκών δυνάμεων, αν θέλει να εξυπηρετεί και να υπερασπίζει τα συμφέροντά του, σημαίνει ότι η ρήξη και ο ανταγωνισμός των συμφερόντων του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού, είναι όλο και πιο καθαρά. Αυτό οδηγεί στην αναγκαιότητα ανατροπής της αστικής εξουσίας καθώς και στην ανάγκη να εξετασθούν το περιεχόμενο και ο χαρακτήρας του σοσιαλισμού. Αυτοί είναι και οι βασικοί λόγοι για τους οποίους δημιουργούνται και εμφανίζονται οι πρωτοπορειακές και επαναστατικές δυνάμεις στη χώρα μας. Στη διάρκεια της χουντικής περιόδου και μέσα στον αγώνα κατά του δικτατορικού καθεστώτος, αυτά τα προβλήματα και οι ανάγκες συνειδητοποιούνται πιο άμεσα και έτσι αρχίζει και η πιο συγκεκριμένη διαμόρφωση αυτών των δυνάμεων.

Αυτές οι δυνάμεις, δεν έχουν να αναλάβουν την αναμόρφωση, ή την δημιουργία από την αρχή ενός νέου και σωστού λαϊκού κινήματος, γιατί το λαϊκό κίνημα και οι αγώνες του υπάρχουν από πολύ καιρό στην Ελλάδα και αυτές οι ίδιες οι πρωτοπορείες και οι νέες επαναστατικές δυνάμεις

είναι προϊόντα του. Οι επαναστατικές δυνάμεις, βάζοντας στόχο την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, αποκαθιστούν

[7]

την ενότητα στρατηγικών στόχων και ταχτικής έμπραχτου καθημερινού πολιτικού αγώνα και στρατηγικών αναγκών, καθώς και την αναγκαιότητα μιας νέας οργανωτικής αντίληψης, που να αντιστοιχεί στο περιεχόμενο και το χαρακτήρα της αυριανής λαϊκής εξουσίας και να οδηγεί σ' αυτήν. Στην δημιουργία των επαναστατικών δυνάμεων μέσα στο λαϊκό κίνημα, επιδράσανε και επιδρούν αποφασιστικά, τόσο η άρνηση του ρεφορμισμού, όσο και οι εμπειρίες από τους αγώνες των λαϊκών κινήματων στις άλλες χώρες και του διεθνούς επαναστατικού κινήματος, καθώς και οι τρόποι εφαρμογής και ανάπτυξης του σοσιαλισμού σε άλλες χώρες. Οι επαναστατικές δυνάμεις, που είναι κομμάτι του λαϊκού κινήματος, πρέπει να συμβάλλουν με την καθημερινή και έμπραχτη πολιτική τους δραστηριότητα, στην προώθηση και ανάπτυξη των λαϊκών αγώνων με επαναστατική προοπτική και στόχους. Χρειάζεται τέλος, να ξαναβάλουν έμπραχτα τα βασικά προβλήματα, της παράνομης οργάνωσης και της επαναστατικής βίας, σαν απαραίτητα στοιχεία, για ένα λαϊκό και επαναστατικό κίνημα, που σκοπεύει στην πολιτική εξουσία και στην επαναστατική κοινωνική αλλαγή.

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι λαϊκοί αγώνες στη χώρα μας από το 1918 ακόμη, αλλά ιδιαίτερα στην περίοδο 1940-50 και μετά απ' αυτήν, έχουν ξεκάθαρο και έντονο ταξικό περιεχόμενο και χαρακτήρα. Είναι αγώνες της εργατικής τάξης, της αγροτιάς και άλλων εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών στρωμάτων του πληθυσμού και των οργανωμένων τους πρωτοπορειών. Είναι αγώνες για την υπεράσπιση και προώθηση των πραγματικών προβλημάτων και συμφερόντων τους, αγώνες για καλύτερη ζωή ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική εξουσία και αστική κυριαρχία. Στην διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα ενάντια στη χιτλερική κατοχή, γρήγορα η ελληνική αντίσταση οδήγησε στην λαϊκή εξουσία των απελευθερωμένων περιοχών. Η λαϊκή εξουσία ήταν η πολιτική έκφραση μιας διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης και ζωής, και ήταν σε πλήρη αντίθεση και σύγκρουση με τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και του διεθνούς καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού. Ήταν ουσιαστικά η εφαρμογή του σοσιαλισμού, με τις τότε δυνατότητες που υπήρχαν και μέσα στις ιδιαίτερες πολεμικές συνθήκες εκείνης της εποχής. Στην περίοδο 1950-67, οι λαϊκοί αγώνες συσκοτίζονται και μπλοκάρονται από την λαθεμένη προοπτική, που έδινε σ' αυτούς τους αγώνες, η πολιτική ηγεσία (που βασιζόταν στην δήθεν ύπαρξη μιας "εθνικής" αστικής τάξης). Έτσι είχαν βασικά χαρακτήρα πολιτικών διεκδικήσεων για εκδημοκρατισμό της πολιτικής ζωής. Δεν αναζητιότανε και έτσι δεν μπορούσε να γίνει συνειδητό, γιατί αυτός ο εκδημοκρατισμός δεν μπορούσε ούτε να πραγματοποιηθεί ούτε και να δώσει λύση στα πραγματικά προβλήματα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεζόμενων, σύμφωνα με τα συμφέροντα τους. Όμως το ταξικό περιεχόμενο που είχαν οι λαϊκοί αγώνες, σύντομα οδήγησε σε πιο ουσιαστικούς ταξικούς αγώνες. Αυτό φάνηκε καθαρά στη περίοδο του σχετικού αστικού εκδημοκρατισμού (63-65), όπου οι λαϊκοί αγώνες αντί να περιορισθούν, αφού κέρδισαν ωρισμένες πολιτικές κατακτήσεις, αναπτύχθηκαν ακόμα περισσότερο και βάθυναν σε

ουσιαστικές κοινωνικές απαιτήσεις, βάζοντας πια σε κίνδυνο, τα ίδια τα θεμέλια της αστικής κυριαρχίας και την εξουσία των ξένων και ελληνικών διεθνοποιημένων μονοπωλίων.

Οι ταξικοί αγώνες του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα, χαρακτηρίζονται σε όλη την περίοδο μετά το 1940»Από δύο σοβαρές αντιφάσεις, α)Δεν απόρρεσαν να εκφράσουν σε συγκεκριμένη πολιτική προοπτική και στόχους, την επαναστατική δυναμικότητα και κοινωνική αναγκαιότητα τους.

Δεσμεύτηκαν και μπλοκαρίστηκαν από την πολιτική ηγεσία. Αυτή η αντίφαση συνεχίστηκε και σε όλη την μετέπειτα περίοδο μέχρι την 21/4/67. β)β ο αυστηρός διαχωρισμός του πολιτικού συμβιβασμού, που σήμαινε ταυτόχρονα και την στρατιωτική καταστροφή. Αργότερα στην βάση της "ειρηνικής συνύπαρξης " και του "ειρηνικού περάσματος ", καταργήθηκε Απλούστατα Α στρατιωτικός τομέας (χωρίς βέβαια να καταργηθεί και η αντίφασή). Καταργήθηκε δηλαδή, η Οποιαδήποτε προετοιμασία και δουλειά, για την βίαιη Αντιμετώπιση της βίας και καταπίεσης του καθεστώτος.

Η στρατιωτική δικτατορία της 21/4/67 και όλη η περίοδος αυτή μέχρι σήμερα, αποκάλυψε όλο και περισσότερο, από τη μια αυτές τις βασικές αντιφάσεις και τον κύριο χώρο Ανάπτυξης των ταξικών συγκρούσεων, και από την άλλη το ταξικό πε-ριεχόμενο και χαρακτήρα των λαϊκών αγώνων, οι λαϊκές δυνάμεις και οι οργανωμένες πρωτοπορείες τους, συνειδητοποιούν μέσα στον αγώνα, τις πραγματικές ανάγκες

[8]

και τα προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν και να λύσουν, αν θέλουν να πραγματοποιηθεί η κοινωνική επανάσταση στη χώρα μας, ενάντια στην αστική κυριαρχία και την καπιταλιστική ιμπεριαλιστική εξουσία.

Μετά την κυβερνητική αλλαγή που έγινε στις 24/7/74οί λαϊκοί αγώνες παρουσιάζουν ορισμένα βασικά καινούργια χαρακτηριστικά, ιδιαίτερα σε σχέση με την πριν το 1967 περίοδο. "Έπειτα από μια Αρχική φάση Αναμονής, όχι μεγαλύτερη από 3 μήνες, αρχίζουν να ξεσπούν παράλληλα σε διάφορους κοινωνικούς χώρους, χωρίς καμιά αρχική αναμεταξύ τους σύνδεση, είναι γεγονός ότι βασική αιτία της πλατύτητας και της έντασης των ταξικών αγώνων, είναι η παγκόσμια κρίση που περνάει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα . Προκαλούντες και ζώντας μέσα στη κρίση του και επιδιώκοντας την αναδιοργάνωση του σε παγκόσμια κλίμακα, το σύστημα επιχειρεί και πάλι να φορτώσει τα έξοδα αυτής της μανούβρας στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων τάξεων. Έτσι προκαλεί την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων και συσσωρεύει τεράστια οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα. Στην Ελλάδα, όπως και στις άλλες χώρες με ανάλογους τρόπους, η αστική τάξη ζητάει την "κοινωνική γαλήνη" και τις "θυσίες " των εργαζομένων με διάφορες προφάσεις. οι εργαζόμενοι όμως καταλαβαίνοντας όλο και καλλίτερα το παιγνίδι σε βάρος τους, απαντούν με τους λαϊκούς αγώνες, για να υπερασπίσουν και να προωθήσουν τα συμφέροντα τους, παρά τις εκκλήσεις, τού ρεφορμισμού για συμβιβασμό.

Σ'αυτή την τελευταία περίοδο των λαϊκών ταξικών αγώνων, που σήμερα περνάμε, διακρίνονται Ορισμένα καινούργια βασικά χαρακτηριστικά τόσο της ανάπτυξης όσο και της διεξαγωγής τους.

1) το ταξικό περιεχόμενο και χαρακτήρας τους είναι, ξεκάθαρος και έντονος τις περισσότερες φορές. Και αυτό, πάρα το γεγονός ότι τις περισσότερες φορές ακόμη, δεν είναι δυνατόν να

εκφραστούν πολιτικά, με ένα λίγο-πολύ πιο μόνιμο τρόπο, και ταυτόχρονα υπάρχει και η έλλειψη μιας σαφούς και ξεκάθαρης προοπτικής.

2) οι παραδοσιακοί φορείς τέτοιων αγώνων, που είναι τα επίσημα κόμματα και συνδικαλιστικού "τύπου" παρατάξεις της "αριστεράς", όχι μόνο δεν τις προωθούν, αλλά και ούτε τους βοηθούν τις περισσότερες φορές. Αντίθετα προσπαθούν να τους μπλοκάρουν και να τους ματαιώσουν, ή γρήγορα να τους τελειώσουν με συμβιβαστικές λύσεις που προωθούν διάφοροι "συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι". Ταυτόχρονα, όπου τέτοιοι αγώνες αναπτύσσονται, προσπαθούν να περιορίζουν τον αντίκτυπο και τα αποτελέσματα τους στους άλλους εργαζόμενους, αδιαφορώντας ή μειώνοντας τη σημασία τους. Παράλληλα προσπαθούν συνεχώς και συστηματικά να τους "καπελώσουν" δηλαδή να εκμεταλλεύονται τους λαϊκούς ταξικούς αγώνες, για να βγάλουν και να προωθούν τα δικά τους συμπεράσματα και πολιτική γραμμή, που δεν πάει πέρα από ένα αφηρημένο εκδημοκρατισμό - αποχουντοποίηση.

3) Τα αιτήματα και οι στόχοι που προβάλλονται, έχουν ποιοτικά διαφορετικό περιεχόμενο. Θίγουν πραγματικά προβλήματα ουσίας και δεν περιορίζονται σε απλοϊκές απαιτήσεις αυξήσεων που πριν ακόμα δοθούν έχουν καταληστευθεί από τον πληθωρισμό, τις αυξήσεις και τις "εθνικές θυσίες". Μαζί με αυτό το διαφορετικό περιεχόμενο των απαιτήσεων που προβάλλουν οι λαϊκοί αγώνες διεξάγονται και με διαφορετικούς τρόπους. Η αποφασιστικότητα και η μαχητικότητα των μορφών πάλης, ξεπερνούν κατά πολύ και σε αποτελεσματικότητα και σε συνειδητότητα τις κλασσικές παθητικές μορφές διεκδικητικών αγώνων.

Ήδη έχουν εμφανισθή σε ορισμένες περιπτώσεις καθαρά επιθετικές μορφές αγώνα, πράγμα που ανησυχεί το καθεστώς και τον ρεφορμισμό, που συναγωνίζονται για το ποιός θα πρωτοκαταγγείλει προβοκάτορες και χουντικούς, εκεί που μόνο πρωτοποριακοί λαϊκοί αγώνες υπάρχουν και διεξάγονται.

4) Η ανάπτυξη τους γίνεται βασικά αυτόνομα, με κινητήριες δυνάμεις την πρωτοβουλία για πολιτική πραχτική, που να μπορεί να αντιμετωπίζει τα προβλήματα, των πρωτοπόρων δυνάμεων σε κάθε συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο και τη δραστήρια και υπεύθυνη συμμετοχή όλων σχεδόν των εργαζομένων, εκεί όπου ξεκινάει ο συγκεκριμένος αγώνας. Ακόμα παραπάνω αναπτύσσονται και διεξάγονται βασικά αυτοδύναμα δηλαδή βασίζονται πρώτα και κύρια στις ίδιες τους τις δυνάμεις.

Έτσι και το πρόβλημα της συμπαράστασης παίρνει άλλη διάσταση. Η συμπαράσταση μετατρέπεται από γενικό ευχολόγιο, σε συγκεκριμένη πολιτική πράξη βοήθειας, έστω και μικρής στον αγώνα που διεξάγεται.

[9]

5) Επειδή ακριβώς διεξάγονται βασικά αυτόνομα και αυτοδύναμα, οξύνεται και βαθαίνει η ταξική συνείδηση. Δημιουργείται ακόμη η ανάγκη να περάσουν από τις αφηρημένες γενικολογίες στα συγκεκριμένα πράγματα και να δούμε τί σημαίνει καπιταλισμός και ιμπεριαλισμός στην κάθε ώρα της καθημερινής μας ζωής.

Για τον ίδιο λόγο, οι λαϊκοί ταξικοί αγώνες δεν παρασέρνονται πια εύκολα στη συνεχή καταπόνηση για γενικά και αφηρημένα αστικά πολιτικά προβλήματα, που μοναδικό σκοπό έχουν να συσκοτίζουν τα πραγματικά κοινωνικά προβλήματα των εργαζομένων. Εξ άλλου, έχει γίνει πια κατανοητό, ότι τα λεγόμενα "γενικά πολιτικά προβλήματα", είναι τα ίδια και τα ίδια τετριμμένα αφηρημένα πράγματα, και που σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει πραγματική δυνατότητα επέμβασης γι' αυτά, με την ψήφο κάθε τετραετία που δίνουν στους εργαζόμενους.

6) Οι λαϊκοί ταξικοί αγώνες, στην σημερινή περίοδο είναι πολλοί και αποσπασματικοί, χωρίς καμιά ενιαία σύνδεση που να προϋπάρχει. Οι συνδέσεις που γίνονται αναμεταξύ τους, γίνονται μόνο στο βαθμό που οι ίδιοι οι αγώνες αναπτύσσονται και οι ανάγκες τους το απαιτούν. Κανένας συνολικός φορέας δεν υπάρχει, αυτός θα έρθει μόνο μέσα από την ανάπτυξη τους. Παρά όμως αυτήν την έλλειψη, από την μια μεριά παρουσιάζουν οι περισσότεροι, μια σειρά σοβαρά κοινά χαρακτηριστικά, αυτά που παραπάνω περιγράφηκαν, και από την άλλη, δεν διστάζουν να πάνε ενάντια στους επίσημους φορείς και τους διάφορους «μεσολαβητές» αν αυτό είναι αναγκαίο για να προχωρήσουν.

7) Τέλος είναι διάχυτη και γίνεται όλο και πιο συγκεκριμένη η τάση, ότι ο κάθε επί μέρους αγώνας, το κάθε επί μέρους αίτημα, ακόμα και όταν πετυχαίνουν, δεν σημαίνει πραγματική και οριστική λύση των προβλημάτων. Είναι μόνο ένα βήμα στην κατεύθυνση και στην προοπτική της λύσης όλων των προβλημάτων με μια ριζική κοινωνική αλλαγή, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα περιμένουμε κάποιο αόριστο μέλλον, όταν θα γίνει αυτή η αλλαγή, για να λύσουμε τα προβλήματα μας, αλλά από τώρα και άμεσα, αγωνιζόμαστε γι' αυτά. Παράλληλα η ανάγκη για ιδεολογική-πολιτική-οργανωτική και πραχτική αυτονόμηση, από την αστική τάξη και τον ρεφορμισμό, εκφράζεται συνέχεια πιο καθαρά, μια και η ίδια η πολιτική πραχτική της ανάπτυξης των λαϊκών ταξικών αγώνων σπρώχνει προς τα εκεί.

Μέσα απ' όλη αυτήν την διαδικασία ανάπτυξης των λαϊκών ταξικών αγώνων, διαμορφώνονται εκείνες οι δυνάμεις και οι οργανωμένες πρωτοπορείες του λαϊκού κινήματος, που θα ανατρέψουν το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Τέλος το πρόβλημα της επαναστατικής αλλαγής της ελληνικής κοινωνίας, που θα γίνει με την ανάπτυξη και ολοκλήρωση των λαϊκών αγώνων, δεν είναι ανεξάρτητο από την ανάπτυξη των λαϊκών κινήματων στις άλλες χώρες, και ιδιαίτερα της περιοχής της Μεσογείου και της Δ. Ευρώπης. Η ενιαιοποίηση της παγκόσμιας αγοράς και η εξέλιξη του καπιταλισμού σε παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, έχουν δημιουργήσει ακόμη πιο έντονη αλληλοεξάρτηση. Η οικονομική ολοκλήρωση της Δ. Ευρώπης είναι γεγονός και η πολιτική ενότητα πολύ προχωρημένη. Έτσι και η ανάπτυξη των λαϊκών ταξικών αγώνων και των επαναστατικών δυνάμεων στην Ελλάδα, βρίσκεται σε άμεση σχέση με τους ταξικούς αγώνες και τα επαναστατικά κινήματα των άλλων χωρών της περιοχής της Μεσογείου και της Δ. Ευρώπης. Μια επαναστατική κοινωνική αλλαγή στη χώρα μας, θα έχει σημαντικές επιπτώσεις στα κινήματα και τις χώρες αυτής της περιοχής, όπως και το αντίστροφο. Ο επαναστατικός διεθνισμός σήμερα, πέρα από το ότι είναι η ανάγκη να κατανοηθούν οι

συνολικές εξελίξεις σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου και να αναπτυχθούν συγκεκριμένες σχέσεις με τα λαϊκά κινήματα και τις επαναστατικές δυνάμεις των άλλων χωρών, εκφράζεται και πραγματοποιείται, με την έμπραχτη διεθνιστική αλληλεγγύη και πάνω από όλα με την προώθηση και ανάπτυξη του λαϊκού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

A.- ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Σήμερα η κοινωνική και η οικονομική πραγματικότητα στην Ελλάδα, μας δείχνει ότι οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής είναι ολοκληρωμένες, και μέχρι εκείνο το σημείο, που της επέτρεψε η ιστορική ιδιομορφία της κοινωνικής της εξέλιξης και της καπιταλιστικής της ανάπτυξης. Ταυτόχρονα η θέση της Ελλάδας μέσα στο παγκόσμιο και ενιαίο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι καθορισμένη, ανήκει στις χώρες της "περιφέρειας", του συστήματος. Η ύπαρξη της σ' αυτή τη θέση, είναι αναγκαία για την λειτουργία του συστήματος, όσο είναι αναγκαία και η

[10]

και η ύπαρξη μιας οποιασδήποτε άλλης χώρας, που ανήκει σ' αυτό το σύστημα, είτε στο «κέντρο», είτε στην "περιφέρεια" του. Η στήριξη του καθεστώτος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, απέναντι στις κοινωνικές δυνάμεις, που μέσα σ' αυτό δημιουργήθηκαν και αναπτύχθηκαν, και που το αμφισβητούν και απειλούν, γίνεται βίαια με το οργανωμένο και ένοπλο αστικό κράτος. Ταυτόχρονα ένα ολόκληρο οικοδόμημα αστικής ιδεολογικής κυριαρχίας καθορίζει κοινωνικές σχέσεις, ατομική συμπεριφορά, αξίες, ηθική, περιεχόμενο και τρόπο ζωής, σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες και συμφέροντα. Αυτή η αστική ιδεολογία στηρίζει και διασφαλίζει την καπιταλιστική εξουσία, προσπαθώντας να την επιβάλλει σαν αιώνια αναγκαιότητα, που μόνο βελτιώσεις μπορεί να αποδεχθεί.

Αυτό το καθεστώς της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης θα καταστρέφει, καταλαμβάνοντας την εξουσία, το ένοπλο λαϊκό, και επαναστατικό κίνημα, που δημιουργείται και στηρίζεται στις εκμεταλλευόμενες και καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις, που ζητάνε μια ριζική κοινωνική αλλαγή. Επαναστατική προοπτική του λαϊκού αγώνα στην Ελλάδα, είναι η πλήρης και οριστική καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνίας, και η οικοδόμηση μιας άλλης, που να αντιστοιχεί στα συμφέροντα και τις επιθυμίες των εκμεταλλευομένων και καταπιεζομένων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων. Αυτή η κοινωνία, η σοσιαλιστική, θα είναι το αποτέλεσμα ενός νικηφόρου επαναστατικού αγώνα, που θα σκοπεύει σε δυο απόλυτα αλληλένδετους στόχους, στην ανατροπή της οικονομικής βάσης και λειτουργίας του καπιταλισμού (κατάργηση της εκμετάλλευσης), και στην καταστροφή της αστικής ιδεολογικής κυριαρχίας, που σημαίνει ριζική αλλαγή όλων των κοινωνικών σχέσεων, του περιεχομένου και του τρόπου ζωής. Μόνον η ανατροπή της οικονομικής βάσης, αν και είναι αναγκαία, Ωστόσο δεν είναι αρκετή, ούτε για να διασφαλίσει, ούτε για να αναπτύξει πραγματικά τον σοσιαλισμό.

Πριν από την κατάληψη της εξουσίας από το λαϊκό κίνημα, δεν υπάρχουν άλλα ενδιάμεσα ιστορικά στάδια της κοινωνικής εξέλιξης στην Ελλάδα. Δηλαδή, δεν είναι δυνατόν να περάσουμε σε ένα ενδιάμεσο τρόπο και περιεχόμενο κοινωνικής -οργάνωσης, που σ' αυτήν θα μπορέσουν να

δημιουργηθούν οι δυνάμεις και οι δυνατότητες, για το πέρασμα στην σοσιαλιστική κοινωνία. Αυτές οι κοινωνικές δυνάμεις και οι υλικές δυνατότητες ήδη υπάρχουν, από τώρα. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι δεν θα υπάρξουν διάφορες φάσεις της εξέλιξης των κοινωνικών συγκρούσεων στην χώρα μας, μέχρι να φτάσουμε στον σοσιαλισμό. Αυτές όμως θα είναι φάσεις εξελικτικές αυτής της ίδιας της σημερινής κοινωνίας, που θα καθορίζονται από την πορεία των ταξικών αγώνων μέσα σ' αυτήν, και σε σχέση με τις γενικότερες διεθνείς εξελίξεις. Η άποψη που λέει ότι πρώτα έρχεται, σαν ιδιαίτερος στόχος, η απαλλαγή από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, και μετά μέσα σε συνθήκες "εθνικής ανεξαρτησίας" προσπάθεια και ο στόχος για την αλλαγή του κοινωνικού καθεστώτος, στηρίζεται, ή στο μύθο της ύπαρξης "εθνικής αστικής τάξης", ή στην δυνατότητα να δημιουργηθεί, και να γίνει έτσι αυτή ο φορέας των στόχων, της στρατηγικής και της ταχτικής του λαϊκού αγώνα. Ο ιμπεριαλισμός όμως δεν είναι μια αφηρημένη πραγματικότητα και εξωτερική σε σχέση με την Ελληνική κοινωνία. Είναι η συγκεκριμένη σημερινή και ανώτερη ιστορική φάση της ανάπτυξης του καπιταλισμού, σε παγκόσμια κλίμακα και σε ενιαίο σύνολο, και η χώρα μας είναι τμήμα ("περιφερειακή χώρα"), αυτού του συστήματος. Δεν υπάρχουν λοιπόν πια περιθώρια να μιλάμε για "εθνική" ή όχι, αστική τάξη και για "εθνική ανεξαρτησία". υπάρχει η ελληνική αστική τάξη, που είναι εξαρτημένη από τα "κέντρα" του ιμπεριαλισμού, και η πραγματοποίηση μιας πραγματικής εθνικής ανεξαρτησίας μπορεί να γίνει μόνον με αγώνα ενάντια στην αστική τάξη, για επαναστατική αλλαγή ολόκληρου του κοινωνικού καθεστώτος, και τότε πραγματική εθνική ανεξαρτησία δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια Ελλάδα ανεξάρτητη, όπου οι εκμεταλλεζόμενες και καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις έχουν την εξουσία στα χέρια τους, και οικοδομούν τον σοσιαλισμό. Η θεωρία και η ταχτική των "σταδίων" με οποιαδήποτε μορφή δεν οδηγεί στον σοσιαλισμό. Αντίθετα, από τη μια δημιουργεί κατάλληλες συνθήκες στην αντίδραση για να αντιμετωπίζει με επιτυχία το λαϊκό κίνημα, και από την άλλη φρενάρει την ανάπτυξη της επαναστατικής συνείδησης και πραχτικής, οδηγώντας τους λαϊκούς αγώνες στα αδιέξοδα του ρεφορμισμού, ακόμη, κι' αν τύχει να καταλάβουν την πολιτική διακυβέρνηση προοδευτικές δυνάμεις (π.χ. Χιλή).

Δεν μπαίνει λοιπόν πρόβλημα αν ο αγώνας είναι αντιιμπεριαλιστικός ή αντικαπιταλιστικός, η αν είναι κατ' αρχήν και βασικά αντιιμπεριαλιστικός ή κατ' αρχήν

[11]

και βασικά αντικαπιταλιστικός. Ο αγώνας είναι ένας και διεξάγεται ενάντια στον καπιταλισμό-ιμπεριαλισμό σαν ένα πράγμα.

Σ' αυτή τη φάση ανάπτυξης του καπιταλισμού έχουν δημιουργηθεί και υπάρχουν στην χώρα μας, τόσο οι υλικές δυνάμεις, όσο και οι αντικειμενικές δυνατότητες για την ανατροπή του και για την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας, του σοσιαλισμού. Σοσιαλισμός δεν είναι μόνο η αλλαγή του τρόπου παραγωγής και των σχέσεων που έχουν μεταξύ τους οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις, δηλαδή η ανατροπή της οικονομικής βάσης του συστήματος, αλλά και η αλλαγή ολόκληρου του οικοδομήματος όλων των κοινωνικών σχέσεων, που στηρίζουν και εκφράζουν την σημερινή καπιταλιστική κοινωνία. Έτσι είναι απαραίτητη η κατάργηση της ιδιοκτησίας στα μέσα (στα κάθε είδους μέσα) παραγωγής (βιομηχανίες, κοινωνικές υπηρεσίες, έδαφος, γνώση, επιστήμη κλπ.), που τα ξανακάνει δικά του το κοινωνικό σύνολο (έτσι τα προϊόντα της κοινωνικά αναγκαίας

ανθρώπινης δραστηριότητας, διοχετεύονται και υπηρετούν αυτό το ίδιο) και έτσι εξαλείφεται συνέχεια η εκμετάλλευση μιας τάξης πάνω στις άλλες, και τελικά εξαλείφονται αυτές οι ίδιες οι κοινωνικές τάξεις. Από την άλλη μεριά είναι αναγκαία μια τέτοια κοινωνική οργάνωση, όπου οι αποφάσεις θα παίρνονται άμεσα από τους ίδιους τους ενδιαφερόμενους, χωρίς "μεσολαβητές", και όπου ο έλεγχος για τις αποφάσεις και την εφαρμογή τους θα γίνεται από τον ίδιο το λαό, χωρίς την παρέμβαση των "ειδικών" και της εξουσίας τους. Αυτή η κοινωνική οργάνωση θα πρέπει ακόμα να χτυπήσει στην ρίζα του τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, με το χτύπημα του διαχωρισμού της χειρωνακτικής από την πνευματική δραστηριότητα, κατά ιδιαίτερες ομάδες ανθρώπων. Ταυτόχρονα τέτοιες ριζικές αλλαγές στην υλική-οικονομική βάση της κοινωνίας καθώς και στις μορφές οργάνωσης της, οδηγεί απαραίτητα, για να μην ξεπέσει, και σε αντίστοιχες αλλαγές στο περιεχόμενό της. Άλλη ιδεολογία, άλλες αξίες, άλλος τρόπος συμβίωσης από την αστική οικογένεια, άλλο περιεχόμενο και τρόπος ζωής, πρέπει να αποκαταστήσουν την σημερινή αστική ιδεολογική κυριαρχία πάνω στην καθημερινή μας ζωή. Σκοπός δηλαδή είναι μια πραγματικά διαφορετική και καλλίτερη ζωή για όλους όσους σήμερα εκμεταλλεύονται και καταπιέζονται. Αυτός ο σκοπός είναι πραγματοποιήσιμος, στηρίζεται αντικειμενικά σε υλικές προϋποθέσεις που ήδη υπάρχουν, και δεν εξαντλείται σε μια απλή ποσοτική αύξηση της οικονομικής ευημερίας, αλλά οδηγεί και στην πλήρη αλλαγή του περιεχομένου και του τρόπου ζωής των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων. "Όπως από σήμερα, δηλαδή μέσα στην ίδια την εξέλιξη της καπιταλιστικής κοινωνίας, δημιουργούνται και υπάρχουν ήδη εκείνες οι υλικές προϋποθέσεις και δυνάμεις που επιτρέπουν και επιβάλλουν την πραγματοποίηση του σοσιαλισμού, έτσι δημιουργούνται και οι δυνατότητες για αντίστοιχες αλλαγές στην κοινωνική συμπεριφορά, των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων. Αυτές οδηγούν στην συγκεκριμένη εμφάνιση και προσπάθεια έμπραχτης προώθησης (με φορείς διάφορα κινήματα, εν δυνάμει επαναστατικά), διαφορετικών, από τις αστικές, αντιλήψεων, για τα πραγματικά συμφέροντα, για τον τρόπο και το περιεχόμενο της καθημερινής ζωής, για την ηθική και τις αξίες, των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών ομάδων. *Από σήμερα λοιπόν, ο αγώνας διεξάγεται ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς στο σύνολό του.*

Είναι ξεκάθαρο ότι όλες αυτές οι συγκρούσεις δημιουργούν προϋποθέσεις για την σοσιαλιστική κοινωνία, όπου το κύριο εμπόδιο για την απελευθέρωση των κοινωνικών δυνάμεων για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, είναι καπιταλιστικός καταναγκασμός της δουλειάς και της εκμετάλλευσης (για το κέρδος και για την διαίωσιση της εκμετάλλευσης), που πρέπει να καταργηθούν.

Δεν υπάρχει καμιά αυταπάτη. Δεν μπορούμε από σήμερα να προσδιορίσουμε με ακρίβεια και λεπτομέρειες την συγκεκριμένη έκφραση που θα πάρει ο σοσιαλισμός στη χώρα μας. Κάθε εγκεφαλική ενασχόληση γύρω από τέτοια προβλήματα, δεν έχει καμιά πραγματική αξία. Μόνο μέσα στον αγώνα και στη διάρκειά του, οι απαραίτητες θεωρητικές γενικεύσεις, πάνω στα συγκεκριμένα προβλήματα (πού δημιουργούνται δηλαδή από την ίδια την πραγματικότητα) και στο βαθμό που πλησιάζουμε στην επιτυχία του στόχου, θα προσδιορίζουν με όλο και μεγαλύτερη σαφήνεια και σε περισσότερες λεπτομέρειες, την συγκεκριμένη έκφραση της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Δεν μπορούμε επίσης να πιστεύουμε ότι στον σοσιαλισμό θα εξαφανιστούν οι [12]

κοινωνικές αντιθέσεις. Στην διαδικασία οικοδόμησης του σοσιαλισμού οι κοινωνικές αντιθέσεις δεν εξαφανίζονται, γίνονται όμως διαφορετικές. Ο σοσιαλισμός δεν είναι το τέρμα της ιστορικής εξέλιξης, είναι η φάση όμως της απελευθέρωσης από τις καπιταλιστικές αντιθέσεις, δηλαδή τις ταξικές αντιθέσεις που δημιουργεί η αστική κυριαρχία και η καπιταλιστική εξουσία, πάνω στις άλλες κοινωνικές τάξεις και στρώματα του πληθυσμού. Οι καινούργιες και διαφορετικές αντιθέσεις που εμφανίζονται, λειτουργούν σαν κινητήρια δύναμη της όλης πορείας της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Οι αστικές ρίζες εξακολουθούν να ζουν, η αστική ιδεολογία του ατομικισμού, του ηγετισμού και της "φυσικής ανισότητας" δεν καταστρέφεται με μόνη την αλλαγή της οικονομικής βάσης της κοινωνίας. Ο επαναστατικός αγώνας θα είναι δύσκολος, γιατί η κυρίαρχη ιδεολογία της καπιταλιστικής περιόδου έχει διαβρώσει λίγο πολύ όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα του πληθυσμού. Μόνιμος είναι σχεδόν ο κίνδυνος να δημιουργηθεί βαθμιαία μια «ομάδα εξουσίας», οι "ειδικοί" στα μυστικά της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, δηλαδή μια "γραφειοκρατία" που αφαιρεί σιγά σιγά τον έλεγχο των πραγμάτων και την ικανότητα για αποφάσεις από τα χέρια του οργανωμένου λαϊκού κινήματος, επιβάλλοντας ένα δικό της τρόπο και μέθοδο σκέψης και δράσης που οδηγεί σε μια ιδιαίτερη κυριαρχία, σχεδόν ταξικού χαρακτήρα. Το πιο επίμαχο πρόβλημα στη διάρκεια της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, είναι η διατήρηση και επέκταση της λαϊκής εξουσίας, που είναι η μόνη εγγύηση ενάντια σε αντεπαναστατικές παραμορφώσεις.

Σε μια παραπέρα φάση της κοινωνικής εξέλιξης, όλες οι ανάγκες των κοινωνικών ομάδων και των ατόμων μπαίνουν στα πλαίσια ενός υπεύθυνα και συλλογικά αποφασισμένου κοινωνικού σχεδιασμού και ικανοποιούνται δικαιωματικά. Το χρήμα όχι μόνο έχει πάψει να μετράει την κοινωνική δύναμη, όπως στον καπιταλισμό, ή την κοινωνική προσφορά, αλλά και κάθε άλλη ουσιαστική κοινωνική δραστηριότητα και έτσι χάνει το ρόλο του και καταργείται. Η λαϊκή εξουσία, που στηρίζει τη νέα κοινωνία απέναντι στις αντεπαναστατικές και αντιδραστικές δυνάμεις, εξασθενίζει χάνοντας σιγά σιγά το ρόλο της κι έτσι η κάθε είδους εξουσία, σαν έκφραση της κυριαρχίας ορισμένων κοινωνικών τάξεων ενάντια σε άλλες, μαραζώνει και εξαλείφεται, παράλληλα με την εξαφάνιση του διαχωρισμού της κοινωνίας σε αντιμαχόμενες τάξεις και συμφέροντα, ενώ η κάθε είδους εκμετάλλευση έχει πάψει να υπάρχει. . . .

B.- ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Για να πραγματοποιηθεί μια τέτοια βαθιά και συνολική αλλαγή, δηλαδή μια κοινωνική επανάσταση, είναι αναγκαίο να φύγει η εξουσία από τα χέρια των κοινοτικών τάξεων που σήμερα την κατέχουν, ή με Οποιοδήποτε τρόπο την στηρίζουν και% έχουν συμφέρον από αυτήν. Φυσικά αυτό δεν είναι αρκετό. Χρειάζεται από την άλλη μεριά να περάσει η εξουσία στα χέρια άλλων κοινωνικών τάξεων και δυνάμεων και από την άλλη να συντελεστούν όλες οι άλλες αλλαγές στις κοινωνικές σχέσεις που αποτελούν το περιεχόμενο του σοσιαλισμού. Ταυτόχρονα, το ίδιο το περιεχόμενο και οι μορφοποιήσεις που θα πάρει η νέα εξουσία, θα καθορίσουν σημαντικά την επιτυχία της

οικοδόμησης της νέας κοινωνίας. Η δομή της θα πρέπει να είναι εντελώς διαφορετική από της καπιταλιστικής εξουσίας και βαθμιαία να οδηγείται σε εξασθένηση. Οι κοινωνικές τάξεις και στρώματα που θα πάρουν την πολιτικοκοινωνική εξουσία στα χέρια τους, είναι αυτές που έχουν αντικειμενικά υλικές ανάγκες και πραγματικά συμφέροντα για μια τέτοια επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας.

Το λαϊκό κίνημα και οι οργανωμένες πρωτοποριακές του δυνάμεις πρέπει να προσδιορίσουν, ανάμεσα στα στρατηγικά τους συμπεράσματα, τις δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας, που μπορούν να οδηγήσουν και να συμμετάσχουν στον αγώνα για τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό στη χώρα μας. Η οικονομική και η κοινωνική πραγματικότητα της Ελλάδας προσδιορίζει, μαζί με το στόχο του αγώνα, και τις κοινωνικές τάξεις που θα τον πραγματοποιήσουν και οι οποίες είναι α) Η σύγχρονη εργατική τάξη, δηλαδή εκείνη με τα σημερινά δεδομένα για τη φύση, το χαρακτήρα και τη σύνθεσή της, που δεν είναι οπωσδήποτε τα ίδια με κείνα που ίσχυαν χοντρικά μέχρι τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο β) άλλες δυνάμεις στις πόλεις, όπως η πλειοψηφία των εργαζομένων στις υπηρεσίες, η μεγάλη πλειοψηφία των ιδιωτικών υπαλλήλων, νεολαία και σπουδαστές άμεσα και έμμεσα εργαζόμενοι, περιθωριακά (δεν εννοούμε παρασιτικά στρώματα γ) η μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών που λειτουργούν [13]

βασικά σαν προλετάριοι της υπαίθρου δ) τμήματα διανοομένων και ορισμένων καταπιεζόμενων και εκμεταλλεζόμενων μικροαστικών στρωμάτων του πληθυσμού και ε) ιδιαίτερες περιπτώσεις ατόμων, που ανεξάρτητα και ενάντια στα ιδιαίτερα ταξικά τους συμφέροντα, θα θελήσουν και θα μπορέσουν να πλαισιώσουν, αγωνιζόμενοι μαζί τους τις δυνάμεις του επαναστατικού κινήματος. Αυτό το σύνολο των κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων, είναι η κοινωνική σύνθεση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας.

I. - Η εργατική τάξη. Η εξέλιξη του καπιταλισμού στην Ελλάδα άλλαξε και την παραδοσιακή εικόνα του εργάτη. Σήμερα δεν θα πρέπει να αναζητήσουμε και να περιμένουμε από τον εργάτη τα ίδια χαρακτηριστικά που είχα προπολεμικά. Το πολιτιστικό και πνευματικό του επίπεδο, ο τρόπος σκέψης, ο βαθμός συνειδητοποίησης των προβλημάτων του και η κοινωνική συμπεριφορά του, ακολούθησαν τις μεταβολές που επέβαλε η καπιταλιστική ανάπτυξη της ελληνικής κοινωνίας. Οι ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης οδήγησαν βασικά στην τρομερή εξειδίκευση, που σημαίνει ένταση της μονοτονίας των απλών επαναλαμβανόμενων κινήσεων επί ώρες και ώρες και συνέχεια καθημερινά, που σημαίνει βαθμιαία καταστροφή της "επαγγελματικότητας», που σημαίνει ακόμη μεγαλύτερη αλλοτροίωση, δηλαδή απομάκρυνση του εργάτη από τη δουλειά του και τα αποτελέσματά της. Έτσι ο νέος εργάτης ούτε "αγαπάει" πια τη "δουλειά του", ούτε καμιά ιδιαίτερη σχέση μαζί της έχει, μια και μπορεί το ίδιο καλά να κάνει οποιαδήποτε άλλη και έτσι φυσικά βρίσκει όλο και καθαρότερη την απάντηση στο ερώτημα, γιατί δουλεύει. Δουλεύει για να μπορεί να συντηρηθεί στη ζωή έτσι ώστε να μπορεί να τον εκμεταλλεύεται ο καπιταλισμός. Χάνοντας όλο και πιο πολύ κάθε συγκεκριμένο περιεχόμενο, η μισθωτή εργασία μετατρέπεται για τον νέο εργάτη σε μια αφηρημένη και εξαναγκαστική λειτουργία την οποία είναι

υποχρεωμένος να κάνει για να μπορεί να επιζήσει και ταυτόχρονα βλέπει ότι πάνω σ' αυτή στηρίζεται το εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό κοινωνικό καθεστώς.

Η τεχνική γνώση που προσφέρεται σε ορισμένη μερίδα των εργατών, είναι και αυτή τόσο εξειδικευμένη που χρησιμεύει στον εργάτη μόνο για να μπορεί να δουλεύει στο ιδιαίτερο μηχάνημα που είναι ταγμένος. Η αναλλοίωτη λοιπόν φύση του καπιταλισμού κράτησε και έκανε ακόμα πιο οξύ το γεγονός, ότι η εργατική τάξη είναι η βασική δύναμη άρνησης του καπιταλισμού, αρκεί ακριβώς να δούμε τις αλλαγές που έφερε πάνω σ' αυτή την ίδια και να αναγνωρίσουμε τα νέα χαρακτηριστικά της και τις τάσεις εξέλιξής τους. Το γεγονός ότι οι τρομερά περισσότερες υλικές δυνατότητες της κοινωνίας, έδωσαν την ευκαιρία στους καπιταλιστές -ιμπεριαλιστές να παραχωρήσουν ένα ελάχιστο κομμάτι του κοινωνικού πλούτου, για μια σχετική με το παρελθόν καλυτέρευση των "συνθηκών διαβίωσης", προσπαθώντας από την μια να εξαγοράσουν τους εκμεταλλεζόμενους και από την άλλη να περάσουν την δική τους ιδεολογία σχετικά με το τί νόημα έχουν οι "συνθήκες διαβίωσης", δεν άλλαξε ούτε στο παραμικρό τον εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό χαρακτήρα του κοινωνικού καθεστώτος. Η εκμετάλλευση και η ιδιοποίηση (μετατροπή σε ατομική ιδιοκτησία) της υπεραξίας, από την εργατική δύναμη γίνεται σήμερα σε μεγαλύτερη έκταση και ένταση. Η απόσταση ανάμεσα στις υλικές δυνατότητες και τον τρόπο ζωής των εργατών από τους αστούς μεγαλώνει συνέχεια. Η καταπίεση μέσα στους χώρους δουλειάς μπορεί να άλλαξε μορφή, αλλά υπάρχει και είναι πιο οργανωμένη και πιο σκληρή. Η εντατικοποίηση του ρυθμού εργασίας, η μονοτονία, ο σκληρός έλεγχος των οραρίων και της παραγωγικής διαδικασίας, ο εξαναγκασμός σε υπερωρίες, η μεγάλη κλίμακα των μισθολογικών διαβαθμίσεων που δεν αντιστοιχούν ούτε σε διαφορά προσφερομένης δουλειάς, ούτε σε διαφορά χρόνου απασχόλησης και που χρησιμεύουν για την διάσπαση της ενότητας των εργατών, ο χαφιεδισμός και ο εκβιασμός της απόλυσης (που σημαίνει στέρηση δυνατότητας επιβίωσης), είναι οι πιο ξεκάθαρες μορφές της καθημερινής καταπίεσης στο εργοστάσιο, που συμβάλλει στην διατήρηση και αύξηση της εκμετάλλευσης των εργατών από τα αφεντικά.

Η εργατική τάξη, από την φύση της και τη θέση της μέσα στην κοινωνία, αριθμητικά ισχυρή με τάσεις παραπέρα αύξησης και συγκεντρωμένη βασικά στις πόλεις -κέντρα, είναι η βασική κοινωνική δύναμη που θα στηρίξει και θα διεξάγει τον λαϊκό και επαναστατικό αγώνα. Η λαϊκή εξουσία και η σοσιαλιστική αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας, που είναι ο στόχος του λαϊκού επαναστατικού κινήματος στη χώρα μας, θα είναι το αποτέλεσμα του αγώνα με την ιδεολογική-πολιτική-αγωνιστική πρωτοπορία της εργατικής τάξης.

[14]

2-- Αγρότες. Οι αγρότες στη χώρα μας είναι ακόμα το πολυπληθέστερο στρώμα. Μετά τον πόλεμο φυσικά έχουμε μεγάλη πτώση του αριθμού τους και μια τάση ν' ακολουθηθεί η ζωή της πόλης, χωρίς όμως να μπορεί να γεφυρωθεί το μεγάλο χάσμα που υπάρχει. Παραμένουν πάντοτε πολυπληθείς, φοβερά καταπιεσμένοι, καταδιωγμένοι και εκμεταλλεζόμενοι από τον κρατικό μηχανισμό, τις εταιρείες, τους έμπορους και τους μεσάζοντες. τα πολλά και τεράστια προβλήματα τους εξαναγκάζουν στην μετανάστευση και τη μετακίνηση προς τις πόλεις. Γίνεται όλο και πιο κατανοητό, ότι η αντικατάσταση της μικροϊδιοκτησίας με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και την ακόμη μεγαλύτερη κατάτμηση της μικροϊδιοκτησίας δεν τους λύνει τα παλιά προβλήματα

και τους δημιουργεί ακόμα μεγαλύτερα. Αυτό το γεγονός, μαζί με τη συνείδηση ότι παραγωγοί-καταναλωτές δεν βρίσκονται σε ανταγωνισμό, αλλά όλοι είναι εκμεταλευόμενοι από τον κρατικό μηχανισμό, τις εταιρείες, τους έμπορους και τους μεσάζοντες, σπάει την σχετική συντηρητικότητά τους και τους κάνει να περνάνε στο στρατόπεδο των κοινωνικών δυνάμεων, που έχουν συγκεκριμένες ανάγκες, συμφέροντα και επιθυμίες να πραγματοποιήσουν με μια επαναστατική κοινωνική αλλαγή. Δεν μπαίνει βέβαια πρόβλημα για αγροτική επαναστατική εξέγερση τύπου "καθυστερημένων" χωρών. Όμως η τεράστια πλειοψηφία των αγροτών, που λειτουργούν βασικά σαν προλετάριοι της υπαίθρου, θα είναι βασικός σύμμαχος της εργατικής τάξης, με πλήρη και σημαντική συμμετοχή στον αγώνα για μια επαναστατική κοινωνική αλλαγή.

3- Σπουδαστές. Τα μεταπολεμικά χρόνια η ανάγκη στελεχικής επάνδρωσης του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού στην Ελλάδα, μαζί με την ανάγκη εξειδικευμένου υπαλληλικού προσωπικού, για τον γραφειοκρατικό μηχανισμό του κράτους, και παροχής ορισμένων τεχνικών γνώσεων για τους εργαζόμενους στις υπηρεσίες, οδήγησε σε μεγάλη αύξηση του αριθμού αυτού του κοινωνικού στρώματος. Ειδικά στην τελευταία δεκαετία εκτός από την αύξηση των σπουδαστών στις πανεπιστημιακές, πολυτεχνικές και ανώτερες σχολές, υπάρχει μια ταχύρυθμη ανάπτυξη των κάθε είδους τεχνικών και επαγγελματικών σχολών. Αυτή η εξέλιξη καθορίζει και ορισμένες σημαντικές διαφορές για την κοινωνική θέση των σπουδαστών γενικά. Από τη μια μεριά έχουμε ένα, μικρό αριθμητικά, προνομιακό στρώμα που προορίζεται, με βάση τους μηχανισμούς επιλογής, για τις ανώτερες τεχνικές και διευθυντικές θέσεις της καπιταλιστικής μηχανής, και ταυτόχρονα και για την κάλυψη των ακαδημαϊκών, πνευματικών και καθηγητικών πόστων που διατηρούν και προσπαθούν να διευρύνουν την αστική ιδεολογική κυριαρχία. Ακόμη τμήμα του ίδιου προνομιακού στρώματος είναι και εκείνοι που θα κατευθυνθούν στην δημιουργία επιχειρήσεων και τεχνικών γραφείων εταιρειών βασισμένοι στην ατομική τους ιδιοκτησία ή και στον καριερισμό.

Όμως οι σπουδαστές σήμερα, από την άλλη μεριά, στην μεγάλη τους πλειοψηφία είναι εκμεταλλευόμενοι και καταπιεζόμενοι. για κείνους που είναι άμεσα εργαζόμενοι με κανονικές, ή όχι, δουλειές αυτό είναι φανερό. Και αυτοί είναι σήμερα πια οι περισσότεροι, η τεράστια πλειοψηφία των σπουδαστών των τεχνικών και επαγγελματικών σχολών και ένα όλο και αυξανόμενο τμήμα των φοιτητών. Η συμπεριφορά της εργοδοσίας απέναντι σ' αυτό το κομμάτι των εργαζόμενων είναι πολύ εκβιαστική. Σημαντικά μικρότεροι μισθοί, καμμία εγγύηση της θέσης, καθαρές κλοπές στις ασφαλίσεις και τα ωράρια και μαζί με όλα αυτά και το πέρασμα της ιδεολογίας "νέοι είναι, δεν έχουν ανάγκες " που μόνο τα αφεντικά και τον καπιταλισμό εξυπηρετεί. Αλλά και όσοι μπορούν να μην εργάζονται άμεσα είναι υποχρεωμένοι σε καθημερινές θυσίες και αυτοί και η οικογένειά τους. Τα προϊόντα της πανεπιστημιακής τους δουλειάς ενώ ελάχιστα ή καθόλου δεν χρησιμεύουν στους ίδιους, χρησιμοποιούνται για την προώθηση ερευνών που κάνουν οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις (ιδιωτικές ή δημόσιες) για την βελτίωση τους. Δεν έχουν καμμία οικονομική δυνατότητα, πράγμα που τους εξαρτά απόλυτα από την οποιαδήποτε κηδεμονία, της οικογένειας βασικά, και έτσι το μόνο που τους μένει είναι να προσπαθούν με κάθε τρόπο να αποκτήσουν το "χαρτί", που υποτίθεται ότι θα τους ξεπληρώσει τις θυσίες, τους κόπους και την καταπίεση.

Απέναντι σ' αυτό το κοινωνικό στρώμα στρέφεται μια μεγάλη ιδεολογική προσπάθεια της αστικής τάξης. Προσπαθεί να εξαπατήσει τους σπουδαστές για την πραγματική τους θέση και να τους κάνει να έχουν την ψυχολογία και την συμπεριφορά προνομιούχων και εκλεκτών ακόμα και αν είναι πολιτικά αντίθετοι με αυτήν. Καλλιεργεί ψευδαισθήσεις και αυταπάτες σχετικά με τον κοινωνικό τους ρόλο και την συμμετοχή στις αποφάσεις που τους αφορούν. Εκμεταλλεύεται την πολιτική τους δραστηριότητα ακόμα και την θυσία τους για να προωθή τα δικά της σχέδια.

[15]

Επιβάλλει δικούς της τρόπους οργάνωσης μέσα στους σπουδαστικούς χώρους, που από τη μια καλλιεργούν όλες τις παραπάνω αυταπάτες και από την άλλη βοηθούν στον έλεγχο και περιορισμό σε ορισμένα πλαίσια, που αυτή καθορίζει, της πολιτικής τους πρακτικής. Σκοπός αυτής της μεθοδευμένης ιδεολογικής παραχάραξης και καταπίεσης είναι ακριβώς να εμποδίσει τους σπουδαστές να κατανοήσουν την πραγματική τους θέση και ρόλο και έτσι να εκτονώσει σε ακίνδυνα για το καθεστώς κανάλια την αγωνιστική πολιτική τους δράση.

Τα τελευταία χρόνια όμως, οι σπουδαστές με τους αγώνες που κάνανε και με μια αρχική συνειδητοποίηση της πραγματικής θέσης και ρόλου τους, άρχισαν να δημιουργούν ορισμένα ρήγματα σ' αυτό το τεράστιο οικοδόμημα ιδεολογικής κυριαρχίας και καταπίεσης που τους περιβάλλει. Σ' αυτό βοηθάει σημαντικά το νεαρό της ηλικίας και η απέχθεια για την ιεραρχία που υπάρχει, τις ψεύτικες αξίες που τους προσφέρονται, την αυταρχικότητα που τους καθορίζει και την πραγματικότητα της ίδιας της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης που υπάρχει έντονη και καθαρή έξω από τους τοίχους των σχολών. Έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ότι αυτό που τους προσφέρεται σαν εκδημοκρατισμός και ανανέωση της παιδείας δεν είναι τίποτε παραπάνω από αναγκαίες μεταβολές σ' αυτόν τον τομέα, που πραγματοποιεί η αστική τάξη και ο καπιταλισμός για την καλύτερη εξυπηρέτησή τους. Αρχίζουν να κατανοούν την ανάγκη, ότι αυτό το φρούριο του κοινωνικού καθεστώτος που είναι το σχολείο και η παιδεία πρέπει να χτυπηθεί.

Γι' αυτούς τους λόγους η πλειοψηφία των σπουδαστών είναι τμήμα των οικονομικών δυνάμεων που θα είναι σύμμαχος και θα συμμετέχουν στην διαδικασία της ανάπτυξης του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Αυτή η συμμετοχή θα είναι τόσο μεγαλύτερη και ουσιαστικότερη, όσο αυτοί οι ίδιοι με την πραχτική και τους αγώνες τους συνειδητοποιήσουν την πραγματική τους κοινωνική θέση και ρόλο και συνδεθούν έμπραχτα και αποτελεσματικά με τις υπόλοιπες δυνάμεις και με τους συγκεκριμένους αγώνες του λαϊκού κινήματος.

4. - Οι άλλες δυνάμεις. Η τεράστια πλειοψηφία των ιδιωτικών υπαλλήλων είναι εργαζόμενοι μισθωτοί, συνήθως χωρίς την παραμικρή ιδιοκτησία. Η εκμετάλλευση και η φοβερή καταπίεση που τους γίνεται με τους ελάχιστους μισθούς, τις αναγκαστικές εξαντλητικές υπερωρίες και τους συνεχείς εξευτελισμούς, τους τοποθετεί στο στρατόπεδο των κοινωνικών δυνάμεων του λαϊκού κινήματος. Η ιδεολογία της υπεροχής και των προνομίων απέναντι στον εργάτη, μαζί με την προσπάθεια να ταυτιστεί ο υπάλληλος με τα συμφέροντα της επιχείρησης που τον εκμεταλλεύεται, σπάει όλο και πιο πολύ.

Οι εργαζόμενοι στις υπηρεσίες και βασικά στις πιο σημαντικές και μεγάλες, ορισμένα εκμεταλλεύόμενα και καταπιεσμένα μικροαστικά στρώματα (τμήμα υπαλλήλων της κρατικής γραφειοκρατίας - τμήμα από τους λεγόμενους «ελεύθερους» επαγγελματίες - διανοούμενοι που δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να αποροφηθούν από την αστική κοινωνία), περιθωριακά στοιχεία όπως είναι βασικά οι νοικοκυρές και μεγάλα κομμάτια της νεολαίας, μαζί με τους κάθε φορά υποαπασχολούμενους σε διάφορες ευκαιριακές δουλειές, δηλαδή εκείνους που η καπιταλιστική κοινωνία σπρώχνει και κρατάει στο "περιθώριο" της, είτε μην πληρώνοντας την εργασία τους, είτε σπρώχνοντας τους στην αδράνεια ή τον παρασιτισμό, είναι και αυτές κοινωνικές δυνάμεις, που έχουν να πραγματοποιήσουν συγκεκριμένα συμφέροντα με την ανατροπή της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Από την παραπάνω τοποθέτηση μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο λαϊκός επαναστατικός αγώνας μπορεί να διεξαχθεί και να προωθηθεί με την ιδεολογική και πολιτική πρωτοπορία της εργατικής τάξης και με την συμμαχία και συμμετοχή όλων των άλλων εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων: Όσο περισσότερο αυτές οι κοινωνικές δυνάμεις συνειδητοποιούν την θέση και τον ρόλο τους στην καπιταλιστική κοινωνία, τόσο θα την αρνούνται και θα προσπαθούν να κατανοήσουν τα πραγματικά υλικά τους συμφέροντα, με την συμμετοχή τους στον αγώνα για την ανατροπή αυτού του συστήματος. Ακόμα περισσότερο, στην διάρκεια του αγώνα θα γίνεται όλο και πιο συνειδητή η ανάγκη για την λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό, σαν εκείνη την κοινωνία, όπου αλλάξουν όχι μόνο οι όροι της εργασίας και της ζωής, αλλά και η ίδια η φύση της εργασίας και το περιεχόμενο της ζωής.

[16]

Γ. – ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΤΑΧΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΤΟΧΟΥ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Σήμερα η συγκεκριμένη κατάσταση και της ελληνικής κοινωνίας και του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού σε παγκόσμια κλίμακα, είναι πολύ διαφορετική απ' ότι ήταν 60 χρόνια πριν, τον καιρό της πρώτης σοσιαλιστικής επανάστασης στον κόσμο, είναι διαφορετική απ' ότι ήταν 30 χρόνια πριν, τότε που τέλειωσε ο 2ος παγκόσμιος πόλεμος.

Ο καπιταλισμός έχει εξελιχθεί πολύ σε παγκόσμια κλίμακα και έχει γίνει ένα βασικά ενιαίο και ολοκληρωμένο σύστημα, που είναι ο σημερινός παγκόσμιος ιμπεριαλισμός. Αυτό σημαίνει ότι ο κίνδυνος για σοσιαλιστικές αλλαγές είναι πιο άμεσος και συγκεκριμένος, αφού το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα έχει πολύ περισσότερο εξελιχθεί και ωριμάσει.. Αυτόν τον κίνδυνο τον γνωρίζει και τον έχει συνειδητοποιήσει ο ιμπεριαλισμός, γι' αυτό κάθε του, προσπάθεια και ενέργεια βασικά στρέφεται στην αντιμετώπιση αυτού του κινδύνου, δηλαδή ενάντια στα κινήματα και τις οργανωμένες δυνάμεις, που είναι φορείς της σοσιαλιστικής αλλαγής. Οι άμεσες και έμμεσες στρατιωτικές, βίαιες, ένοπλες επεμβάσεις, έχουν γίνει το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής του ιμπεριαλισμού. Το μόνιμο και βασικό του πρόβλημα είναι το πως να αυξάνει και να ολοκληρώνει τα τεχνικά και οργανωτικά μέσα βίας, καταστολής και καταπίεσης που διαθέτει. Ο

στρατός έχει μετατραπεί σε άμεσο εκτελεστικό όργανο της πολιτικής του. Η οργάνωση της αστικής κυριαρχίας μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία έχει προχωρήσει πολύ και ελέγχει το σύνολο σχεδόν της κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας. Όλες οι τεχνικές κατακτήσεις και η επιστημονική έρευνα χρησιμοποιούνται για την όλο και πιο ολοκληρωμένη και σίγουρη οργάνωση της κυριαρχίας του συστήματος και του ελέγχου των κοινωνικών αντιθέσεων και των ταξικών αγώνων.

Απέναντι στον σημερινό βαθμό οργάνωσης της εξουσίας, δηλαδή στο αστικό κράτος, που είναι η απρόσωπη ουσιαστικά, μα τέλεια οργανωμένη έκφραση της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, είναι αδιανόητη η οποιαδήποτε επιτυχία ενός επαναστατικού αγώνα χωρίς την αντίστοιχη οργάνωση του λαϊκού κινήματος που θα αγωνιστεί για να πάρει την πολιτική εξουσία για λογαριασμό του και για το συμφέρον του. το ίδιο αδιανόητο είναι να περιμένει κανείς ότι κάποια στιγμή αυτό το κράτος θα παραδώσει την εξουσία του στο λαϊκό κίνημα, για το "καλό της ανθρωπότητας", ή ότι θα υποστεί τέτοιες "εσωτερικές αλλοιώσεις" από την απλή μόνον "επίδραση" και "πίεση" του λαϊκού κινήματος, που θα καταρεύσει από μόνο του. Αντίθετα, ιστορικά έχουμε δει να υπερασπίζεται τα ταξικά του συμφέροντα, που βασίζονται στην εκμετάλλευση της ανθρώπινης δουλειάς και στην εξουσία του, ένοπλα και με σφαγές όταν αυτά απειλούνται. Έχουμε δει επίσης μια πολύ μεγάλη ικανότητα που έχει, να ξεπερνάει και να ζει μέσα στις κρίσεις που το ίδιο δημιουργεί. Είναι πολύτιμη η ελληνική και η παγκόσμια εμπειρία.

Εμπειρία που μας δείχνει ξεκάθαρα ότι δεν υπάρχει μήτε ένα παράδειγμα επαναστατικής κοινωνικής αλλαγής με ειρηνικό τρόπο. τα κινήματα που το επιχειρήσανε ή βαφτήκανε στο αίμα, ή εκπλήρωσαν την κυβερνητική τους θητεία με συμμετοχή ενός ή παραπάνω κομμάτων και ξαναγύρισαν στην αντιπολίτευση, αφήνοντας άθικτο ή και δυναμώνοντας το αστικό καθεστώς. Δεν υπάρχει καμιά πιθανότητα αντικειμενικής πτώσης του καθεστώτος στην βάση κάποιας ιστορικής αναγκαιότητας, αν δεν δούμε μέσα στην ίδια την κοινωνική εξέλιξη εκείνη την δύναμη που συγκρουόμενη μ' αυτό το καθεστώς θα το ανατρέψει. Αυτή η δύναμη είναι το οργανωμένο και ένοπλο λαϊκό κίνημα που αγωνίζεται για να πάρει την εξουσία στα χέρια του και να οικοδομήσει τον σοσιαλισμό.

Η σύγκρουση για την ανατροπή αυτού του καθεστώτος θα είναι λοιπόν μακρόχρονη και βίαιη, δηλαδή επαναστατική. Θα γίνεται σε όλους τους χώρους, τους τομείς και τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, καθημερινά και με κάθε μορφή πάλης. Ταυτόχρονα με την διεξαγωγή της κοινοτικής σύγκρουσης, γίνεται και η έμπραχτη προετοιμασία για τις επόμενες φάσεις της. Αυτό δεν σημαίνει φυσικά ότι η σύγκρουση θα ακολουθεί μια συνεχή και ανοδική πορεία, αλλά σημαίνει ότι κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες αδυναμίας ή υποχώρησης του λαϊκού κινήματος, δεν πρέπει να εγκαταλείπεται ευκαιριακά ο στόχος του αγώνα.

Η επαναστατική διαδικασία και πραχτική είναι ο πιο σύντομος και ο λιγότερος αιματηρός δρόμος για τον σοσιαλισμό. Λέγεται ότι η επανάσταση δημιουργεί θύματα. και όμως η ιστορική εμπειρία μας δείχνει, ότι η δημιουργία και η προώθηση λαϊκού κινήματος στην βάση της ιδεολογίας του ειρηνικού περάσματος και του εφησυχασμού το οδηγεί στην καταστροφή και τη σφαγή.

Γιατί όταν γίνει επικίνδυνο

[17]

για την αστική τάξη, αυτή δεν θα βρίσκει καμιά δυσκολία να επιτεθεί και να το συντρίψει και τότε είναι υποχρεωμένο να ξαναρχίζει από την αρχή να φτιάχνεται και να προωθεί τους αγώνες του. Ακόμη δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε τα πολλά και καθημερινά θύματα και την δυστυχία που ρίχνει ο καπιταλισμός πάνω στους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους, στην καθημερινή «ειρηνική» του ζωή. Οι θυσίες και τα θύματα είναι αναπόφευκτα, όμως η επαναστατική διαδικασία και πραχτική συμβάλλει ώστε να είναι τα λιγότερο δυνατά και όχι μόνο από το ένα στρατόπεδο. Επίσης συμβάλλοντας πραγματικά στην προώθηση της επανάστασης σε μια χώρα, αυτή είναι η κυριότερη προσφορά στον αγώνα για την απελευθέρωση των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων λαών και στις άλλες χώρες.

Δ. ΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Οι οργανωμένες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, με βάση την ανάλυση των κοινωνικών συνθηκών της χώρας, πρέπει να προσδιορίσουν που πέφτει το κέντρο βάρους του αγώνα, δηλαδή σε ποιο πεδίο θα πρέπει να δοθεί η κύρια προσοχή για την διεξαγωγή του. Βασικά υπάρχουν δύο τέτοια πεδία, η πόλη και η ύπαιθρος, πράγμα που δεν σημαίνει ότι το ένα αποκλείει το άλλο. Το καθένα απ' αυτά έχει ένα συγκεκριμένο ρόλο στην ανάπτυξη και διεξαγωγή του αγώνα και που είναι διαφορετικός από χώρα σε χώρα και από καιρό σε καιρό.

Στην Ελλάδα, άμεση συνέπεια της γρήγορης μεταπολεμικής καπιταλιστικής ανάπτυξης ήταν και η μεταφορά του κέντρου βάρους της οικονομικής και κοινωνικής δραστηριότητας από την ύπαιθρο στις πόλεις. Η βιομηχανοποίηση, η αστικοποίηση του πληθυσμού από κάθε άποψη, το εσωτερικό μεταναστευτικό ρεύμα, ο εξαναγκασμός στην μετανάστευση στο εξωτερικό, από τη μια μεριά ερημώνουν την ύπαιθρο και γεράζουν τον αγροτικό πληθυσμό και από την άλλη δημιουργούν πόλεις-κέντρα και εγκεφάλους της οικονομικής δραστηριότητας και κοινωνικής ζωής. Άμεσο επακόλουθο είναι και η μεταφορά του κέντρου βάρους της πολιτικής πάλης στις πόλεις.

Οι μεγάλες πόλεις που είναι σήμερα τα βασικά κέντρα της οικονομικής και γενικότερα της κοινωνικής δράσης και εξέλιξης, είναι ταυτόχρονα και τα βασικά κέντρα των ταξικών αγώνων και της πολιτικής πάλης. Στον γεωγραφικό χώρο που αυτές καταλαμβάνουν, εκδηλώνονται όλες οι κοινωνικές αντιθέσεις και συγκρούσεις με τον πιο ισχυρό και οξύ τρόπο. Στον ίδιο χώρο γίνεται και συγκέντρωση και ισχυροποίηση της κρατικής εξουσίας στην προσπάθεια της να ελέγχει και να καταπιέσει το λαϊκό κίνημα. Όμως ακριβώς αυτή η κατάσταση από την μια προσδιορίζει σαν κυριότερο κέντρο των ταξικών αγώνων τις μεγάλες πόλεις και από την άλλη δίνει τις καλύτερες δυνατότητες για την ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα, γιατί η συγκέντρωση του πληθυσμού επιτρέπει την ευκολότερη αντιμετώπιση της καταπίεσης και επιτρέπει την ανάπτυξη των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος με πιο γρήγορο και ασφαλή τρόπο. Πάντως το αποφασιστικό κομμάτι του μηχανισμού καταπίεσης και καταστολής του λαϊκού κινήματος, που το καθεστώς κρατά σε εφεδρεία, είναι ο στρατός και είναι ανάγκη για το λαϊκό κίνημα στην πορεία της εξέλιξης του να βρει τρόπους να το αντιμετωπίσει.

Όλα αυτά σημαίνουν ακόμη, ότι η επιλογή του βασικού πεδίου για την ανάπτυξη και την διεξαγωγή της επαναστατικής πρακτικής και του ένοπλου αγώνα είναι οι μεγάλες πόλεις. Εκεί βασικά πρέπει να στηριχτεί και να αναπτυχτεί ο συνολικός αγώνας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα πρέπει να εγκαταληφθούν η ύπαιθρος και οι μικρές πόλεις, που μπορούν να έχουν σημαντικό ρόλο και που σε κάθε περίπτωση ο αγώνας στην ύπαιθρο συμπληρώνει, και ολοκληρώνει τον αγώνα στις πόλεις.

E. ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Στην σύγχρονη φάση που διέρχεται το παγκόσμιο καπιταλιστικό-Ιμπεριαλιστικό σύστημα η στρατηγική της εξέργεσης, που τοποθετεί την βίαιη-ένοπλη σύγκρουση σε κάποιο τελικό στάδιο και που προϋποθέτει να ισχύουν συνθήκες που δεν υπάρχουν πια, είναι λάθος και οδηγεί στην πράξη στην ουσιαστική απόριψη της επαναστατικής βίας σαν τμήμα της πολιτικής πρακτικής και συμπεριφοράς του λαϊκού κινήματος. Οδηγεί επίσης στην απόριψη της, γιατί η εξέργεση απαιτεί την ορίμανση όλων των συνθηκών για να ξεκινήσει, και σαν κριτήριο για να διαπιστωθεί αυτή η ορίμανση απαιτείται να εφαρμοστούν τα κριτήρια κάποιου ιδεολογικού καθοδηγητικού [18]

κέντρου, που έχει αναλάβει την ευθύνη της προετοιμασίας της και που αυτό το ίδιο υποτίθεται ότι μπορεί να εκφράσει το σύνολο του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων, πράγμα που δεν συμβαίνει.

Από την άλλη μεριά, η ανάπτυξη των αγώνων του λαϊκού κινήματος και η οργάνωση των πρωτοποριακών και επαναστατικών του δυνάμεων, γίνονται με διαφορετικό τρόπο. Δεν υπάρχει σήμερα ένα μοναδικό και κοινό "καθοδηγητικό κέντρο", που να έχει αναλάβει η να μπορέσει μελλοντικά να αναλάβει, ολόκληρη την ευθύνη της διεξαγωγής του ταξικού αγώνα και της έκφρασης των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και έτσι ταυτόχρονα να μπορεί να αναλάβει και την προετοιμασία της οποιασδήποτε εξέγερσης με σκοπό να καταλάβει την εξουσία. Οι λαϊκές και οι επαναστατικές δυνάμεις αναπτύσσονται μέσα στους ίδιους τους αγώνες που διεξάγουν, η γνώση της κοινωνικής τους θέσης και η συνειδητοποίηση τους είναι πολύ ανεβασμένη συγκριτικά με το παρελθόν και στη σημερινή φάση δεν έχουν ανάγκη να "καθοδηγηθούν" από κανένα "μονολιθικό κέντρο της επανάστασης", αντίθετα έχουν ανάγκη να εκφραστούν με τις δικές τους οργανωμένες πρωτοπορείες, που μέσα και στη διάρκεια των αγώνων όλο και καλύτερα θα συντονίζονται, όλο και πιο οργανικά θα συνδέονται, όλο και πιο σωστά θα οργανώνονται. Η εξέγερση ήταν επαναστατικός τρόπος κατάληψης της εξουσίας όταν ακόμη δεν είχε ολοκληρωθεί η ανάπτυξη της καπιταλιστικής κοινωνίας σε παγκόσμιο ιμπεριαλισμό, και μόνο μια φορά πέτυχε. Σήμερα που η ορίμανση των αντικειμενικών συνθηκών για τον σοσιαλισμό έχει γίνει με την ίδια την ανάπτυξη της καπιταλιστικής κοινωνίας και του ιμπεριαλισμού, και που το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις προωθούν και διεξάγουν τους αγώνες τους ενάντια σ' αυτό το σύστημα για την ανατροπή του, χωρίς την ανάγκη ειδικής "καθοδήγησης" από κανένα αποσκληρωμένο και δογματικό "κέντρο", αλλά με τη συνεχή σύνθεση των δυνάμεων και

δυνατοτήτων τους μέσα και στην διάρκεια του αγώνα, η προετοιμασία και η διεξαγωγή της επαναστατικής βίας και της ένοπλης πάλης δεν πρόκειται να είναι κάποιο τελικό στάδιο εξέγερσης, μπορεί μόνο να περιλαμβάνει μέσα στην πορεία των αγώνων, επί μέρους λαϊκές εξεγέρσεις λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένες. Αντίθετα είναι η συνεχής και από τώρα συγκεκριμένη προετοιμασία και εξάσκηση της, μέσα στον ταξικό πόλεμο που διεξάγεται με στόχο την λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό. Γιατί προετοιμασία και άσκηση της επαναστατικής βίας από την αρχή σημαίνει:

α) Ότι η επαναστατική προοπτική δεν είναι μια αφηρημένη συνθηματολογία, αλλά εκφράζεται με την ίδια την καθημερινή πραχτική των λαϊκών και επαναστατικών δυνάμεων.

β) Ότι η άσκηση της επαναστατικής βίας οξύνει τις κοινοτικές και πολιτικές αντιθέσεις, ξεκαθαρίζει έτσι και ολοκληρώνει τον ταξικό αγώνα και κατά συνέπεια επιταχύνει αποφασιστικά την επαναστατική συνειδητοποίηση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος.

γ) Δημιουργεί με την εξέλιξή της ένοπλες λαϊκές επαναστατικές δυνάμεις που προετοιμάζονται, δοκιμάζονται και συγκροτούνται μέσα στην ίδια τους την πραχτική.

Το λαϊκό επαναστατικό κίνημα σκοπεύει και στην στρατιωτική ήττα του αντίπαλου. Γιατί ο καπιταλισμός -ιμπεριαλισμός, πολλές φορές νικιέται πολιτικά και τότε καταφεύγει και χρησιμοποιεί την στρατιωτική του δύναμη και κατασφάζει τους λαούς λαούς. Χρειάζεται να νικηθεί ΚΑΙ στρατιωτικά. Με άλλα λόγια, ο πολιτικός αγώνας και ο στρατιωτικός δεν είναι δύο διαφορετικά πράγματα, είναι ένα ενιαίο σύνολο που πρέπει να προχωράει συντονισμένα στον ταξικό πόλεμο, μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Μέσα στην διαδικασία και την πραχτική της συνεχούς σύγκρουσης σε κάθε χώρο, κάθε τομέα και κάθε επίπεδο της κοινωνικής ζωής, που θα χρησιμοποιεί και στην επαναστατική βία, το οργανωμένο λαϊκό κίνημα θα γίνεται οργανωμένο και ένοπλο λαϊκό κίνημα και έτσι θα γίνεται και φορέας αυτής της ίδιας της λαϊκής εξουσίας.

ΣΤ. - ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΗΣ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Η επιλογή σαν βασικού πεδίου ανάπτυξης του λαϊκού επαναστατικού κινήματος των μεγάλων πόλεων και το είδος του αγώνα καθορίζουν και την γενική μορφή του. Επειδή στις μεγάλες πόλεις -κέντρα, είναι ο γεωγραφικός χώρος όπου βασικά

[19]

προχωράει και αναπτύσσεται το λαϊκό επαναστατικό κίνημα, επειδή σ' αυτό εκφράζονται πιο συνειδητά και ολοκληρωμένα οι ταξικοί άγονες, επειδή σ' αυτές υπάρχει η συνεχής σύγκρουση-πόλεμος σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής και με κάθε τρόπο και επειδή απαιτείται η άσκηση της επαναστατικής βίας, γι' αυτό η καταλληλότερα μορφή ανάπτυξης του συνολικού αγώνα, είναι ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας. Χρειάζεται να ξεκαθαριστεί ότι επαναστατικός λαϊκός αγώνας δεν είναι μόνο οι συγκεκριμένες βίαιες ενέργειες κατά του αντιπάλου. Αντίθετα είναι το ταίριασμα όλων των μορφών πάλης, που μπορεί να χρησιμοποιήσει το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις, στον αγώνα τους ενάντια στην καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστική εξουσία. από τον πιο μαζικό αγώνα μέχρι τις συγκεκριμένες ενέργειες ένοπλης προπαγάνδας, από την πιο νόμιμη διεκδίκηση μέχρι τον πιο παράνομη δραστηριότητα, από την απλή ζύμωση μέχρι την πιο σύνθετη δράση, από το πιο βασικό αίτημα μέχρι το πιο βίαιο χτύπημα, είναι μορφές

του λαϊκού επαναστατικού αγώνα, αρκεί να εκφράζουν συγκεκριμένα και στην προοπτική τους, τον στόχο του αγώνα.

Ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας στην Ελλάδα θα είναι μακροχρόνιος. Δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες ότι η σοσιαλιστική αλλαγή θα είναι ζήτημα λίγων χρόνων. Η στρατηγική τοποθέτηση και η προοπτική τον αγώνα δεν αφήνουν περιθώρια για τέτοιου είδους αυταπάτες. Ο αγώνας θα έχει μια πορεία εξέλιξης, έτσι που η ανάπτυξη του κινήματος θα έρχεται με μια μακροχρόνια επαναστατική διαδικασία και πραχτική. Κάθε φάση του επαναστατικού αγώνα, θα γίνεται, μέσα από ένα μεγάλο σύνολο ενεργειών και διαδικασιών του λαϊκού κινήματος. Πράξεις και διαδικασίες απλές και σύνθετες, εύκολες και δύσκολες, επίμονες και κουραστικές θα ολοκληρώνουν την κάθε φάση ανάπτυξης προετοιμάζοντας ταυτόχρονα και την επόμενη. Και οι δυνάμεις του λαϊκού κινήματος δεν πρέπει να τρομάζουν μπροστά σ' αυτή την μακροχρόνια διαδικασία. Αντίθετα, ξεκαθαρίζοντας τον στόχο και την προοπτική του αγώνα, καθώς και τον τρόπο που θα τα πετύχουν και εγκαταλείποντας έτσι τις αυταπάτες, που τόσο ακριβά τις έχουν πληρώσει, θα μπορέσουν να μετατρέψουν τον παράγοντα χρόνο σε σύμμαχό τους. Ανάλογη πρέπει να είναι και η νοοτροπία των αγωνιστών, που αποφεύγοντας τις ευκαιριακές εκδηλώσεις, που μην αφήνοντας την επιθυμία να μετατραπεί σε απατηλή προσδοκία σύντομης και ανώδυνης πτήσης του καπιταλισμού, θα αποφεύγουν την απογοήτευση και το κυριότερο **την μετατροπή των υποκειμενικών αδυναμιών σε «αντικειμενικές θεωρίες»**. Η υπομονή, η κούραση, η συνεχής προσπάθεια είναι απαραίτητα πράγματα για την δημιουργία της πολιτικής πρωτοβουλίας, που είναι συστατικό στοιχείο της ανάπτυξης του επαναστατικού αγώνα. Δεν πρόκειται τίποτε να βρούμε, όλα πρέπει να τα χτίσουμε εμείς με τις δικές μας δυνάμεις.

[20]

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΧΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Α. Ενότητα στρατηγικής -ταχτικής, ενότητα στόχων και περιεχομένου του αγώνα με τις μορφές πάλης, σχέση επαναστατικής πραχτικής και θεωρίας.

Οι στρατηγικές ανάγκες και η ταχτική δεν είναι παρά οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Η ταχτική που ακολουθούμε με στην κάθε συγκεκριμένη φάση που περνάει ο αγώνας, αποσκοπεί στο πως καλύτερα να εξυπηρετήσει τις στρατηγικές ανάγκες. Από την άλλη μεριά, βασίζεται στις συγκεκριμένες συνθήκες, δυνάμεις και δυνατότητες που κάθε φορά υπάρχουν. Χρειάζεται να αποκατασταθεί αυτή η σχέση ανάμεσα στην ταχτική και την στρατηγική, για να μην ξεπέσουμε στην ευκαιριακή αντιμετώπιση των καταστάσεων και έτσι σύντομα οδηγηθούμε και στην ουσιαστική εγκατάλειψη των στρατηγικών στόχων.

Ο ρεφορμισμός, που σήμερα έχει εγκαταλείψει οριστικά την προοπτική για επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας (αντικαθιστώντας την με την προοπτική της βαθμιαίας και σταδιακής μεταλλαγής της διά μέσου "μεταρρυθμίσεων"), στην αρχή, και πριν ακόμα προχωρήσει στην εγκατάλειψη του

στόχου, διάσπασε αυτήν την ενότητα ταχτικής και στρατηγικής. Για χάρη ευκαιριακών αναγκών εφάρμοσε, για μια ολόκληρη ιστορική φάση, μια ταχτική που δεν αντιστοιχούσε, ούτε πολύ περισσότερο οδηγούσε, στους στρατηγικούς στόχους που εξακολουθούσε να υποστηρίζει στις διακηρύξεις του. Μετά αναγκάστηκε να εφαρμόσει την θεωρία των σταδίων, όπου σε κάθε στάδιο αντιστοιχούν διαφορετικοί στόχοι και έτσι έκανε οριστική την διάσπαση της στρατηγικής με την ταχτική, πράγμα που σύντομα οδηγεί στην πλήρη και ουσιαστική εγκατάλειψη του στόχου για την επαναστατική αλλαγή της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Η ίδια ανάγκη υπάρχει και για την αποκατάσταση της ενότητας ανάμεσα στις μορφές πάλης και στο περιεχόμενο και τον στόχο του αγώνα. Αν η πολιτική πραχτική που κάθε φορά έχουμε (δηλαδή και οι συγκεκριμένες μορφές πάλης που χρησιμοποιούνται), δεν εμπεριέχει μέσα της, από την αρχή, την δυνατότητα (με έστω χρονικά μακρινή την πραγματοποίησή της) να οδηγήσει στον στόχο, τότε εύκολα ξεπέφτουμε σε κάθε είδους συμβιβασμούς και σε ταξικές συμμαχίες με τους εκμεταλλευτές -καταπιεστές, για χάρη των λεγόμενων "μίνιμουμ προγραμμάτων", που μόνο τα πιο συντηρητικά και αντιδραστικά στοιχεία ευνοούν, κάθε φορά που γίνονται τέτοιες συμφωνίες και συνεργασίες.

Ακόμη μπορούμε να πούμε, ότι το περιεχόμενο των στόχων μας, δηλαδή και αυτού του ίδιου του αγώνα, σχετίζεται και καθορίζει τις μορφές διεξαγωγής του.

- Δεν μπορούμε να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για τον σοσιαλισμό και να ακολουθούμε μορφές και τρόπους οργάνωσής που να ενισχύουν την ιεραρχία και τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, αντίθετα πρέπει να εφαρμόζουμε τέτοιες οργανωτικές διαδικασίες που να τα χτυπούμε.

- Δεν μπορούμε να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για την λαϊκή εξουσία και να αποκλείουμε ή να εμποδίζουμε την προετοιμασία και την άσκηση της επαναστατικής βίας που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να κατακτηθεί η λαϊκή εξουσία.

- Δεν μπορούμε να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη της πολιτικής και επαναστατικής συνείδησης και στο πλάτωμα και την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων και των ταξικών αγώνων και να επιδιώκουμε μόνιμα να φτιάξουμε ταξικές συμμαχίες και συμβιβασμούς με τον αντίπαλο, στη βάση της πολιτικής των "μετώπων" και του "μίνιμουμ προγράμματος".

Συνεργασία με κοινωνικές δυνάμεις όχι ριζοσπαστικές και επαναστατικές μπορεί να γίνει αν υπάρξει τέτοια ανάγκη, μόνο στη βάση τακτικής συμμαχίας, πράγμα που πρέπει να είναι από την αρχή ξεκάθαρο και συνειδητό. Αυτό σημαίνει, ότι τέτοια ταχτική συμμαχία γίνεται μόνον αφού πρώτα η οργάνωση των επαναστατικών δυνάμεων και του λαϊκού κινήματος είναι αρκετά προχωρημένη και ισχυρή. Τότε γίνεται στη βάση πραγματικής συνεργασίας και ενότητας των λαϊκών δυνάμεων και όχι "μετωπικής ενότητας ηγεσιών", ενώ παράλληλα εγκαταλείπεται κάθε είδους "μίνιμουμ πρόγραμμα" που δεσμεύει, μπλοκάρει και αποπροσανατολίζει και υπάρχει μόνο "κοινό πρόγραμμα" που προωθείται παράλληλα και ταυτόχρονα με την προώθηση του προγράμματος του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών δυνάμεων.

Δεν μπορούμε τέλος να πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για τον σοσιαλισμό σαν εκείνη την κοινωνία που θα επιτρέψει την ανάπτυξη της συλλογικότητας και μιας γενικά καλύτερης ζωής και να αδιαφορούμε για τους συντρόφους μας σήμερα.

Ο ρεφορμισμός έχει διασπάσει αυτήν ακριβώς την ενότητα των μορφών πάλης με το συγκεκριμένο περιεχόμενο και τους στόχους του αγώνα. Θεωρεί την πραγματοποίηση των στόχων σαν μια μεταφυσική αποκάλυψη που κάποτε θα γίνει πραγματικότητα από μόνη της και χρησιμοποιεί μόνο εκείνες τις μορφές πάλης και με τέτοιο τρόπο, που αποσκοπούν στον εξωραϊσμό της σημερινής αστικής κοινωνίας. Ακολουθεί τρόπος οργάνωσης και μέσα στο λαϊκό κίνημα και στους ίδιους τους φορείς του που αποδέχονται και ενισχύουν την ιεραρχία και τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας. Και αυτό το κάνει για να έχει "αποδοτικότητα" και έχει πράγματι απόδοση στο να δημιουργεί ολοκληρωμένες γραφειοκρατίες αυτοσυντήρησης, που χτυπούν όλους όσους δεν τους αναγνωρίζουν ότι είναι οι μοναδικοί κάτοχοι, μια για πάντα, της "ιστορικής αλήθειας". Αρνιέται, εμποδίζει, χτυπάει, παραποιεί και καταγγέλει κάθε ενέργεια που δημιουργεί τον οποιοδήποτε κίνδυνο για την "νομιμότητα" του. Ακολουθεί μόνιμα την πολιτική των ταξικών συμμαχιών με τον αντίπαλο και κάνει συνέχεια συμβιβασμούς, δουλεύοντας με "μετωπικά" σχήματα, δηλαδή συμφωνίες "κορυφών" και με "μίνιμουμ προγράμματα", που μόνο τις αντιδραστικές δυνάμεις εξυπηρετούν.

Γενικά ο ρεφορμισμός όπως και η αστική ιδεολογία και η συγκεκριμένη πολιτική πραχτική της, επιδιώκουν και προωθούν όλο και περισσότερο την διάσπαση και την απομόνωση του κάθε ιδιαίτερου τομέα της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής δραστηριότητας, από όλους τους άλλους. Προσπαθούν έτσι να αποκρύψουν και να διασπάσουν την οργανική ενότητα που υπάρχει ανάμεσα σε όλα τα ιδιαίτερα προβλήματα, τους τομείς και τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής και της πολιτικής δράσης. Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική η προσπάθεια για να αποκοπεί και να απομονωθεί το πολιτικό περιεχόμενο των αγώνων από το οικονομικό, και γενικότερα η πολιτική από την υπόλοιπη κοινωνική δραστηριότητα και να γίνει το ιδιαίτερο "επάγγελμα" της ειδικότητας ορισμένων μόνον και "επίσημων" οργανισμών και προσώπων.

Είναι ανάγκη λοιπόν να συμβάλλουμε έμπραχτα στην αποκατάσταση της ενότητας όλων των ιδιαίτεροι εκφράσεων και επιπτώσεων της καπιταλιστικής οικονομικής πραγματικότητας, όλων των ιδιαίτερων προβλημάτων και τομέων της κοινωνικής ζωής και της πολιτικής πραχτικής. Το ξεκίνημα γίνεται με την προσπάθεια για την αποκατάσταση της σχέσης της ταχτικής, με (και για) τις στρατηγικές ανάγκες του λαϊκού κινήματος και των μορφών πάλης με το περιεχόμενο και τον στόχο του επαναστατικού αγώνα.

Ο βασικός λόγος για την ύπαρξη σήμερα μιας πολιτικής επαναστατικής οργάνωσης είναι η ανάγκη (και η υποχρέωση) να διεξάγει αυτή η ίδια έμπραχτο πολιτικό και επαναστατικό αγώνα. Δεν έχει διαφορετικά κανένα λόγο ύπαρξης σαν "θεωρητικό-ιδεολογικό κέντρο" προπαγάνδας, ούτε σαν "καθοδηγητικό όργανο" κλασσικού τύπου, γραφειοκρατικό, αποκομμένο από τον κόσμο, αμέτοχο στην άμεση πραχτική των οικονομικών-κοινωνικών-πολιτικών αγώνων.

Ο επαναστατικός αγώνας είναι εκείνος που μπορεί να ξεμπλοκάρει και να αποδεσμεύσει τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, η συγκεκριμένη πολιτική πραχτική είναι εκείνη που μπορεί να σπάσει τα αδιέξοδα, την ηττοπάθεια και την απαισιοδοξία που δημιουργούνται με τις συνεχείς

"συζητήσεις" - "διαβουλεύσεις" και "εγκεφαλικές" προσπάθειες για να προσδιοριστούν δήθεν όλα τα προβλήματα, και να βρεθούν και οι λύσεις τους, που θα έχει να αντιμετωπίσει το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις σε όλη την διάρκεια του αγώνα. Αυτά τα προβλήματα δεν είναι εγκεφαλικά κατασκευάσματα των οποιωνδήποτε "θεωρητικών", ούτε και η αντιμετώπιση τους γίνεται, αφού δήθεν βρεθεί μέσα σε κάποιο "γραφείο", η ολοκληρωμένη λύση τους.

Οι απαραίτητες θεωρητικές γενικεύσεις της συγκεκριμένης εμπειρίας, που αποχτιέται μόνο μέσα και στη διάρκεια του αγώνα, έχουν πραγματική σημασία και αξία και μπορούν (και χρειάζεται) να συμβάλλουν στην παραπέρα προώθηση και διεξαγωγή του αγώνα, μόνον όταν ασχολούνται με τα συγκεκριμένα προβλήματα, που βγαίνουν στη φόρα από την συγκεκριμένη εξέλιξη της πραγματικότητας των κοινωνικών-πολιτικών αγώνων.

Έτσι στην διαλεκτική σχέση ανάμεσα στην επαναστατική πραχτική και την θεωρία, εκείνο το στοιχείο που γεννάει ακριβώς αυτή τη σχέση, είναι η άμεση και

[22]

συγκεκριμένη πολιτική πραχτική. Αυτή είναι που επιτρέπει την άμεση επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα και τους πολιτικούς αγώνες και προωθεί την όλο και μεγαλύτερη οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος. Έτσι γίνεται φορέας εμπειριών και προβλημάτων, που δεν είναι πλαστά και που η θεωρητική διερεύνηση και γενίκευση τους οδηγεί στην παραπέρα εξέλιξη του αγώνα.

- Έτσι η θεωρία δεν θα είναι σκέτος ακαδημαϊσμός, που μόνον αδιέξοδα ή αυτοϊκανοποίηση και αυτοκατανάλωση δημιουργεί, αλλά οδηγός για παραπέρα και πιο ολοκληρωμένη και σωστή πολιτική πραχτική.

- Φυσικά σήμερα δεν βρισκόμαστε ούτε στην αρχή της κοινωνικής εξέλιξης, ούτε στο ξεκίνημα του λαϊκού κινήματος και των πολιτικών αγώνων του. Κάθε οργανωμένη πολιτική δύναμη, όσο μικρή και αν είναι, έχει και μια κάποια ιδεολογική-πολιτική βάση και ορισμένες εμπειρίες και στην βάση αυτών θα δραστηριοποιηθεί. Όμως χρειάζεται να κινηθεί έμπραχτα στο πεδίο της άμεσης πολιτικής πραχτικής, χωρίς να περιμένει πρώτα να λύσει όλα τα προβλήματα του λαϊκού κινήματος μέχρι τον σοσιαλισμό και μετά απ' αυτόν.

B. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΛΑΪΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Το περιεχόμενο και το είδος του αγώνα που ζανοίγεται μπροστά μας, τον χαρακτηρίζουν σαν επαναστατικό λαϊκό αγώνα.

Είναι επαναστατικός γιατί έχει σαν στόχο του την λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό, δηλαδή μια ποιοτικά καλύτερη ζωή για τις κοινωνικές τάξεις που σήμερα είναι εκμεταλλευόμενες και καταπιεζόμενες. Την λαϊκή εξουσία θα την πάρει στα χέρια του το οργανωμένο και ένοπλο λαϊκό κίνημα. Οι οργανωμένες πρωτοποριακές δυνάμεις του λαϊκού κινήματος που θα αναδειχτούν μέσα και στη διάρκεια του αγώνα δεν θα την εξασκήσουν για λογαριασμό του σαν "μεσολαβητές", θα τον στηρίζουν μόνον, στο βαθμό που θα υπάρχει ανάγκη, ενάντια στην αντίσταση των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών. Θα είναι δηλαδή αυτές οι ίδιες κομμάτι του ένοπλου και οργανωμένου λαϊκού κινήματος και όχι κάτι έξω απ' αυτό.

Είναι ακόμη επαναστατικός γιατί επιδιώκει την ανατροπή του καπιταλισμού με τον μοναδικά αποτελεσματικό τρόπο, με βίαιο ένοπλο τρόπο. Είναι επαναστατικός γιατί προπαγανδίζει και εξασκεί την επαναστατική βία από την αρχή κιόλας, χωρίς συνέχεια να την μεταθέτει σε κάποιο "μελλοντικό στάδιο", δηλαδή ουσιαστικά να την απορίπτει.

Είναι λαϊκός γιατί έχει σαν φορέα της σύγκρουσης το ίδιο το λαϊκό κίνημα. Οι λαϊκές δυνάμεις, δηλαδή οι εκμεταλλεζόμενες τάξεις και στρώματα του πληθυσμού, συνειδητοποιούνται, οργανώνονται και δημιουργούν τις πρωτοπορείες τους σαν αποτέλεσμα των αγώνων του λαϊκού κινήματος. Οι απαραίτητες γενικεύσεις της εμπειρίας και η επαναστατική του θεωρία, φτιάχνονται όσο προχωρώντας συναντάει και έχει να λύσει πραγματικά και συγκεκριμένα προβλήματα.

Στον επαναστατικό λαϊκό αγώνα αναπτύσσονται όλες οι μορφές πάλης, από την πιο "ανοιχτή" και "νόμιμη" δραστηριότητα μέχρι την καθαρά "παράνομη", από την πιο "απλή" και "ειρηνική" ενέργεια μέχρι την πιο σύνθετη και μαχητική πράξη. Στην σύνθεση όλων αυτών των διαφορετικών μορφών πάλης γίνεται η ολοκλήρωση του επαναστατικού λαϊκού αγώνα. Καμμιά ενέργεια δεν είναι έξω απ' αυτόν, αρκεί να γίνεται στην προοπτική της σύγκρουσης και να προχωράει το λαϊκό κίνημα προς τον στόχο του.

Ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας σήμερα αποβλέπει στην όλο και μεγαλύτερη όξυνση της πολιτικής συνείδησης των λαϊκών δυνάμεων και στην πολιτική φθορά του καθεστώτος. Ανάμεσα στην σημερινή πολιτική πραχτική των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και την προοπτική της αποφασιστικής πολιτικοστρατιωτικής φθοράς και ήττας του καθεστώτος υπάρχει μια μεγάλη απόσταση να καλυφτεί. Από σήμερα όμως πρέπει να κινηθούμε σ' αυτή τη κατεύθυνση, αν θέλουμε κάποτε, να φτάσουμε στο στόχο.

I. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΕΝΟΠΛΗ ΠΑΛΗ

Το ταξικό περιεχόμενο και χαρακτήρας του αγώνα και η επαναστατική του προοπτική φέρνουν το λαϊκό κίνημα και τις πρωτοποριακές του δυνάμεις άμεσα αντιμέτωπες με την βία και την καταπίεση του καθεστώτος. Ολόκληρή η καπιταλιστική [23]

κοινωνία είναι φτιαγμένη και στηρίζεται στην συνεχή και με κάθε τρόπο εξάσκηση βίας ενάντια στους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους. Είναι η βία των κυρίαρχων τάξεων, που υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους, που προκύπτουν από την εκμετάλλευση και καταπίεση των άλλων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού.

Το κράτος, η απρόσωπη μα πολύ καλά οργανωμένη έκφραση της μονοπωλιακής αστικής κυριαρχίας και φορέας της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας, συνεχώς ολοκληρώνεται με τον σκοπό να προφυλάξει, να στηρίξει και να επεκτείνει αυτά ακριβώς τα συμφέροντα, της εκμετάλλευσης και καταπίεσης σε βάρος της εργατικής τάξης και του προλεταριάτου της πόλης και της υπαίθρου. Όταν κινδυνεύει από τους αγώνες και την άνοδο του λαϊκού κινήματος δεν διστάζει, όπως όλη η ιστορική εμπειρία παγκόσμια και στην Ελλάδα αποδείχνει, να χρησιμοποιήσει την καθαρή και απροκάλυπτη ένοπλη βία για να καταστείλει τους λαϊκούς αγώνες, να διαλύσει το λαϊκό κίνημα και να εξοντώσει τις οργανωμένες πρωτοποριακές του

δυνάμεις. Εκτός απ' αυτό, σήμερα πια η καθημερινή δήθεν ειρηνική ζωή δεν είναι τίποτε άλλο από την συνεχή εφαρμογή της κάθε είδους αυθαιρεσίας και βιαιοπραγίας του καθεστώτος ενάντια σ' όλους μας.

Είναι ανάγκη λοιπόν για το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις να μπορούν να αντιμετωπίζουν αυτή την συνεχή και με κάθε τρόπο βία, αυθαιρεσία και καταπίεση του καθεστώτος ενάντια μας, για να μπορούν να αναπτύσσονται οι λαϊκοί άγρονες, για να μπορέσει να γίνει πραγματικότητα ο στόχος του αγώνα για την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό. Είναι ακόμη ανάγκη, στη θέση του φόβου και της τρομοκρατίας που καλλιεργεί συστηματικά το καθεστώς, να μπει η αυτοπεποίθηση για τις δυνάμεις μας, η έμπραχτη γνώση ότι η καθημερινή καπιταλιστική βία μπορεί να αντιμετωπιστεί και να απαντηθεί.

Η προετοιμασία και η χρήση της επαναστατικής βίας από την πλευρά του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων είναι βασικό στοιχείο της συνολικής προετοιμασίας, που σκοπεύει στην σύγκρουση για την ανατροπή αυτού του καθεστώτος της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Και αυτή ακριβώς η ανατροπή και συντριβή της σημερινής "κρατικής εξουσίας", είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει πραγματικά να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός στην Ελλάδα. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι και από πριν, στην ίδια την εξέλιξη των ταξικών αγώνων, *δεν υπάρχουν διαδικασίες και επί μέρους αλλαγές που διευκολύνουν μετά την κατάληψη της λαϊκής εξουσίας το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.* Ακόμα περισσότερο αν (όπως π.χ. στην Χιλή) λόγω ειδικών συνθηκών πετύχει η εργατική τάξη και οι σύμμαχοι της να καταλάβει μέχρι και την πολιτική διακυβέρνηση, τότε από εκείνο το σημείο και έπειτα πρέπει με ταχύτερο ρυθμό και ολοκληρωτικά να προετοιμάζεται για την αναπόφευκτη σύγκρουση και να εκμεταλλεύεται όλες τις τυχόν ευνοϊκές συνθήκες. Είναι στρατηγικής λοιπόν σημασίας η προετοιμασία για την βίαιη -ένοπλη σύγκρουση και η από τώρα εξάσκηση της επαναστατικής βίας για το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις, που έχουν για στόχο του αγώνα τους την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό. Διαφορετικά δεν πρόκειται για επαναστατικό λαϊκό αγώνα, αλλά για "αγώνες" που αποβλέπουν σε κείνες τις "αλλαγές", που είναι δυνατόν να πραγματοποιηθούν στα πλαίσια του σημερινού κοινωνικού συστήματος.

2. Η προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε όλους τους κοινωνικούς χώρους.

Ο αγώνας για την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, ενάντια στην καπιταλιστική - ιμπεριαλιστική εξουσία, είναι αγώνας ενάντια στο κοινωνικό καθεστώς στο σύνολο του. Διεξάγεται από τώρα σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής και σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής οργάνωσης και δράσης. Το σύνολο αυτό των επί μέρους συγκρούσεων, η μαζικότητα και η οξύτητα τους είναι που χαρακτηρίζουν την εξέλιξη του ταξικού αγώνα και της γενικής σύγκρουσης μ' αυτό. το καθεστώς για την ανατροπή και καταστροφή του.

Χρειάζεται λοιπόν να προωθούνται όλες αυτές οι επί μέρους συγκρούσεις καθημερινά και με κάθε τρόπο. Χρειάζεται να ξεκινάνε και να στηρίζονται στα συγκεκριμένα προβλήματα που υπάρχουν

και δημιουργούνται στον κάθε συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο, στον κάθε συγκεκριμένο τομέα της κοινωνικής πραγματικότητας, χρειάζεται να [24]

γίνεται αγώνας για την αντιμετώπιση και λύση τους, για επί μέρους νίκες και κατακτήσεις των λαϊκών αγώνων, που δεν πρέπει να είναι μόνιμα καταδικασμένοι σε ήττες και υποχωρήσεις, οι οποίες μάλιστα να παρουσιάζονται για «νίκες».

Όμως θα πρέπει όλα αυτά τα συγκεκριμένα, άλλα επί μέρους, προβλήματα που παρουσιάζονται στον κάθε κοινωνικό χώρο, να συνδυάζονται αναμεταξύ τους και με τον τρόπο της οριστικής και ολοκληρωμένης λύσης τους. Πρέπει να αποκαλύπτεται από την αρχή η γενικότερη κοινωνική ρίζα αυτών των συγκεκριμένων προβλημάτων, να δείχνεται δηλαδή ότι αυτά είναι αποτελέσματα της ίδιας της φύσης και των αναγκών του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος και ταυτόχρονα να προωθείται η συνείδηση ότι η πραγματική λύση τους, που να είναι σύμφωνη και με τα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων κοινοτικών τάξεων και στρωμάτων, βρίσκεται στην ανατροπή αυτού του καθεστώτος, πράγμα που θα επιτρέψει και την λύση όλων των άλλων προβλημάτων. Μόνον έτσι δεν θα μπορούν οι καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές να χρησιμοποιούν τους επί μέρους αγώνες του λαϊκού κινήματος για να στρέψουν ένα κομμάτι του ενάντια στο άλλο, μόνον έτσι δεν θα μπορούν να παρουσιάζουν τα ορισμένα κάθε φορά συμφέροντα εκμεταλλευόμενων σαν αντίθετα με τα συμφέροντα άλλων εκμεταλλευόμενων και έτσι αυτοί να παρουσιάζονται σαν διαιτητές, μόνον έτσι δεν θα μπορούν να διασπάνε τις λαϊκές δυνάμεις για να μπορούν καλύτερα να εξασκούν επάνω τους τον πολιτικό έλεγχο των αγώνων τους και να διαιωνίζουν την εκμετάλλευση και καταπίεση τους. Ταυτόχρονα μ' αυτόν τον τρόπο, οι επί μέρους νίκες και κατακτήσεις (που μπορεί να είναι και προσωρινές) τις επιδιώκουμε βέβαια και αγωνιζόμαστε γι αυτές, αλλά δεν οδηγούν σε εφησυχασμό και εγκατάλειψη του παραπέρα αγώνα. Έτσι δεν γίνονται όπλα που στρέφονται ενάντια μας, γιατί το σύστημα δεν θα μπορεί ν' αφομοιώνει μέσα του τέτοιους αγώνες. Μ' αυτό τον τρόπο, κάθε κατάκτηση και νίκη του λαϊκού κινήματος με τους αγώνες του, θα μπορεί να δημιουργεί και τις κατάλληλες προϋποθέσεις για ακόμη καλύτερη, μεγαλύτερη και σωστότερη προώθηση του αγώνα.

Με άλλα λόγια, αυτές οι καθημερινές επί μέρους κοινωνικές συγκρούσεις, όταν σωστά συνδέονται αναμεταξύ τους, όταν σωστά συνδέονται με τον στόχο για την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό και όταν σωστά μέσα στην διάρκεια και την εξέλιξη τους, δημιουργείται η συνείδηση, πως η ολοκληρωμένη και οριστική λύση των σημερινών μας προβλημάτων, βρίσκεται μόνο με την επιτυχία της λαϊκής εξουσίας, τότε εκφράζουν τον ταξικό πόλεμο σε όλα τα κοινωνικά μέτωπα ενάντια σ' αυτό το καθεστώς της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, τότε η κάθε νίκη γίνεται στήριγμα για το στέριωμα των θέσεων και των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος, τότε η κάθε νίκη είναι αφορμή για την παραπέρα προώθηση του ταξικού αγώνα και όχι αφορμή (συνειδητή ή όχι) για την εγκατάλειψη του, από την πόρτα ή το παράθυρο.

3. Η ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

Η προώθηση και διεξαγωγή του επαναστατικού λαϊκού αγώνα,.

με στόχο την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, από τη μεριά του οργανωμένου λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών δυνάμεων έρχεται από την αρχή σε άμεση σύγκρουση με το καθεστώς της καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής εξουσίας και της αστικής κυριαρχίας. Τείνει να βγαίνει έξω από τα όρια και σπάει τα πλαίσια και τους θεσμούς που το σύστημα έχει βάλει για τον πολιτικό αγώνα και που φυσικά είναι τέτοια, ώστε κάθε αγώνας που γίνεται μόνον μέσα σ' αυτά τα πλαίσια και τους θεσμούς, δεν βάζει σε κίνδυνο αυτό το ίδιο το κοινωνικό καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

- Από την άλλη μεριά, κάθε πολιτική δραστηριότητα και συγκεκριμένη ενέργεια που βγαίνει έξω από τα πλαίσια θεωρείται, από την κρατική εξουσία, και είναι, απέναντι της παράνομη. (φυσικά αυτή η ίδια η καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση και το κράτος που τις στηρίζει είναι παράνομα απέναντι στα συμφέροντα, τις επιδιώξεις και τους στόχους του λαϊκού κινήματος).

- Όμως ο ταξικός και επαναστατικός αγώνας, που έχει για στόχο του την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, δεν μπορεί, αν θέλει να είναι συνεπής με το περιεχόμενο του και να οδηγεί πραγματικά στον στόχο, να εφαρμόζει μόνο εκείνες τις συγκεκριμένες μορφές αγώνα και ενέργειες, που είναι ανεκτές και παραδεκτές από την αστική νομιμότητα, που του καθορίζει δηλαδή ο ίδιος ο αντίπαλος του. Ο ταξικός και επαναστατικός αγώνας δε αποσκοπεί στο σεβασμό της αστικής νομιμότητας,

[25]

αλλά σκοπεύει στην όλο και μεγαλύτερη οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και την έμπραχτη δραστηριοποίηση τους για την κατάλυση και την καταστροφή αυτής της νομιμότητας•

- Αντίθετα, ο ρεφορμισμός και όλα του τα παρακλάδια με πολύ μεγάλο ζήλο εφαρμόζουν κάθε μορφής πολιτική δραστηριότητα και κάθε είδους συγκεκριμένες ενέργειες, αρκεί να είναι παραδεκτές και ανεκτές από την αστική νομιμότητα.

- Από την άλλη μεριά δεν επιτρέπεται να παραγνωρίζουμε και το γεγονός πως η καπιταλιστική - ιμπεριαλιστική εξουσία έχει όλη την δύναμη των καταπιεστικών μηχανισμών με το μέρος της, έχει όλη την δυνατότητα για να εξασκεί την οργανωμένη κρατική βία και τρομοκρατία ενάντια στο λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις. Έτσι μπορεί να χτυπάει όχι μόνον όταν υπάρχει κίνδυνος ενάντια της, αλλά και την κάθε συγκεκριμένη πολιτική προσπάθεια που θα μπορούσε να δημιουργήσει προϋποθέσεις για πραγματικό κίνδυνο ενάντια της.

Με αυτή την έννοια και κάτω απ' αυτές τις συγκεκριμένες ανάγκες, η παρανομία στην πολιτική πραχτική, σαν μορφές πάλης που εκφράζεται ο κοινωνικός και ταξικός αγώνας και σαν συγκεκριμένες ενέργειες, για την αντιμετώπιση των μηχανισμών καταπίεσης και της κρατικής βίας και τρομοκρατίας, είναι απαραίτητος παράγοντας για την προώθηση και την ανάπτυξη των ταξικών αγώνων και τείνει να σπάει τα όρια και τα θεσμικά πλαίσια της αστικής νομιμότητας και της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Είναι απαραίτητο στοιχείο για την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων, που αγωνίζονται με κάθε τρόπο για την

επιτυχία των στόχων τους και έτσι χρησιμοποιούν και πολιτική δράση και μορφές πάλης, που δεν είναι ανεκτές και παραδεκτές από την αστική νομιμότητα.

- Οι αγώνες του λαϊκού κινήματος που τείνουν να σπάνε τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας ή ακόμα περισσότερο όταν βρίσκονται από την πρώτη στιγμή έξω απ' αυτά, όποιοι κι αν είναι και όσο μαζικά κι αν διεξάγονται και εκφράζονται, είναι παράνομοι απέναντι στο καθεστώς της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικές εξουσίας. Είναι δηλαδή επικίνδυνοι γι αυτό και έτσι δεν θα διστάσει να τους χτυπήσει με τον πιο λυσσασμένο τρόπο όταν αντιληφτεί πραγματικό κίνδυνο. Είναι ανάγκη να γίνει κατανοητή αυτή η πραγματικότητα και να ληφθεί υπ' όψη σε όλη την έκταση και τη σημασία της, ώστε να μπορεί να αντιμετωπίζεται όσο γίνεται πιο αποτελεσματικά.

- Το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις θα πρέπει να εξασφαλίζουν και να προφυλανε τους αγώνες τους, τις καταχτήσεις, τις δυνάμεις και τις δυνατότητες τους. Ταυτόχρονα θα πρέπει να δημιουργούν τις υλικές και πολιτικές προϋποθέσεις για να μπορούν να αντιμετωπίσουν την βία και την καταπίεση του καθεστώτος και καθημερινά και στις ιδιαίτερες στιγμές, όταν εκείνη αναγκάζεται να γίνει αποκάλυπτη και φανερή.

- Είναι πάρα πολλά και τραγικά τα παραδείγματα και από την ελληνική εμπειρία και από την παγκόσμια, που ολόκληρα μαζικά λαϊκά κινήματα, πολύ προχωρημένα και οργανωμένα, δεν μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν την επίθεση του αντίπαλου και καταστράφηκαν - διαλύθηκαν γιατί δεν είχαν καθόλου προετοιμαστεί στην βάση, τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της παρανομίας. Αυτό το γεγονός δεν μας επιτρέπει να αγνοήσουμε αυτή την ανάγκη, που μαζί με την ανάγκη για την προετοιμασία και χρήση της επαναστατικής βίας, είναι τα δυο πιο βασικά στηρίγματα του επαναστατικού λαϊκού αγώνα.

- Με αυτή την έννοια λέμε ότι η παρανομία είναι μόνιμος τρόπος και συνεχής βάση της πολιτικής μας πραχτικής κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες. Στις περιόδους σχετικής «ομαλότητας» όχι μόνο δεν την εγκαταλείπουμε, αλλά προσπαθούμε να εκμεταλλευόμαστε όλες τις τυχόν ευνοϊκές συνθήκες για πιο ενταντική δουλειά σ' αυτή την κατεύθυνση. Στις ίδιες περιόδους η σχετική χαλάρωση που οδηγεί σε συνεχή και χοντρά συνωμοτικά σφάλματα και απρόσεχτη συμπεριφορά πρέπει να καταπολεμηθεί, όμως χωρίς να ξεπέφτουμε στον αδικαιολόγητο «συνωμοτισμό», που μόνο εμπόδια παρεμβάλλει στην πολιτική δουλειά. Η παρανομία επεκτείνεται σε όλους τους τομείς της πολιτικής δράσης και σε όλα τα επίπεδα της οργάνωσης των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και είναι στήριγμα της και ανοιχτής και «νόμιμης» πολιτικής δραστηριότητας. Αυτό οπωσδήποτε, δεν σημαίνει ότι η ανοιχτή και «νόμιμη» δουλειά είναι μικρότερης σημασίας ή αξίας. Αυτά τα δυο δεν είναι σε ανταγωνιστική αντίθεση και αντίφαση αναμεταξύ τους, αλλά αντίθετα το ένα πρέπει να συμπληρώνει και να ολοκληρώνει το άλλο.

Οι συγκεκριμένες τώρα παράνομες δομές και οι παράνομοι μηχανισμοί δεν είναι τίποτε άλλο από την απαραίτητη υλική στήριξη της παρανομίας. Γιατί βέβαια δεν είναι δυνατόν η δυνατότητα για παράνομη πολιτική δραστηριότητα να υπάρχει ή να χιτίζεται στον αέρα και κατά συνέπεια να χτυπιέται και να διαλύεται, όποτε ο αντίπαλος το θεωρεί βολικό και αναγκαίο. Τα υλικά μέσα γι' αυτή την ίδια την πολιτική μας πραχτική και την εξασφάλιση της από τη μεριά του αντίπαλου, δημιουργούν εκείνους τους μηχανισμούς στήριξης, δηλαδή τις συγκεκριμένες και απαραίτητες υλικές προϋποθέσεις και δυνατότητες, για να μπορεί να υπάρχει συνέχεια και άνοδος στη διεξαγωγή του αγώνα.

- Όμως ο αντίπαλος έχει την δύναμη των μηχανισμών βίας και καταπίεσης στα χέρια του. Μπορεί να χτυπάει σχεδόν όποτε και όπως θέλει, και θέλει με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ανάπτυξη παράνομης πολιτικής δραστηριότητας που σπάει τα πλαίσια του και του δημιουργεί κινδύνους για την εξουσία που έχει να εκμεταλλεύεται και να καταπιέζει. Γι' αυτό θέλει να ξέρει και κάνει τα πάντα για να μάθει (και απάνθρωπα βασανιστήρια όταν μπορεί και έχει ανάγκη), τέτοιους παράνομους μηχανισμούς.

- Απαραίτητη λοιπόν ανάγκη για το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις να έχουν και να εφαρμόζουν τα απαραίτητα συνωμοτικά μέτρα. Αυτά τα συνωμοτικά μέτρα είναι μια αναγκαιότητα και όχι αυτοσκοπός ή παιχνίδι, γιατί εξυπηρετούν τη διασφάλιση εκείνων των υλικών και έμφυτων δυνάμεων και δυνατοτήτων που είναι απαραίτητες για τη διασφάλιση της παρανομίας, δηλαδή της συγκεκριμένης δυνατότητας να εξασφαλίζεται η συνέχεια των κοινωνικών, ταξικών αγώνων, για την κατάκτηση του επαναστατικού στόχου, μέσα στις οποιεσδήποτε συνθήκες, όσο σκληρές και αντίξοες και αν είναι.

Με δυο λόγια, η παράνομη δράση δεν είναι, με κανένα τρόπο το αντίθετο της ανοιχτής και νόμιμης δουλειάς, είναι αντίθετα τα απαραίτητα συμπλήρωμα και στήριγμα της, εφ' όσον το σύνολο της πραχτικής και των αγώνων του λαϊκού κινήματος τείνει να σπάει και σπάει τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, εφόσον αγωνίζεται ενάντια της και ενάντια στην καπιταλιστική - ιμπεριαλιστική εξουσία, για την λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό. Οι παράνομες δομές και μηχανισμοί είναι τα απαραίτητα υλικά και τεχνικά στηρίγματα της και τα συνωμοτικά μέτρα μια αναγκαιότητα για την προφύλαξη από την δύναμη των μηχανισμών βίας και καταπίεσης του αντίπαλου.

Γ.- ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ.

όλες αυτές οι ανάγκες και τα προβλήματα για την διεξαγωγή του επαναστατικού λαϊκού αγών, απαιτούν τη συγκεκριμένη και έμπραχτη προώθηση μιας νέας οργανωτικής αντίληψης και μεθοδολογίας, επαναστατικής, ώστε από τη μια να πάψει να ταυτίζεται η λέξη "οργάνωση" μόνο με το συγκεκριμένο περιεχόμενο και τρόπο έκφρασης που της έχουν δώσει μέχρι σήμερα οι παραδοσιακοί φορείς, και από την άλλη να μπορέσει ν' αντιμετωπίζει και να λύνει τα προβλήματα της πολιτικής πραχτικής των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος.

- Το οργανωτικό πρόβλημα στην γενικότητα και την ολότητα του, δηλαδή σαν μέθοδος επαναστατικής πολιτικής δράσης του λαϊκού κινήματος, είναι στρατηγικής σημασίας πρόβλημα και δεν μπορεί να λυθεί από την αρχή συνολικά με την εφαρμογή των οποιωνδήποτε κανόνων. Σαν συγκεκριμένος όμως τρόπος για να οργανωνόμαστε και να δρούμε συλλογικά σήμερα, είναι

ζήτημα ταχτικής. Δηλαδή αυτός ο τρόπος καθορίζεται από τις συνθήκες, τις ανάγκες και τις δυνατότητες. Θα αλλάξει λοιπόν, όχι με την απλή αναπροσαρμογή ενός αρχικού σχήματος και λειτουργίας. Θα πρέπει να προσαρμόζεται στις νέες καταστάσεις, τις καινούργιες συνθήκες, και ανάγκες και δυνατότητες που θα δημιουργούνται μέσα στην εξέλιξη του αγώνα. Έτσι θα ξεπερνιούνται και τα λάθη, οι αδυναμίες και οι ελλείψεις. Παράλληλα οι σχέσεις ανάμεσα στα διάφορα επίπεδα έκφρασης και στις διάφορες οργανωτικές μορφές των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος θα γίνονται όλο και πιο οργανικές.

- Από την άλλη μεριά δεν μπορούμε να βλέπουμε το λαϊκό κίνημα σαν πράγμα έτοιμο, ή ομοιόμορφο, ή χωρίς αντιθέσεις και προβλήματα. Μέσα σ' αυτό κινούνται και εκφράζονται πολλές διαφορετικές δυνάμεις, σε διαφορετικούς τομείς και σε διαφορετικά επίπεδα και του δίνουν ζωντάνια, δυναμικότητα, προβληματισμούς και ανάγκες.

[27]

Έτσι κι εμείς μέσα στο λαϊκό κίνημα δεν είμαστε παρά ένα κομμάτι του. Δεν μπορεί κανείς να περιμένει, πότε το λαϊκό κίνημα (με κάποιο μεταφυσικό τρόπο), θα εκφράσει συνολικά κι ομοιόμορφα τις ανάγκες, τα προβλήματα του καθώς και τον τρόπο για τη λύση τους για να δράσει μετά. Αντίθετα, χρειάζεται να συμβάλλουμε με έμπρακτη και συγκεκριμένη πολιτική δράση για την οργάνωση των δυνάμεων του και για τη διεξαγωγή της σύγκρουσης με το σημερινό καθεστώς.

- Διαπιστώνοντας αυτές τις γενικές μα βασικές ανάγκες, πιστεύουμε στην συγκεκριμένη και οργανωμένη πολιτική δράση από σήμερα, όσο το επιτρέπουν οι δυνάμεις μας και με τα προβλήματα που υπάρχουν και που συνέχεια παρουσιάζονται. Έτσι ένα σύνολο συντρόφων, που με βάση την εμπειρία τους συμφωνάνε σήμερα σε βασικά σήμερα, οργανώνονται και δρουν συγκεκριμένα, με ένα κοινό πρόγραμμα, με μια κοινή συλλογική λειτουργία και στη βάση, από τη μια των προβλημάτων κοινωνικών χώρων που ζουν και από την άλλη των γενικότερων προβλημάτων και αναγκών για να προωθηθεί η σύγκρουση του λαϊκού κινήματος με το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν λύσει όλα τα προβλήματα του κινήματος (ή τα δικά τους έστω σαν κομματιού του κινήματος), αλλά επίσης δεν σημαίνει ότι πρέπει πρώτα να προσπαθήσουν να λύσουν θεωρητικά όλα τους τα προβλήματα, για να κάνουν έπειτα μια συγκεκριμένη πολιτική πραχτική.

- Πιστεύουμε πάντως πώς μπορούμε, όσον αφορά το οργανωτικό πρόβλημα, να προσδιορίσουμε από τώρα ορισμένα βασικά θέματα και αρχές και να εφαρμόσουμε και ένα διαφορετικό τρόπο για να τα αντιμετωπίσουμε.

- Το πιο βασικό ξεκινάει από την διαπίστωση ότι σήμερα οι δυνάμεις του λαϊκού κινήματος και οι ίδιες οι επαναστατικές του δυνάμεις είναι ανοργάνωτες σε σημαντικό βαθμό και διάσπαρτες. Παράλληλα την έλλειψη ενός ενιαίου επαναστατικού φορέα δεν μπορεί και δεν πρέπει να την υποκαταστήσει η αυθαίρετη, δημιουργία ενός "ιδεολογικού καθοδηγητικού κέντρου", που θα αναλάβει και την συσπείρωση και την έκφραση του συνόλου του λαϊκού κινήματος και των πρωτοποριακών του δυνάμεων.

- Βασική προϋπόθεση για την προώθηση του λαϊκού κινήματος και του επαναστατικού αγώνα σήμερα είναι η κάθε οργανωμένη πολιτική δύναμη να έχει, και να δρα έμπραχτα με την αντίληψη

και τη νοοτροπία ότι είναι ένα κομμάτι του λαϊκού κινήματος, ένα μόνο "στοιχείο" του, πλάι σε πολλά άλλα που υπάρχουν και που θα δημιουργηθούν στην εξέλιξη του αγώνα.

- Δηλαδή κάθε οργανωμένη πολιτική δύναμη πρέπει να έχει συνείδηση ότι σήμερα είναι "μερική" οργανωμένη και πολιτική δύναμη και όχι συνολική, όχι πλήρης εκφραστής του λαϊκού κινήματος, και σαν τέτοια, "στοιχείο" μόνον του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων, που στην πορεία του αγώνα και με την κοινή πραχτική, θα πρέπει να ενωθεί με άλλα τέτοια αντίστοιχα "στοιχεία, και όχι να προσπαθεί να τα αφομοιώσει μέσα της με οργανωτίστικο τρόπο.

- Στην βάση αυτής της νοοτροπίας και μεθοδολογίας, μπορεί να αντιμετωπιστεί και το θέμα της ενότητας των επαναστατικών δυνάμεων. Ξεκαθαρίζοντας στην αρχή πως σαν ενότητα δεν εννοούμε την τεχνητή συγκόλληση ή τις ευκαιριακές αποφάσεις που σύντομα τινάζονται στον αέρα, αλλά την πραγματική και επαναστατική ενότητα των οργανωμένων επαναστατικών δυνάμεων (και του λαϊκού κινήματος), βγαίνει αμέσως, πως αυτή η ενότητα δεν είναι μια πράξη καλής (ή κακής) θέλησης, αλλά μια μακροχρόνια συνεχής και πραγματική διαδικασία.

- Αυτή η διαδικασία γίνεται μέσα και στη διάρκεια των αγώνων. Η ιδεολογική και πολιτική ζύμωση, η πραχτική συνεργασία και οι κοινά καταχτημένες εμπειρίες ξεκαθαρίζουν τα προβλήματα, συνδέουν μέσα στην πράξη, καθορίζουν τις αναγκαίες διαδικασίες και έτσι η ένωση έρχεται σαν αναγκαίο αποτέλεσμα και φυσιολογική ανάγκη. Όλη αυτή η πορεία των ενοποιήσεων δεν είναι ούτε συνεχής, ούτε χωρίς πτωγυρίσματα και επί μέρους αντιθέσεις και συγκρούσεις. Όμως τελικά αν στόχος είναι η ενιαία επαναστατική οργάνωση σαν εκφραστής και φορέας του λαϊκού επαναστατικού κινήματος, και αν η μεθοδολογία και η νοοτροπία της κάθε οργανωμένης επαναστατικής πολιτικής δύναμης, είναι η πραχτική έκφραση της συνείδησης τους ότι δεν αποτελούν το κέντρο του κινήματος και της επανάστασης, τότε δεν θα πρέπει να φοβόμαστε μπροστά σ' αυτές τις επί μέρους αντιθέσεις και συγκρούσεις.

- Μετά από κάθε τέτοια ένωση, παύουν να υπάρχουν τα ιδιαίτερα οργανωτικά σχήματα που μέχρι εκείνη την στιγμή εξυπηρετούσαν την ανάγκη για συγκεκριμένη

[28]

και οργανωμένη πολιτική δράση του κάθε στοιχείου. Μ' αυτή την έννοια, η οργάνωση των δυνάμεων μας σύμφωνα με τις σημερινές ανάγκες και δυνατότητες, δεν είναι σε αντίθεση με το "στοιχείο" και την λειτουργία του, καθώς και με την προοπτική συγχώνευσης του με άλλα παρόμοια. Αντίθετα η καλύτερη κάθε φορά οργάνωση των δυνάμεων και δυνατοτήτων μας, επιτρέπει την σωστότερη και πιο αποδοτική σύνθεση συγχώνευση των επί μέρους οργανωμένων στοιχείων, σαν αποτέλεσμα και της κοινής πραχτικής, σε ανώτερο πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο.

Έτσι και ο ενιαίος επαναστατικός φορέας δεν είναι ένα πράγμα που κάποια στιγμή το κίνημα αποχτάει, ή που δημιουργείται σαν "κεντρικός" και "καθοδηγητικός" του πυρήνας, που κατέχει όλη την ιστορική αλήθεια και που προσπαθεί με το φούσκωμα κι την αναπαραγωγή του να αφομοιώσει μέσα σ' αυτόν τον ίδιο, με οργανωτίστικο τρόπο, όλες τις άλλες δυνάμεις του κινήματος, οργανωμένες ή όχι. Είναι το αποτέλεσμα των ίδιων των αγώνων του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων και οικοδομείται μέσα στον επαναστατικό αγώνα.

- Η αναγκαιότητα του βρίσκεται στο γεγονός, πως χωρίς ενιαία πολιτική-στρατιωτική διαύθυνση του αγώνα δεν μπορεί να ανατραπεί η κρατικομονοπωλιακή ιμπεριαλιστική εξουσία, ούτε μετά απ' αυτήν να στεριώσει η λαϊκή εξουσία. Το ποιός θα είναι αυτός ο φορέας και πώς ακριβώς θα λειτουργεί είναι πρόβλημα που αντιμετωπίζεται στην πορεία του αγώνα προς την κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας και του σοσιαλισμού. Τα στοιχεία για την αντιμετώπιση του θα μας τα δίνει η ίδια η εξέλιξη της κατάκτησης και του αγώνα. Για την τελική φάση μόνο, μπορούμε να πούμε, πως αυτός θα εκφράζει την ενιαία και κοινή ταχτική (τότε) του οργανωμένου και ένοπλου λαϊκού επαναστατικού κινήματος.

- Ένα άλλο γενικό, αλλά συγκεκριμένο στοιχείο είναι, ότι θα πρέπει να χτυπηθεί αποφασιστικά ο ξεχωρισμός σε ιδιαίτερους οργανωτικούς φορείς κατά τομείς δράσης. Η αναγκαία από πρακτική άποψη διάκριση σε διάφορες δραστηριότητες και υπευθυνότητες, δεν πρέπει να γίνεται με τον ξεχωρισμό ιδιαίτερων οργανωτικών φορέων. Αυτός ο ξεχωρισμός οδηγεί εύκολα στην διάσπαση της ενότητας του αγώνα, όταν δημιουργούνται ξεχωριστοί οργανωτικοί φορείς που έχουν την "ειδικότητα" να αναπτύξουν ένα κάποιο μόνο συγκεκριμένο τομέα δράσης. Γιατί σύντομα ο κάθε "ξεχωριστός" εξειδικευμένος φορέας τείνει να απολυτοποιήσει την αξία και τη σημασία του δικού του τομέα δράσης και να υποτιμήσει και να αγνοήσει τους υπόλοιπους. Έτσι έρχονται σε σύγκρουση αναμεταξύ τους, που οδηγεί στην διάσπαση της ενότητας του αγώνα.

- Με αυτό τον τρόπο εξ άλλου είναι και γίνεται πιο εύκολος και αποτελεσματικός η έλεγχος όλων των φορέων, άρα και όλων των τομέων δράσης, από κάποιο "κέντρο" που συνήθως είναι ένας από όλους τους ξεχωριστούς οργανωτικούς φορείς, που μπορεί λόγω των συγκεκριμένων συνθηκών κάθε φορά να αναπτύσσεται ευκολότερα κι να ισχυροποιείται γρήγορα σε σχέση με τους άλλους. Ειδικά θα πρέπει να χτυπηθεί η διάσπασή ανάμεσά σε εξειδικευμένους φορείς, που άλλοι θα εξασκούν "καθαρά πολιτική" δουλειά και άλλοι "καθαρά στρατιωτική" δουλειά, όπως επίσης και σε κείνους που θα εξασκούν "συνδικαλιστική" μόνο δράση και σε άλλους που θα κάνουν "πολιτική" καθαρά δραστηριότητα.

- Μέσα αυτό το πλαίσιο που καθορίζουν τα συγκεκριμένα προβλήματα και οι απαιτήσεις για την αντιμετώπιση και λύση τους, προσδιορίζονται οι οργανωτικές μας δομές και λειτουργίες. Δομές και λειτουργίες που διαφέρουν σε κάθε φάση εξέλιξης τού αγώνα και της οργάνωσης. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το συγκεκριμένο οργανωτικό σχήμα και λειτουργία δεν στηρίζονται σε συγκεκριμένες αρχές. Προσπαθούν κάθε φορά να εκφράζουν πρακτικά αυτές τις αρχές και να εξυπηρετούν τις ανάγκες της πολιτικής μας πρακτικής. Αυτό σημαίνει ακόμα ότι οι αρχές είναι σημεία στα όποια προσπαθούμε να τείνουμε και από αυτή την άποψη ποτέ δεν τις ξεχνούμε ή τις παραμελούμε χάριν ευκαιριακών καταστάσεων και αναγκών. Από την άλλη μεριά όμως, ξέρουμε πολύ καλά, ότι δεν εφαρμόζονται σαν τέτοιες άμεσα. αν θέλουμε να έχουμε κάποια σχέση με την πραγματικότητα και κάποιο αποτέλεσμα στη δράση μας. Αυτή η σχέση δηλαδή είναι γεμάτη πραγματικές αντιθέσεις, που μπορούν να ξεπερνιούνται μόνο σαν τέτοιες, δηλαδή με συνεχή σύγκρουση και στο βαθμό που προχωράει και έχει επιτυχίες ο αγώνας μας, και αυτό το ξέρουμε συνειδητά.

- Το πρόβλημα είναι να μπορούμε να αναγνωρίζουμε σωστά ποιές είναι οι πραγματικές αντιθέσεις (όπως π. χ. αυτές που προκύπτουν από τις διαφορετικές εμπειρίες -από τις διαφορετικές υλικές δυνατότητες -από τις ανάγκες κατανομής δουλειών-

[29]

από τις ιδιαίτερες ικανότητες και τις διάφορες καταλληλότητες – από τις ανάγκες της παρανομίας κλπ.), από τις ανταγωνιστικές που πρέπει να τις χτυπάμε και πολιτικά και με τη συγκεκριμένη οργανωτική λειτουργία μας (όπως π. χ. είναι ο καπιταλιστικός καταμερισμός εργασίας - ή γραφειοκρατική ιεραρχία - ή δημιουργία ιδιαίτερων συμφερόντων κλπ.). Όμως πρέπει να επισημάνουμε ότι το επαναστατικό καθεστώς στο οποίο σκοπεύουμε θα έχει περιεχόμενο πολύ στενά συναρτημένο με τη μορφή που θα έχει η επαναστατική οργάνωση. (π. χ. ο ρεφορμισμός με τον συγκεντρωτισμό, την γραφειοκρατία του και τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας που αποδέχεται και προωθεί δεν μπορεί παρά να εγκαθιδρύει γραφειοκρατικό, απολυταρχικό καθεστώς συνεχιζόμενου του καταμερισμού εργασίας. Η παγκόσμια πείρα πολλά έχει να δείξει πάνω σ' αυτό). Έτσι από την αρχή το οργανωτικό σχήμα και λειτουργία θα πρέπει να καλλιεργούν τη συλλογική δουλειά, την υπευθυνότητα, την πρωτοβουλία, την συνειδητή αυτοπειθαρχία, την πλήρη ιδεολογική και πολιτική ζύμωση, την ουσιαστική συμμετοχή και την αντιπροσωπευτικότητα στις αποφάσεις, την συντροφικότητα. Η προσπάθεια και οι επιτυχίες για την πραχτική εφαρμογή τέτοιων αρχών, είναι η καλύτερη εγγύηση τόσο για την αποτελεσματική διεξαγωγή του αγώνα, όσο και για την μελλοντική κοινωνία.

- Η συνεχής εξέλιξη του επαναστατικού αγώνα και εμφάνιση νέων δυνατοτήτων και αναγκών θα πρέπει να οδηγούν στο να αποφεύγονται μακροχρόνιες μονιμοποιήσεις και μόνιμα αποκρυσταλλωμένα οργανωτικά σχήματα. Γενικά μπορούμε να πούμε, ότι το οργανωτικό σχήμα και οι λειτουργίες που εκπληρώνει, είναι στοιχεία που εξελίσσονται και μεταβάλλονται μέσα στην πορεία του αγώνα και όχι φούσκωμα και αναπαραγωγή ενός αρχικού σχήματος και καθορίζονται κάθε φορά από τις γενικότερες ανάγκες του αγώνα και τις συγκεκριμένες συνθήκες, δυνάμεις και δυνατότητες που υπάρχουν.

Τέλος ένα άλλο συγκεκριμένο και πολύ δύσκολο πρόβλημα, είναι το πρόβλημα των σχέσεων ανάμεσα στις οργανωμένες πρωτοποριακές και επαναστατικές δυνάμεις και τις μαζικές οργανώσεις του λαϊκού κινήματος, καθώς και ανάμεσα στα διάφορα οργανωτικά επίπεδα και φορείς στους οποίους εκφράζονται το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις.

- Αυτά τα προβλήματα επίσης δεν μπορεί να λυθούν από την αρχή, στο σύνολο τους, με όσο επιμονή και εξαντλητική αναζήτηση κανόνων και αν κάνουμε, που να προσδιορίζουν και να καθορίζουν αυτές τις σχέσεις.

- Εκεί παρουσιάζονται ένα σωρό αντιθέσεις πραγματικές και ανταγωνιστικές, πιο σύνθετες από αυτές που παρουσιάζονται στα πλαίσια μιας μόνο συγκεκριμένης οργάνωσης. Επίσης όσο το επίπεδο οργάνωσης του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων ανεβαίνει, τόσο παρουσιάζονται και γεννιούνται νέα προβλήματα και αντιθέσεις. Η αντιμετώπιση και η λύση τους, από τη μια θα στηρίζονται σε αρχές που προκύπτουν από το περιεχόμενο και το στόχο του

αγώνα για τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό, και από την άλλη μεριά θα στηρίζονται στα πραγματικά δεδομένα για τις ανάγκες που έχει και τα προβλήματα που παρουσιάζονται και απαιτούν λύση, στην πορεία εξέλιξης του επαναστατικού λαϊκού αγώνα.

Πάντως από σήμερα κιόλας πρέπει να χτυπηθεί η σχέση "κηδεμονίας -καθοδήγησης" από τη μεριά των συγκεκριμένων οργανώσεων σε σχέση με τα μαζικά όργανα του λαϊκού κινήματος.

- Πρέπει να προωθηθεί έμπραχτα η αυτονομία των μαζικών οργάνων. Αυτό σημαίνει ότι τα μαζικά όργανα θα πρέπει να έχουν την πολιτική και οργανωτική ικανότητα να παίρνουν μόνα τους, τις αποφάσεις που αφορούν το περιεχόμενο και τους στόχους της δουλειάς τους. Για να προωθηθεί έμπραχτα η τέτοιου είδους αυτονομία των μαζικών αγώνων και οργάνων, θα πρέπει να στηριχτεί στην κατανόηση της αναγκαιότητας της αυτοοργάνωσης των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος σε κάθε κοινωνικό χώρο και από την άλλη μεριά στην δημιουργία των υλικών προϋποθέσεων, για να έχουν την ικανότητα αυτοδύναμης δραστηριότητας. Έτσι φτάνουμε στη βασική σήμερα ανάγκη για το λαϊκό κίνημα, που είναι η με κάθε τρόπο ανάπτυξης της πολιτικής πρωτοβουλίας και η άμεση, προσωπική και υπεύθυνη δραστηριοποίηση των λαϊκών δυνάμεων.

- Μέσα από μια τέτοια διαδικασία θα προωθήσει έμπραχτα η δραστηριοποίηση, η υπευθυνότητα και η πρωτοβουλία των λαϊκών δυνάμεων, που δημιουργεί πραγματικές

[30]

συνθήκες και προϋποθέσεις, τόσο για την αυτοδυναμία και την αυτονομία τους, από τους φορείς της αστικής τάξης και του ρεφορμισμού (ιδεολογικούς, πολιτικούς-οργανωτικούς), όσο και για τις σωστές σχέσεις ανάμεσα στις οργανωμένες πρωτοπορείες και τα μαζικά όργανα. Επίσης έτσι μπορεί συγκεκριμένα να οξύνεται η ταξική συνείδηση και να μετατρέπεται σε αποτελεσματική πολιτική δράση, από όλο και περισσότερες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος. Έτσι δεν θα είναι εύκολο στους αστούς και τους ρεφορμιστές να "καπελώνουν" τους λαϊκούς αγώνες, να καλλιεργούν αυταπάτες και να τους εκτονώνουν, η να τους καναλιζάρουν σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα και επιδιώξεις.

- Ένα άλλο πρόβλημα είναι η οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος σε διαφορετικά επίπεδα. Αυτό είναι ένα γεγονός που οφείλεται, στο διαφορετικό βαθμό συνειδητοποίησης και στο διαφορετικό βαθμό πολιτικής δράσης, που έχουν οι διάφορες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος. Όμως αυτό δεν σημαίνει πώς το λαϊκό κίνημα στο σύνολο του, δεν είναι μια ενιαία πολιτική οντότητα και δύναμη. Όλες οι επί μέρους δυνάμεις του λαϊκού κινήματος έχουν τα ίδια συμφέροντα και τους ίδιους κοινούς στόχους για να ικανοποιηθούν, αυτά τους τα συμφέροντα. Αυτό σημαίνει, ότι αν και υπάρχουν διάφορα επίπεδα οργάνωσης των λαϊκών δυνάμεων, σε καθένα από αυτά δεν αντιστοιχούν και δεν προβάλλονται διαφορετικοί πολιτικοί στόχοι (π.χ. άλλου να μιλάμε για αντιφασισμό-δημοκρατία, άλλου για αντιιμπεριαλισμό - εθνική ανεξαρτησία και άλλου για σοσιαλισμό). Σε κάθε επίπεδο στο οποίο οργανώνονται λαϊκές δυνάμεις η προσπάθεια είναι να κινητοποιούνται και να δρουν πολιτικά στην κατεύθυνση του ίδιου κοινού στόχου, που είναι η λαϊκή εξουσία και ο σοσιαλισμός, Έτσι η κάθε δύναμη που οργανώνεται, με την πολιτική της ύπαρξη και δράση, υπηρετεί τον ίδιο στόχο, στο βαθμό των δυνάμεων και δυνατοτήτων της, πράγμα που απ' τη μια οξύνει την ταξική και πολιτική τους συνειδητότητα και

από την άλλη εμποδίζει την δημιουργία λαθεμένων οργανωτικών σχέσεων, όπου άλλοι θα νομίζουν ότι αγωνίζονται για την καλύτερη του συστήματος και άλλοι θα πιστεύουν ότι αγωνίζονται για την ανατροπή του. Έτσι θα χτυπηθεί έμπραχτα και η νοοτροπία όσων πιστεύουν ότι η σχετική κάθε φορά πολιτική ανωριμότητα διαφόρων δυνάμεων του λαϊκού κινήματος, είναι λόγος για να δημιουργούνται "στάδια" στους στόχους του αγώνα. Ακόμη με αυτό τον τρόπο θα χτυπηθεί στην πράξη και κείνη η οργανωτική μέθοδος που δημιουργεί στραβές οργανωτικές σχέσεις μέσα στο λαϊκό κίνημα και ανάμεσα στις οργανωμένες του δυνάμεις. Θα χτυπηθεί δηλαδή εκείνη η μεθοδολογία που ζητάει την τυφλή πειθαρχία, αντί για την συνειδητή και υπεύθυνη συμμετοχή, που προωθεί τον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, αντί την πολύπλευρη δραστηριότητα και την όλο πληρέστερη κατανόηση και γνώση των προβλημάτων απ' όλους, που δημιουργεί γραφειοκρατική ιεραρχία, αντί ισοτιμία και πραγματική συντροφικότητα.

- Για όλους αυτούς του λόγους τα κλασικά μετωπικά σχήματα όχι μόνο δεν εξυπηρετούν την ανάπτυξη του λαϊκού επαναστατικού κινήματος, αλλά την εμποδίζουν. Για την λύση του προβλήματος της δήθεν μαζικοποίησης, τα κλασικά μετωπικά σχήματα υποβιβάζουν τους στόχους του αγώνα για «να μην μπορούν έτσι να τρομάζουν οι ανώριμοι». Έτσι όμως, μικρή η καμμία υπηρεσία δεν προσφέρουν οι πιο συνειδητοί στους λιγότερο πολιτικοποιημένους, αντίθετα τους καταδικάζουν στην «μόνιμη ανωριμότητα», και ασφαλίζουν μόνιμα για τον εαυτό τους την δήθεν πολιτική οριμότητα.

Την λύση του προβλήματος της όλο και μεγαλύτερης και συνειδητής οργάνωσης των λαϊκών δυνάμεων, τα κλασικά μετωπικά σχήματα την βλέπουν σαν οργανωτική αύξηση των μελών της κάθε μιας ξεχωριστής οργάνωσης και έτσι μετατρέπουν τα όργανα τον κάθε κοινωνικού χώρου σε τόπο ψαρέματος νέων μελών, και την πολιτικά τους πραχτική, την μεταβάλλουν σε συνεχή και στεία θεωρητική διαμάχη.

- Έτσι τελικά τα μαζικά όργανα στα διάφορα επίπεδα μαζικής οργάνωσης των λαϊκών δυνάμεων θεωρούνται και αντιμετωπίζονται σαν "αγωγοί" μεταφοράς της «γραμμής" και όχι σαν οργανωμένα και πολιτικά υπεύθυνα κομμάτια του λαϊκού κινήματος, που μπορούν και πρέπει να έχουν την ικανότητα και την δυνατότητα να αποφασίζουν για την πολιτική τους πραχτική. Στη θέση των κλασικών μετωπικών σχηματισμών θα πρέπει να μπει η ειλικρινής και ξεκάθαρη συνεργασία, πάνω σε μια κοινή ιδεολογική-πολιτική βάση και με σκοπό την ανάπτυξη μιας πολιτικής πραχτικής με συγκεκριμένο περιεχόμενο. Έτσι οι λαϊκές δυνάμεις που θα δραστηριοποιούνται και θα οργανώνονται κάθε φορά σε κάποιο συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο θα ξέρουν γιατί αγωνίζονται και θα είναι

[31]

σε θέση να αποφασίζουν και να συναποφασίζουν με άλλους για τη δράση τους, πράγμα που θα βαθαίνει και θα οξύνει την πολιτική τους συνειδητότητα και την αποφασιστικότητα τους για τον αγώνα.

Μόνον πάνω σ' αυτές τις βάσεις, της ειλικρινούς και ξεκάθαρης συνεργασίας, θα μπορέσει να σταθεί και να είναι αποδοτική για τον αγώνα και η συνεργασία μεταξύ των διάφορων οργανωμένων επαναστατικών δυνάμεων. Και. αυτή είναι μια από τις βασικές προϋποθέσεις, για

να μπορέσει μια έμπραχτη συνεργασία να οδηγήσει σε σύνθεση των επιμέρους οργανωμένων "στοιχείων" σε ανώτερο πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο.

Δ. – ΑΛΛΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ.

I. - Ο κοινωνικός χαρακτήρας του αγώνα.

Ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας, όσο και αν στηρίζεται στην δύναμη της εμπειρίας και σωστών θεωρητικών γενικεύσεων, όσο και αν λογικά αποδείχεται σαν ο μοναδικός τρόπος, για την ανατροπή του συστήματος της αστικής κυριαρχίας, μπορεί να παραμείνει μια "αφηρημένη" θεωρία χωρίς προοπτικές, όταν δενπραχτικοποιείται μέσα στα ίδια τα προβλήματα που τον γέννησαν, όταν δεν ταυτίζεται όλο και πιο πολύ με τις άμεσες και τις μακρυνες επιδιώξεις και συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων λαϊκών μαζών.

Ο επαναστατικός αγώνας λοιπόν δεν μπορεί να είναι ένας "αφηρημένος αγώνας", για την δημοκρατία, έξω από τα προβλήματα του κόσμου και μακριά από τη λύση τους.

Η πραχτική του ρεφορμισμού πάντα προσπαθούσε να αποτάσσει τα συμφέροντα του λαϊκού κινήματος στις διάφορες σκοπιμότητες περι "δημοκρατικής ομαλότητας" και "ολοκλήρωσης των δημοκρατικών θεσμών", αποσπώντας έτσι ολόκληρο το λαϊκό κίνημα από την κοινωνική-ταξική του βάση και στρέφοντας το βασικά στις οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις, μέσα στα πλαίσια των "αστικών δημοκρατικών θεσμών", που τους εξιδανίκευε.

Ακόμη και σήμερα, όπως πριν από την 21 Απρίλη '67 και παρά τα 7 μας χρόνια της δικτατορίας, οι κάθε είδους ρεφορμιστικοί φορείς εξακολουθούν να οδηγούν τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος σ' αυτή την ωραιοποίηση, στα ίδια πλαστά προβλήματα και τις ίδιες αυταπάτες.

Προωθούν ένα πολιτικάντικο αγώνα σκοπιμότητας για "περιορισμένες διεκδικήσεις", για "πλήρη αποχουντοποίηση", για "νέα δημοκρατία", αποφεύγοντας να δώσουν συγκεκριμένο κοινωνικό-ταξικό περιεχόμενο στους λαϊκούς άγονες. Ο κίνδυνος να υποταχτεί και πάλι το λαϊκό κίνημα στην ταχτική της "διεκδίκησης" και της πολιτικής συνδιαλλαγής είναι σοβαρός. Το βάρος για ν' απαλλαχτεί σταθερά και συστηματικά το λαϊκό κίνημα από τέτοιες αυταπάτες και τέτοια πολιτική συμπεριφορά, πέφτει βασικά στις πλάτες των πρωτοποριακών και επαναστατικών δυνάμεων. Γιατί δεν είναι δυνατόν ν' αναπτυχθεί επαναστατικό λαϊκό κίνημα χωρίς βαθειά και ουσιαστική συμμετοχή των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού, στις ταξικές συγκρούσεις και τις επαναστατικές διαδικασίες.

ο κοινωνικό σύστημα που ζούμε, γεμίζει την ζωή των καταπιεσμένων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού, με την καταναγκαστική μισθωτή εργασία σαν εξαγορά της επιβίωσης και μ' ένα τεράστιο πλήθος προβλημάτων, σαν περιεχόμενο του "ελεύθερου χρόνου". "Τεράστια και ποικιλόμορφα προβλήματα στους τομείς της δουλειάς, της παιδείας, της οικογένειας, της ψυχαγωγίας, της ξεκούρασης, των κοινωνικών υπηρεσιών, των συνθηκών στέγασης και περιβάλλοντος, των συνθηκών του νοικοκυριού, των ανθρώπινων σχέσεων, της αδυναμίας συμμετοχής σε καμιά από τις αποφάσεις που αφορούν τη ζωή μας, από την πιο άμεση και καθημερινή. μέχρι την πιο γενική και συνολική. Ολόκληρος ο χρόνος ζωής γεμίζεται με τέτοιου είδους προβλήματα που μας καταπιέζουν και μας καταστρέφουν καθημερινά. Αυτά τα

προβλήματα οδηγούν τον κάθε εκμεταλλεμένο και καταπιεσμένο σε σύγκρουση με τους θεσμούς, τις λειτουργίες και τους φορείς ενός τέτοιου περιεχομένου ζωής και ενός τέτοιου κοινωνικού πλαισίου που δημιουργεί ο καπιταλισμός. Όλα αυτά τα προβλήματα αποτελούν το γενικότερο κοινωνικό πρόβλημα και στη χώρα μας και είναι η βάση του κοινωνικού - ταξικού αγώνα.

Αν έτσι βλέπουμε τα καθημερινά αυτά και γενικά προβλήματα και αν πάνω [32]

σ' αυτά και για την λύση τους, προωθούμε τον λαϊκό επαναστατικό αγώνα, τότε είναι βέβαιο ότι η ταξική συνείδηση θα οξύνεται και θα μετατρέπεται σε πολιτική συνειδητότητα και οργανωμένη δράση απ' όλο και περισσότερες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος.

Σ' αυτή την περίπτωση δεν πρέπει να φοβόμαστε ότι η ικανότητα του αστικού καθεστώτος να λύνει πότε-πότε, με πραγματικό ή πλαστό τρόπο, προσωρινά ή πιο μόνιμα, ορισμένα από αυτά τα προβλήματα, θα οδηγήσει σε εκτόνωση των ταξικών αγώνων. Και αυτό γιατί η πολιτική συνείδηση θα είναι ανεβασμένη και θα υπάρχει η γνώση, ότι για κάθε πρόβλημα που "λύνει" το αστικό καθεστώς, υπάρχουν άπειρα που δεν μπορεί να τα λύσει, εξ αιτίας της εκμεταλλευτικής και καταπιεστικής του φύσης.

2.- Ανεξαρτησία, αυτοδυναμία και διεθνισμός του λαϊκού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα.

Κάθε χώρα έχει τις δικές της συγκεκριμένες συνθήκες ύπαρξης. Κάθε λαός έχει τα δικά του ιδιαίτερα προβλήματα, την ιστορία του και την ξεχωριστή του κοινωνική, πολιτιστική και πολιτική οντότητα. Αυτές οι ιδιαίτερες συνθήκες, ο κάθε ξεχωριστός λαός, πρέπει να υπάρχουν πολιτικά και να βρίσκουν την έκφραση τους μέσα σ' ένα αντίστοιχο λαϊκό επαναστατικό κίνημα. Αυτή η έκφραση δεν μπορεί να είναι άλλη από το λαϊκό επαναστατικό κίνημα που γεννιέται και εξελίσσεται μέσα στην ίδια τη χώρα. Μόνο αυτό μπορεί να βλέπει όλες τις πλευρές της κοινοτικής πραγματικότητας, την καθημερινότητα της και τις λεπτομέρειες της, μιας και τις ζει και μιας και είναι ένα κομμάτι από αυτές τις συνθήκες, από αυτό τον λαό.

Είναι αναγκαία η ανεξαρτησία των λαϊκών κινήσεων και των επαναστατικών τους δυνάμεων στην κάθε χώρα, το ίδιο και στην Ελλάδα. Ανεξαρτησία σημαίνει, ότι είναι αυτά τα ίδια υπεύθυνα και κυρίαρχα για τον καθορισμό της στρατηγικής και της ταχτικής τους. Ανεξαρτησία δεν σημαίνει κλείσιμο και απομόνωση ενός κινήματος από τα άλλα. Δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρξει τέτοια απομόνωση και κλείσιμο. Η τεράστια πείρα, αρνητική και θετική όλων των κινήσεων, μεταβιβάζεται σε όλο τον κόσμο. Οι καινούργιες κατακτήσεις στο ιδεολογικό και οργανωτικό επίπεδο διοχετεύονται αργά ή γρήγορα παντού. Βρίσκεται στα χέρια τού κάθε κινήματος να αναζητάει όλη αυτή την εμπειρία και τις κατακτήσεις, που πληρώνονται με τον αγώνα και τις θυσίες όλων των λαϊκών κινήσεων και των επαναστατικών δυνάμεων στον κόσμο. Για να υπάρξει αυτή η ανεξαρτησία και στη χώρα μας θα πρέπει να κατακτηθεί η ιδεολογική, η πολιτική, η οργανωτική και η πρακτική αυτοδυναμία του. Για να κατακτηθεί αυτή η αυτοδυναμία θα πρέπει το λαϊκό κίνημα και οι επαναστατικές του δυνάμεις να μάθουν να βασίζονται στις δικές

τους δυνάμεις και στα δικά τους μέσα. Ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας στην Ελλάδα θα στεριώνεται, πάνω σ' αυτά που το λαϊκό επαναστατικό κίνημα οικοδομεί με τις δικές του δυνάμεις και με την υπεύθυνη και ενεργητική συμμετοχή των δικών του δυνάμεων. Τότε θα μπορεί η βοήθεια από άλλα κινήματα να οδηγεί στην αυτόνομη αξιοποίηση της, χωρίς συμβιβασμούς. Τότε θα μπορεί και το ελληνικό λαϊκό επαναστατικό κίνημα να προσφέρει την συγκεκριμένη του βοήθεια και σε άλλα κινήματα.

Διεθνισμός δεν σημαίνει υποταγή των συμφερόντων και των επιδιώξεων ενός λαϊκού επαναστατικού κινήματος, στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις ενός άλλου. Δεν πρέπει να υπάρχει κανένα "κέντρο" που να καθορίζει, με τα δικά του αποκλειστικά κριτήρια, τί θα κάνει και τί δεν θα κάνει το κάθε λαϊκό κίνημα. Ο διεθνισμός γίνεται πραγματικός και επαναστατικός διεθνισμός, μόνον όταν υπάρχουν και δρουν αυτόνομα και αυτοδύναμα τα λαϊκά επαναστατικά κινήματα στις διάφορες χώρες. Φυσικά σ' αυτή την περίπτωση δεν περιορίζεται στα λόγια και τις "διαμαρτυρίες", αλλά εκφράζεται έμπραχτα, με συγκεκριμένη βοήθεια και καθαρές ενέργειες υποστήριξης και αλληλεγγύης.

[33]

3.- Η πρωτοβουλία κύριος και αποφασιστικός παράγοντας εξέλιξης των λαϊκών – ταξικών αγώνων ενάντια στα αφεντικά και το κράτος τους.

Η παράδοση που υπήρχε μέσα στο λαϊκό κίνημα να καθορίζουν ελάχιστοι άνθρωποι της "κορυφής" την πορεία του αγώνα και τις μορφές πάλης, μαζί με την ταυτόχρονη έλλειψη επαναστατικής πραχτικής και προοπτικής, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την αδράνεια από τη μεριά, και τον στείρο πραχτικισμό από την άλλη, σαν πολιτική συμπεριφορά και πραχτική του συνόλου σχεδόν των λαϊκών δυνάμεων. Η αδράνεια έρχεται σαν αποτέλεσμα της ηττοπάθειας, της απαισιοδοξίας και των γκρεμισμένων αυταπατών, μαζί και με την νοοτροπία που συστηματικά έχει καλλιεργήσει ο ρεφορμισμός, ότι χωρίς "το κόμμα", χωρίς την "ηγεσία" και χωρίς την "γραμμή", τίποτα δεν μπορεί να κάνει κανείς. Και αν κάνει, τότε είναι "ύποπτο" στοιχείο και η πραχτική του "προβοκατόρικη". Γιατί μόνον αυτοί δήθεν "γνωρίζουν", τί και πώς πρέπει να γίνει.

Ο στείρος πραχτικισμός είναι η μοναδική διέξοδος που προσφέρεται. Η έλλειψη επαναστατικής προοπτικής, η απουσία κάθε ανανέωσης και εμβάθυνσης στην ιδεολογική πολιτική δραστηριότητα, ο περιορισμός των μορφών πάλης στις "δικδικήσεις", τις "προκηρύξεις" και τις "γιορτές" δημιουργούν εκτελεστικά όργανα μιας γραμμής, που λένε και επαναλαμβάνουν συνεχώς τα ίδια και τα ίδια, όσο και αν περνάνε τα χρόνια, που ασχολούνται όλο με τις ίδιες και τις ίδιες δουλειές.

Μια ματιά στις μορφές αγώνα και οργάνωσης των φορέων του ρεφορμισμού, δείχνει καθαρά την συνεχή επανάληψη τους και μάλιστα τον συνεχώς και αυξανόμενο περιορισμό στα "νόμιμα" πλαίσια και τις γραφειοκρατικές, επαναλαμβανόμενες διαδικασίες και τελετές.

Για τις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις δεν υπάρχουν περιθώρια να παραμείνουν μέσα σ' αυτό το βάλτωμα και την μονότονη επανάληψη. Το διαφορετικό περιεχόμενο και ο διαφορετικός στόχος του αγώνα, καθορίζουν αναγκαία και διαφορετικούς τρόπους διεξαγωγής και προώθησης αυτού του αγώνα. Πρέπει μέσα σ' όλες τις εκδηλώσεις και τις δραστηριότητες τους, νόμιμες και παράνομες, μαζικές και πρωτοποριακές, να μπόυνε τα στοιχεία της ανανέωσης, της

ευρηματικότητας, της φαντασίας και πάνω απ' όλα της πρωτοβουλίας στις μορφές και τις μεθόδους αγώνα και οργάνωσης.

Η έρευνα και ο εκσυγχρονισμός είναι στοιχεία που βοηθούν την πολιτική και πραχτική πρωτοβουλία των λαϊκών και επαναστατικών δυνάμεων να εκφραστούν συγκεκριμένα, με καινούργιες μορφές πάλης και οργάνωσης, που ν' ανταποκρίνονται στα δεδομένα της ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας και στις ανάγκες προώθησης της ταξικής σύγκρουσης, με το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό καθεστώς. Πολιτική πρωτοβουλία ακόμη σημαίνει άμεση και υπεύθυνη δραστηριοποίηση, ενέργειες που δημιουργούν προβληματισμό και έχουν αποτελεσματικότητα, σωστή εκμετάλλευση της κάθε δυνατότητας που υπάρχει και αναζήτηση συνεχώς και περισσότερων δυνάμεων και δυνατοτήτων, που να εντάσσονται μέσα στον επαναστατικό λαϊκό αγώνα.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΑΜΕΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΧΤΙΚΗ

A.- Η οργάνωση μας.

Σήμερα εμείς οργανωνόμαστε για να μπορέσουμε να έχουμε μια συγκεκριμένη πολιτική πραχτική, με σκοπό να συμβάλλουμε στην ανάπτυξη του λαϊκού επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα, με στόχο τη λαϊκή εξουσία και τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μας.

Είμαστε βασικά νέες πολιτικές δυνάμεις, αλλά δεν είναι η πρώτη φορά που αποφασίζουμε και κάνουμε έμπραχτο και οργανωμένο πολιτικό αγώνα. Οι κάθε είδους δυνατότητες μας, καθώς και η ιδεολογική και πολιτική βάση μας, διαμορφώθηκαν κυριώτερα στην επταετία 67-74, μέσα και στη διάρκεια του αγώνα ενάντια στη δικτατορία και στο καθεστώς που γεννάει και στηρίζει τέτοιες δικτατορίες.

Η μαχητική αντίσταση, το μαζικό φοιτητικό κίνημα που ξεκίνησε το 72 και αναπτύχθηκε το 73, η συνείδηση που δημιουργήθηκε από αγώνες σε άλλους κοινωνικούς χώρους και που ερχόταν σε όλο και μεγαλύτερη σύγκρουση με τα αδιέξοδα των παραδοσιακών ρεφορμιστικών φορέων, η όξυνση της ταξικής συνείδησης της εργατικής

[34]

τάξης και του προλεταριάτου γενικότερα, και τέλος οι αγωνιστικές, μαχητικές και επαναστατικές εμπειρίες της αυθόρμητης λαϊκής εξέγερσης του ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 - που είχε βασικές κινητήριες δυνάμεις την εργατική και τη σπουδαστική νεολαία - δημιούργησαν μέσα στην 7ετία της χούντας τις νέες επαναστατικές δυνάμεις στη χώρα μας.

I.- Η μαχητική αντίσταση σαν συγκεκριμένη πολιτική πραχτική ξεκίνησε από τη συνειδητοποίηση του γεγονότος, ότι το δικτατορικό καθεστώς δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί και να χτυπηθεί με τις ίδιες μορφές αγώνα που υπήρχαν στην περίοδο της "δημοκρατικής ομαλότητας". Μόνο διαμαρτυρίες - καταγγελίες - πιέσεις στον "συμμαχικό παράγοντα", δεν ενοχλούσαν καθόλου τη χούντα και μόνο σε θυσίες χωρίς αντίκρυσμα και προοπτική οδηγούσαν. Επιπλέον, καλλιεργούσαν όλο και πιο πολύ την ηττοπάθεια και την απαισιοδοξία. και φυσικά σήμερα η κυβερνητική αλλαγή στις 24/7/74 καθόλου δεν σημαίνει ότι χτυπήθηκε το καθεστώς που γεννάει, θρέφει και στηρίζει δικτατορίες και χούντες, όταν του χρειάζονται για να χτυπήσει ένοπλα και αποφασιστικά το λαϊκό κίνημα.

Οι παραδοσιακοί φορείς της αριστεράς δεν μπόρεσαν ούτε να προβλέψουν, ούτε να αντιμετωπίσουν την δικτατορία. Μετά την επιβολή της δεν μπόρεσαν να αντιτάξουν μια οποιαδήποτε αντίσταση ενάντια της, που να βασίζεται σε αγώνα με προοπτική και στόχους, οι οποίοι να εκφράζουν τα πραγματικά συμφέροντα του λαϊκού κινήματος. Αυτές οι αδυναμίες μαζί με τη συσσώρευση πολλών προβλημάτων που αφορούσαν τον στόχο του αγώνα, την στρατηγική και την ταχτική, την μεθοδολογία και τις μορφές πάλης, καθώς και η αφόρητη γραφειοκρατία που προσπαθούσε να καταπνίξει κάθε τι νέο και κάθε δύναμη που αμφισβητούσε την "μοναδικότητα" της, οδήγησαν στο ξέσπασμα της κρίσης, που αρχίζει με την διάσπαση του ΚΚΕ τον Φλεβάρη του 68.

Αυτή την κρίση προσπάθησαν στην αρχή να την παρουσιάσουν σαν επιφανιακή, σαν μια διάσπαση της "ηγεσίας" του ΚΚΕ. Γρήγορα όμως αποκαλύφθηκε σε όλο το βάθος και την έκταση της, σαν συνολική κρίση της ελληνικής αριστεράς, δηλαδή του ίδιου του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων. Αυτή η κρίση οδήγησε, μέσα από πολλές συγκρούσεις, από τη μια στην αποκάλυψη του ρεφορμισμού σαν τέτοιου και του ρόλου του μέσα στο λαϊκό κίνημα και από την άλλη μεριά στην γέννηση νέων επαναστατικών δυνάμεων, όσο και σε άλλες που δημιουργήθηκαν μέσα στον αγώνα.

Η ανάπτυξη των νέων επαναστατικών δυνάμεων γίνεται αναγκαστικά με τρόπο αποσπασματικό και αποκομμένα η μια από την άλλη. Βασικοί λόγοι αυτής της αναγκαστικά αποσπασματικής εξέλιξης, είναι οι επίσημοι φορείς που προϋπάρχουν και μπλοκάρουν οργανωτικά το μεγαλύτερο κομμάτι των λαϊκών δυνάμεων, οι συνθήκες της δικτατορίας, τα πολλά και πολύπλοκα προβλήματα που δεν μπορούν άμεσα και με ενιαίο τρόπο να αντιμετωπιστούν, καθώς και το ότι μόλις τότε άρχισε η κρίση και επρόκειτο να επεχταθεί.

Γίνανε πολλές προσπάθειες να αναπτυχθεί μια διαφορετική πολιτική πραχτική. Πολλές από αυτές προχωράνε λίγο και μετά σταματάνε, άλλες διαρκούν και κατορθώνουν να πάρουν μια μονιμότητα, άλλες τέλος μπλοκάρονται και ξαναγύρνανε πίσω στον ίδιο το ρεφορμισμό, ή σε παράγωγα του. Όμως όλη αυτή η διαδικασία αγώνων, συγκρούσεων, σύνθεσης δυνάμεων μπόρεσε να δημιουργήσει στο τέλος μια βάση και ένα θεμέλιο, πάνω στο οποίο να μπορεί να στηριχτεί η παραπέρα εξέλιξη και ανάπτυξη τους. Αυτή η αποσπασματική ανάπτυξη των νέων επαναστατικών δυνάμεων, δεν είναι μόνο οργανωτική. Είναι επίσης αποσπασματική και όσον άφορα τους στόχους πάνω στους οποίους συσπειρώνονται κάθε φορά και την συγκεκριμένη ταχτική που ακολουθάνε.

Η μαχητική αντίσταση, σαν διαφορετική αντίληψη για τον αγώνα ενάντια στη χούντα, ξεκινάει βασικά από την αντίθεση για το "ειρηνικό πέραςμα" και την μη χρησιμοποίηση επαναστατικής και λαϊκής βίας, απέναντι στη βία και την τρομοκρατία της καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Εφαρμόζει έτσι μια βίαια ένοπλη πραχτική, σαν τρόπο πολιτικής προπαγάνδας και σαν αμφισβήτηση της παντοδυναμίας των μηχανισμών βίας, αυθαιρεσίας και καταπίεσης της χούντας, που ήταν τότε ο εκφραστής του αστικού κράτους. Δεν κατόρθωσε όμως, στις αρχικές φάσεις ανάπτυξης της να γενικευτεί σαν συγκεκριμένη πραχτική, γιατί δεν μπόρεσε να γενικευτεί σε μια πιο συγκεκριμένη και συνολική ταξική αντίληψη για τον κοινωνικό αγώνα στη χώρα μας. Όμως μέσα στον αγώνα, με τις συγκεκριμένες εμπειρίες και ιδιαίτερα με την επίδραση της ανάπτυξης

του μαζικού φοιτητικού κινήματος, αλλά και των άλλων αγώνων στους διάφορους, κοινωνικούς χώρους, οι δυνάμεις της μαχητικής αντίστασης οδηγούνται σε μια ευρύτερη κατανόηση της ανάγκης για

-35-

συνολικό ταξικό αγώνα. Αυτό δεν σήμανε ότι η αρχική αντίθεση εγκαταλείφθηκε, αλλά αντίθετα πλουτίστηκε με την διαμόρφωση, διαφορετικών από τον ρεφορμισμό, στόχων, μεθοδολογίας, ταχτικής και συγκεκριμένου τρόπου δράσης. Έτσι κατόρθωσε να επιζήσει και να γενικευτεί (σαν καινούργια δηλαδή πολιτική δύναμη), δηλαδή να δημιουργήσει προϋποθέσεις για την παραπέρα ανάπτυξη του επαναστατικού λαϊκού αγώνα.

2. Το μαζικό φοιτητικό κίνημα που αναπτύχθηκε από το 72 και πήρε μεγάλη έκταση στην διάρκεια του 73 οδήγησε σε συγκεκριμένους αγώνες ενάντια στην δικτατορία και ήταν ένας άλλος παράγοντας που βοήθησε στη διαμόρφωση των νέων επαναστατικών δυνάμεων.

Αυτοί οι αγώνες είχαν τις περισσότερες φορές καθαρά αντικαθεστωτικό χαρακτήρα, παρά τις προσπάθειες ορισμένων "κομματικών ηγεσιών", της αστικής αντιπολίτευσης, του ρεφορμισμού και των μέσων μαζικής ενημέρωσης της καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής εξουσίας να τον κρύψουν, να τον διαστρεβλώσουν και να τον εκτονώσουν μέσα στα κανάλια της απλής αντίθεσης με την κυβέρνηση της χούντας. Οι έμπραχτες εμπειρίες του φοιτητικού κινήματος οδήγησαν στη διαμόρφωση επαναστατικών δυνάμεων με συνολική αντίληψη για τα κοινωνικά προβλήματα στην Ελλάδα. Το φοιτητικό κίνημα ήταν η βασική δύναμη που άνοιξε το πεδίο του αγώνα σε μαζικό επίπεδο το 72-73. Έτσι ξεκινώντας από τα συγκεκριμένα προβλήματα, σύντομα σημαντικές δυνάμεις οδηγήθηκαν στη γενικότερη κατανόηση της ανάγκης του συνολικού ταξικού αγώνα.

3.- Επί μέρους ταξικοί αγώνες σε άλλους κοινωνικούς χώρους. Παράλληλα μέσα στις συνθήκες της δικτατορίας, τα οικονομικά-κοινωνικά προβλήματα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού» οξυνόντουσαν. Η ανικανότητα των παραδοσιακών φορέων να αναπτύξουν ένα οποιοδήποτε αποτελεσματικό αγώνα και η αδυναμία τους να δώσουν μια επαναστατική προοπτική για ριζική αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας, σκόρπιζε απογοήτευση αλλά και προβληματισμό. Αυτή η κατάσταση οδηγούσε συστηματικά σε μια γενικότερη όξυνση της ταξικής συνείδησης.

Η ανάγκη που υπήρχε, και υπάρχει, να παίρνει συγκεκριμένο περιεχόμενο ο κάθε επί μέρους αγώνας, στον κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα της κοινωνικής ζωής, καθώς και η ανάγκη αυτό το περιεχόμενο να συνδέεται από την αρχή με τον γενικότερο στόχο του αγώνα και αντίστροφα ο στόχος και η προοπτική με την σημερινή πραγματικότητα, γινότανε έμπραχτη εμπειρία και βοηθούσε να διαμορφώνονται καινούργιες επαναστατικές δυνάμεις και να σταθεροποιούνται όσες ήδη είχαν δημιουργηθεί.

4. Οι επαναστατικές δυνάμεις – η οργάνωση μας σήμερα. Η αυθόρμητη λαϊκή εξόρμηση του ΝΟΕΜΒΡΗ 73 ήταν το αποκορύφωμα των αγώνων του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας μετά το τέλος του εμφύλιου πόλεμου. Αυτή η εξέγερση κατάστρεψε την «ομαλοποίηση» που επιχειρούσε τότε το καθεστώς, δηλαδή την «ομαλοποίηση της πολιτικής ζωής» με φορέα και εκφραστή την

ίδια τη χούντα. από την άλλη μεριά έκανε συνειδητή και επιταχτική την ανάγκη, να προχωρήσουν οι επαναστατικές δυνάμεις που μέχρι τότε είχαν διαμορφωθεί σε μια πρώτη συσπείρωση δυνάμεων, στη βάση της κοινής προοπτικής και μιας πιο ενιαίας πολιτικής πραχτικής και ταχτικής. Αυτή η συσπείρωση θα έπρεπε να εκφρασθεί και σε ένα ανώτερο οργανωτικό επίπεδο που θα ξεπερνούσε τις μέχρι τότε αυτόνομες ομάδες. Μια τέτοια οργάνωση σαν φορέας πιο συνολικής πολιτικής αντίληψης και πραχτικής, συνδυαζόταν και με την πεποίθηση ότι αυτή η οργάνωση δεν θα ήταν, ούτε ότι μόνο μέσα απ' αυτό θα ξεπηδούσε, ο «επαναστατικός φορέας», θα ήταν ένα βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Μετά τον ΝΟΕΜΒΡΗ 73 και σε όλη τη διάρκεια μέχρι την κυβερνητική αλλαγή, γίνανε πολλές προσπάθειες για τη πραγματοποίηση μιας τέτοιας, πρώτης ευρύτερης συσπείρωσης επαναστατικών δυνάμεων. Μέσα σ' αυτές τις διαδικασίες έγινε φανερό, ότι δεν μπορεί να γίνει σταθερή και όχι ευκαιριακή οργανωτική συσπείρωση, χωρίς να υπάρξει ταυτόχρονα και η ανώτερη πολιτική ενότητα των διαφόρων δυνάμεων. Έτσι έγινε ακόμη φανερό ότι μια τέτοια ενωτική διαδικασία δεν θα μπορούσε να προχωρήσει χωρίς επί μέρους συγκρούσεις, σκληρές πολλές φορές. Η κυβερνητική αλλαγή της 24/7/74, που έγινε πριν προλάβει να συγκεκριμενοποιηθεί κάποιο αποτέλεσμα, δημιούργησε και ορισμένες φυγόκεντρες τάσεις που αρνιόντουσαν πια ότι υπήρχαν οι ίδιες αναγκαιότητες. Αυτές οι τάσεις, από την πλευρά τους, δυσκόλεψαν και εμπόδισαν αυτή τη προσπάθεια, μαζί και μ' όσους δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν τα οργανωτίστικα σχήματα της «δίκης τους ομάδας», που δεν είχαν δηλαδή [36]

την αντίληψη ότι αποτελούν ένα μόνο «στοιχείο», ένα μόνο κομμάτι του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων.

Φυσικά η προσπάθεια συνεχίστηκε και μετά την τελευταία κυβερνητική αλλαγή και στη βάση πια των νέων συνθηκών και προβλημάτων που δημιουργόντουσαν. Σε όλη αυτή την περίοδο και μετά την κυβερνητική αλλαγή, η προσπάθεια και οι διαδικασίες για την ενότητα δεν σημαίνανε την εγκατάλειψη της άμεσης πολιτικής πραχτικής, αλλά αντίθετα την είχαν για προϋπόθεση.

Σήμερα είμαστε οργανωμένοι για να μπορούμε να δρούμε σαν ένα κομμάτι του λαϊκού επαναστατικού κινήματος, για να μπορούμε, στο μέτρο των δυνάμεων και των δυνατοτήτων μας, να εκφράζουμε με μια κάποια αποτελεσματικότητα τις ειδικότερες και τις πιο γενικές ανάγκες του λαϊκού κινήματος, που αγωνίζεται για τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό. Την ίδια ανάγκη για αντίστοιχη οργάνωση και δράση βλέπουμε για κάθε πολιτική ομάδα, που έχοντας τους ίδιους βασικά στόχους, έχει κατανοήσει και τη σημασία της άμεσης πολιτικής πραχτικής που είναι η μόνη πραγματική δυνατότητα να οικοδομήσει από τη βάση και μέσα στον αγώνα, ιδεολογικά-πολιτικά- οργανωτικά, το . λαϊκό επαναστατικό κίνημα με τους δικούς του στόχους, την δική του προοπτική, την δική του ταχτική και τους δικούς του τρόπους και μορφές οργάνωσης και αγώνα.

Αντίθετα δεν βλέπουμε καθόλου την ανάγκη, εμείς οι ίδιοι να συμπεριλάβουμε και να εκφράσουμε ολόκληρο το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις. Κάτι τέτοιο οπωσδήποτε δεν είναι με κανένα τρόπο, στόχος της δουλειάς μας.

Θα βοηθήσουμε και θα συμμετάσχουμε όπως και όπου μπορούμε, για την αυτόνομη οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων, δεν θα διεκδικήσουμε όμως με δογματικό τρόπο ότι εμείς εκφράζουμε το λαϊκό κίνημα.

Θα συμβάλλουμε με τη συγκεκριμένη πολιτική μας πραχτική στην ανάπτυξη λαϊκών αγώνων προς το στόχο της λαϊκής εξουσίας και του σοσιαλισμού, δεν έχουμε όμως την αυταπάτη ότι εμείς κάνουμε, ή ότι εκφράζουμε όλους τους λαϊκούς αγώνες.

Θα συμμετάσχουμε και θα στηρίξουμε από τη πλευρά μας τον ταξικό αγώνα, για την επαναστατική αλλαγή στη χώρα μας, δεν θα είμαστε όμως εμείς που θα κάνουμε την επανάσταση. Την επανάσταση θα την κάνει και θα τη στηρίζει το σύνολο του οργανωμένου και ένοπλου λαϊκού κινήματος.

Θα συμμετάσχουμε και θα συμβάλλουμε σε όλες τις πραγματικές διαδικασίες για την ολοένα και μεγαλύτερη ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων, που δεν θα γίνονται με ευκαιριακούς τρόπους για αυτοπροβολή, αλλά θα γίνονται μέσα στην κοινή πολιτική πραχτική, χωρίς να αποβλέπουμε στη συνεχή αυτοδιατήρηση του σημερινού οργανωτικού μας σχήματος.

Η ανάγκη λοιπόν να προωθηθεί αυτή η ενότητα σε ένα πρώτο, μα ουσιαστικό βήμα, με μια πιο συγκεκριμένη ιδεολογική και πολιτική βάση και σε μια ανώτερης μορφής οργάνωση δυνάμεων που να περιλαμβάνει διαφορετικές επί μέρους εμπειρίες, εκφράζεται με όλο ετούτο το ιδεολογικό-πολιτικό-αγωνιστικό κείμενο και στηρίζεται σε ένα κομμάτι των λαϊκών επαναστατικών δυνάμεων, αυτές που σήμερα αποτελούν την οργάνωση μας.

B. – Η πολιτική πραχτική μας.

Ολόκληρη η προηγούμενη πολιτική δραστηριότητα των διαφόρων δυνάμεων που σήμερα οργανωνόμαστε, είναι η πραγματική βάση πάνω στην οποία γενικεύσαμε και συνθέσαμε τις εμπειρίες μας. Αυτή η γενίκευση και σύνθεση των επιμέρους εμπειριών μας, ήταν αναγκαία από την μια μεριά για να μπορέσουμε να διαπιστώσουμε τα λάθη, της ελλείψεως και τις αδυναμίες μας, και από την άλλη για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε παραπέρα, με κοινή ιδεολογική και πολιτική βάση, με συγκεκριμένο πρόγραμμα δουλειάς και με ένα συλλογικό τρόπο να λειτουργούμε και να δρούμε, γνωρίζοντας και τις πραγματικές δυνατότητες που έχουμε κάθε φορά. Αυτή η ίδια η πολιτική μας δραστηριότητα προκάλεσε και την κριτική εχτίμηση της μέχρι τώρα δράσης μας και με αυτή την έννοια μπορούμε να δεχτούμε και να συζητήσουμε την οποιαδήποτε κριτική μέσα στην πορεία του κοινού αγώνα. Η σημερινή γενίκευση της εμπειρίας μας, για την κατάσταση και τις ανάγκες του λαϊκού κινήματος και των επαναστατικών του δυνάμεων, μας προσδιορίζει εκτός από τον στόχο του επαναστατικού λαϊκού αγώνα και την ταχτική, τις μορφές και τους τρόπους οργάνωσης και δράσης καθώς και το περιεχόμενο της άμεσης πολιτικής μας πραχτικής.

[37]

Η άμεση πολιτική πραχτική μας πρέπει να εκφράζει τις ανάγκες του λαϊκού κινήματος και να οδηγεί στην πραγμάτωση του στόχου. Ταυτόχρονα θα πρέπει να μπορεί να προωθεί την οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και την επιτυχία των επιμέρους λαϊκών αγώνων.

1. - Προπαγάνδα. Η πολιτική μας πραχτική σκοπεύει στην ανάπτυξη συγκεκριμένης προπαγανδιστικής δραστηριότητας. Η πολιτική προπαγάνδα δεν γίνεται για αυτοδιαφήμιση και αυτοπροβολή, δεν επαναλαμβάνει μονότονα τα ίδια και τα ίδια χλιοειπωμένα πράγματα, δηλαδή ορισμένες γενικές αλήθειες που είναι σε όλους μας γνωστές. Δεν "απαιτεί" με αφηρημένο τρόπο την λύση των συγκεκριμένων και πραγματικών προβλημάτων, δεν ζητάει τη λύση τους με κάποιο μεταφυσικό τρόπο από τους ιδίους τους εκμεταλλευτές, δεν απευθύνεται με κανένα τρόπο σ' αυτούς, δεν σκοπεύει τέλος στην προβολή ενός άλλου "καθοδηγητικού" κέντρου που ζητάει να πείσει τις μάζες για την αλήθεια των λεγόμενων του.

Η προπαγάνδα είναι συγκεκριμένη πολιτική πραχτική που αποκαλύπτει όσα οι μηχανισμοί και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης του καθεστώτος κρύβουν, διαστρεβλώνουν και συσκοτίζουν. Απευθύνεται στους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους και προσπαθεί να αποκαλύψει τα καθημερινά και τα γενικότερα αίσχη του καθεστώτος, ποιούς μηχανισμούς χρησιμοποιεί για να στηρίζει την εξουσία του, ποιούς τρόπους ακολουθεί για να μεγαλώνει τα κέρδη του. Η προπαγάνδα προσπαθεί να συμβάλλει, με την προβολή συγκεκριμένων πολιτικών πράξεων, στην ανάπτυξη του προβληματισμού και στην προώθηση της αυτοοργάνωσης των λαϊκών δυνάμεων. Επιχειρεί τέλος να αντικρούσει τις συκοφαντίες που εξαπολύουν ενάντια στο λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις τα κάθε είδους όργανα του καθεστώτος, και που όσο ο λαϊκός επαναστατικός αγώνας θα αναπτύσσεται και θα οξύνεται, θα γίνονται όλο μεγαλύτερες και βρωμερότερες.

Με μια τέτοια αντίληψη και ο τρόπος με τον οποίο γίνεται η πολιτική προπαγάνδα είναι διαφορετικός. Δεν μπορεί και δεν θα αρκестεί να χρησιμοποιεί μόνο τις κλασσικές μορφές. Δεν θα είναι μια συνεχής επίκληση στους άλλους για να αγωνιστούν, έστω για τα πιο σωστά και δίκαια πράγματα. Θα είναι και έμπραχτη, θα προσπαθεί να δείξει με άμεσο πραχτικό τρόπο, με τη δύναμη και την ενέργεια που κάθε συγκεκριμένη πράξη αποδεσμεύει, εκείνο που τόνοι χαρτιού δεν μπορούν και δεν μπορούν και δεν αρκούν. Αυτό σημαίνει τέλος, πως μέσα στη προπαγάνδα είναι και όλα όσα συμβάλλουν στην ανάπτυξη των υλικών μέσων και δυνατοτήτων για την καλύτερευση αυτής της δραστηριότητας.

2. - Η οργάνωση των δυνάμεων και η ανάπτυξη τους. Η πολιτική μας πραχτική σκοπεύει στην ανάπτυξη και την καλύτερευση της οργάνωσης των δυνάμεων και των δυνατοτήτων μας. Η επέχταση, η σταθεροποίηση, το ιδεολογικό και πολιτικό ξεκαθάρισμα και ανέβασμα μας, είναι από τη μια αποτελέσματα της συγκεκριμένης πολιτικής πραχτικής σε διάφορους κοινωνικούς χώρους και πετυχημένων προπαγανδιστικών ενεργειών και από την άλλη μεριά είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη στήριξη και το ανέβασμα του επιπέδου και της γενικώτερης πολιτικής πραχτικής και των συγκεκριμένων ενεργειών.

Η προσπάθεια λοιπόν συσπείρωσης και συνειδητοποίησης που γίνεται, σε όσο πιο ξεκάθαρη γίνεται σήμερα ιδεολογική -πολιτική- οργανωτική βάση, είναι βασικός μας στόχος. Παράλληλα θα πρέπει να μπορούμε να αναπτύσσουμε συνέχεια αυτή τη βάση, ώστε να είναι σύμφωνη και να ανταποκρίνεται στις όλο και πιο απαιτητικές ανάγκες του αγώνα. Πρέπει πάντως να

συνειδητοποιήσουμε, όσο γίνεται πιο ξεκάθαρα, ότι δεν είναι δυνατό να υπάρξει συσπείρωση και ανάπτυξη έξω από την πραχτική, έξω από τη διεξαγωγή του επαναστατικού λαϊκού αγώνα. Σ' αυτή την οργανωτική προσπάθεια θα ζητήσουμε την βοήθεια και την συμμετοχή όσων πιστεύουν στους ίδιους κοινούς στόχους, και ταυτόχρονα θα προσπαθούμε να βοηθήσουμε και να βοηθηθούμε έμπραχτα με κάθε αντίστοιχη οργανωμένη πολιτική προσπάθεια, μέσα από συγκεκριμένη συνεργασία, θα πρέπει ακόμη να τονίσουμε την σημασία μιας σοβαρής οικοδομής, που είναι αναγκαία για το στέριωμα της οργανωτικής προσπάθειας και για την διεξαγωγή του επαναστατικού λαϊκού αγώνα. Παράλληλα, η οργανωτική μας προσπάθεια θα πρέπει να λάβει υπ' όψη της και τις απαιτήσεις και τις ανάγκες για την προφύλαξη από τον αντίπαλο, που είναι ολόκληρο το σύστημα της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Έχουμε συνείδηση ότι η πολιτική μας δράση, που γίνεται στην κατεύθυνση του στόχου για την λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό, βγαίνει έξω από τα πλαίσια που βάζει το καθεστώς [38]

για τον πολιτικό αγώνα. Θα φροντίσουμε λοιπόν για την παρανομία, τις παράνομες δομές και μηχανισμούς και για τα απαραίτητα συνωμοτικά μέτρα και δεν θα προχωράμε με την αντίθεση της «νόμιμης» και της «παράνομης» δραστηριότητας, πράγμα που είναι σοβαρό λάθος, αλλά αντίθετα θα συμβάλλουμε συγκεκριμένα στην σύνθεση εκείνης της δραστηριότητας που μπορεί να γίνει «νόμιμα» και εκείνης που δεν μπορεί.

3. - Η επαναστατική βία. Η πολιτική μας πραχτική σκοπεύει στην προετοιμασία, την διεξαγωγή και τη προπαγάνδη της λαϊκής και επαναστατικής βίας. Επειδή ξέρουμε ότι το καθεστώς της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας, για να κτυπήσει το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές του δυνάμεις, για να ανακόψει την ανάπτυξη των κοινωνικών ταξικών αγώνων, χρησιμοποιεί κάθε μορφή και όργανο της κρατικής βίας και τρομοκρατίας, προετοιμαζόμαστε από τώρα και συνεχώς για την αντιμετώπιση της. Επειδή ακόμα ξέρουμε ότι η κατάχτηση της λαϊκής εξουσίας και του σοσιαλισμού περνάει μέσα από την ολοκληρωτική βία και ένοπλη σύγκρουση με την καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική εξουσία, θα προετοιμαζόμαστε από τώρα και συνέχεια γι' αυτήν. Κάθε φορά που η ανοιχτή και απροκάλυπτη βία του καθεστώτος θα προσπαθεί να χτυπήσει τις λαϊκές δυνάμεις και ν' ανακόψει τους αγώνες τους, θα πρέπει να μπορούμε να την αντιμετωπίσουμε με την επαναστατική βία, γιατί αλλιώς ο κάθε επιμέρους αγώνας κινδυνεύει να έχει μόνιμη αποτυχία, ή ακόμα χειρότερα, κάθε στιγμή το λαϊκό κίνημα θα κινδυνεύει να διαλυθεί, αν οι αγώνες του δημιουργούν πραγματικό κίνδυνο για το καθεστώς. από την άλλη μεριά, επειδή τίποτα που να θίγει ουσιαστικά τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών-καταπιεστών δεν πρόκειται να δοθεί, με όσες διαμαρτυρίες, καταγγελίες και πιέσεις και αν κάνουμε, θα πρέπει μαχητικά να τα απαιτούμε και να τα κερδίζουμε, ενάντια στη δύναμη της βίας, της αυθαιρεσίας και της καταπίεσης που διαθέτουν οι εκμεταλλευτές-καταπιεστές και το κράτος τους. Κάθε φορά που η βία τους θα χτυπάει τους λαϊκούς αγώνες και τις πρωτοποριακές δυνάμεις, θα πρέπει να ξέρει πώς θα χτυπηθούν κι αυτοί. Θα πρέπει να σπάσει το μονοπώλιο, που έχουν αυτοί και που περισσότερο από κάθε άλλο κρατάνε για τον εαυτό τους και για το κράτος τους, το

μονοπώλιο της βίας, που δημιουργεί συνέχεια θύματα και καταστροφές μέσα στις λαϊκές δυνάμεις.

Για να μπορέσει το λαϊκό επαναστατικό κίνημα να διεξάγει σωστά την άσκηση της λαϊκής και επαναστατικής βίας πρέπει να αποχτηθούν και οι κατάλληλες υλικές δυνατότητες, από τις απλούστερες μέχρι τις δυσκολότερες. Η χρήση της επαναστατικής βίας σκοπεύει επίσης στην όξυνση του προβληματισμού και της ταξικής συνείδησης των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων, με στόχο την όλο και μεγαλύτερη συμμετοχή τους στον επαναστατικό λαϊκό αγώνα.

Στην προοπτική της εξέλιξης των κοινωνικών αγώνων και ταξικών συγκρούσεων, πιστεύουμε ότι για την υπεράσπιση και το στέριωμα των κατακτήσεων του λαϊκού κινήματος, για να είναι και στηρίγματα για παραπέρα προώθηση του επαναστατικού λαϊκού αγώνα, θα πρέπει να δημιουργούνται εστίες και σημεία "λαϊκής εξουσίας", που θα αμφισβητούν μέσα στην ίδια την καπιταλιστική κοινωνική πραγματικότητα, την πλήρη κυριαρχία και εξουσία των εκμεταλλευτών και καταπιεστών και του κράτους τους.

4.- Πολιτικές πρωτοβουλίες και αγώνας για την ανάπτυξη και προώθηση των ταξικών συγκρούσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και τομέα.

Όπως είδαμε είναι ανάγκη να ενωθούν πραγματικά οι διάφορες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, μέσα από την ανάπτυξη των επιμέρους αγώνων και συγκρούσεων στον κάθε κοινωνικό χώρο, στον κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής και στο κάθε επίπεδο της κοινωνικής οργάνωσης και δράσης. Είναι ανάγκη να ενωθούν οι δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, στις επιδιώξεις τους, στους στόχους τους και στους τρόπους με τους οποίους αγωνίζονται για την πραγματοποίησή τους. Για να προχωράει αυτή η ενότητα του λαϊκού κινήματος και των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων του, πρώτα απ' όλα θα πρέπει να αποκατασταθεί η ενότητα του οικονομικού και του πολιτικού αγώνα. Κάθε επιμέρους αγώνας για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων οικονομικών προβλημάτων, δηλαδή κάθε αγώνας που γίνεται για την καλύτερη των υλικών συνθηκών της ζωής μας, όταν γίνεται με την παραπάνω αντίληψη και μέθοδο, είναι ταυτόχρονα και πολιτικός αγώνας, και κάθε πολιτικός αγώνας που γίνεται

[39]

όχι για αφηρημένες αρχές, αλλά στη βάση συγκεκριμένων προβλημάτων και με προοπτική την καλύτερη της ζωής μας, είναι και οικονομικός αγώνας.

- Θα πρέπει λοιπόν ο κάθε αγώνας να μπορεί να έχει μέσα του ένα γενικό περιεχόμενο, που θα τον συνδέει με όλους τους άλλους αγώνες του λαϊκού κινήματος. Ταυτόχρονα αυτό το γενικό περιεχόμενο πρέπει να μπορεί να εκφράζεται συγκεκριμένα και να αποτελεί αντικείμενο άμεσης και έμπρακτης εφαρμογής.

- Πιστεύουμε ότι το περιεχόμενο που δίνεται από το σύνθημα "ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΜΙΣΘΟΣ", είναι τέτοιο που μπορεί να έχει όλα αυτά τα στοιχεία μέσα του, και από τώρα και στην εξέλιξη του αγώνα. Ακόμη αυτό το περιεχόμενο μπορεί να εξειδικεύεται και ταυτόχρονα να αποτελεί μόνιμη βάση των λαϊκών αγώνων, με επαναστατική προοπτική.

- "ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΜΙΣΘΟΣ" για όλους τους εργαζόμενους, για όλους τους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους. Το περιεχόμενο του είναι γενικό και άφορα και ενδιαφέρει το σύνολο του του λαϊκού κινήματος, μπορεί να μεταφραστεί σε συγκεκριμένα συνθήματα αγώνα, σε κάθε ιδιαίτερο κοινωνικό χώρο. Ταυτόχρονα αυτό το περιεχόμενο είναι πολύ συγκεκριμένο γιατί δηλώνει την απαίτηση και το δικαίωμα που έχουμε όλο μας να μπορούμε να ζούμε με τις καλύτερες δυνατές συνθήκες, ανεξάρτητα από το πώς εξελίσσονται οι "οικονομικές κρίσεις" του συστήματος, που αυτό το ίδιο τις δημιουργεί, ανεξάρτητα από τις μανούβρες που κάνουν οι καπιταλιστές - ιμπεριαλιστές για να αυξάνουν τα κέρδη τους και να διαγωνίζονται την εκμετάλλευση και την καταπίεση, τελικά δηλαδή, ενάντια σ' αυτούς. Αν οι καπιταλιστές - ιμπεριαλιστές, μανουβράροντας, θέλουν να αναδιοργανώσουν ή να μειώσουν την "παραγωγή" για να διατηρήσουν και να αυξήσουν τα κέρδη τους, αυτό δεν πρέπει να σημαίνει για τους εργαζόμενους, για κανέναν εκμεταλλεζόμενο και καταπιεζόμενο, ανεργία, αθλιότητα, δυστυχία και τρόμο, καταστάσεις που τις χρησιμοποιούν και σαν όπλα ενάντια στο λαϊκό κίνημα.

- Επίσης αυτό το περιεχόμενο, μετατρέπεται άμεσα σε συγκεκριμένα συνθήματα αγώνα όχι μόνο στους βιομηχανικούς εργάτες, αλλά σε κάθε κοινωνικό χώρο. Τις ίδιες ανάγκες και το ίδιο δικαίωμα έχουν και οι αγρότες που δεν μπορούν να εξαρτώνται από τις μανούβρες του συστήματος και να κινδυνεύουν να πέσουν στη μιζέρια, την αθλιότητα και την δυστυχία, την ίδια στιγμή, που οι καπιταλιστές, ιμπεριαλιστές καλοπερνάνε εκμεταλλεζόμενοι και το προϊόν της δικής τους δουλειάς. Την ίδια ανάγκη και δικαίωμα έχει και το προλεταριάτο των πόλεων που δεν μπορεί να βλέπει το εισόδημα του να ληστεύεται από τον οργανωμένο πληθωρισμό και τις συνεχείς αυξήσεις στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης (τροφή - νοίκι - ντύσιμο-θέρμανση) και στην παροχή των βασικών και απαραίτητων κοινοτικών υπηρεσιών (συγκοινωνία - υγεία - νερό - ηλεκτρική ενέργεια - τηλέφωνο). Την ίδια ανάγκη και δικαίωμα έχουν και οι νέοι, γιατί κι αυτοί έχουν τις ίδιες απαιτήσεις, δικαιώματα και ανάγκες όπως και ο υπόλοιπος πληθυσμός, και επί πλέον γιατί θα πρέπει να είναι καλύτερα σε θέση να αντιμετωπίζουν τους καθημερινούς εκβιασμούς και την οικονομική τρομοκρατία που ασκείται σε βάρος τους, για να τους κάνουν να εγκαταλείψουν τις οποιεσδήποτε προσπάθειες τους να αγωνιστούν και έτσι οδηγούνται στο συμβιβασμό και την προσαρμογή, μέσα στα πλαίσια που το σύστημα τους βάζει.

- Έτσι το περιεχόμενο του αγώνα που περικλείει μέσα του το σύνθημα "ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΜΙΣΘΟΣ" είναι και οικονομικό και πολιτικό, συνθέτει δηλαδή τις δυο πλευρές του ενιαίου κοινωνικού ταξικού αγώνα. Δεν απομονώνει και δεν διασπάει, αλλά αντίθετα ενώνει τους επιμέρους αγώνες του λαϊκού κινήματος. Δεν είναι σύνθημα υπέρ κάποιας αφηρημένης αρχής, αλλά πολύ συγκεκριμένη απαίτηση για καλύτερες συνθήκες και δυνατότητες ζωής. Δεν ζητάει μόνο μια απλή αύξηση μισθού, που την καταβροχθίζει αμέσως ο πληθωρισμός και μετά πάλι από την αρχή τα ίδια. Μπορεί να επεκταθεί και να αγκαλιάσει το σύνολο της κοινωνικής πραγματικότητας και δεν αναγνωρίζει στους εκμεταλλευτές το δικαίωμα ότι μπορούν να εκμεταλλεύονται και να καταπιέζουν πάντοτε. Μπορεί και πρέπει να εξειδικευτεί στον κάθε συγκεκριμένο χώρο και σε κάθε τομέα της κοινωνικής δραστηριότητας και να πλουτιστεί στην βάση των συγκεκριμένων συνθηκών και των ιδιαίτερων προβλημάτων και έτσι να συσπειρώνει σε συγκεκριμένη πολιτική πραχτική δράση τις λαϊκές δυνάμεις.

- Τέλος με ένα τέτοιο περιεχόμενο μπορούν οι επιμέρους ταξικές συγκρούσεις να οδηγηθούν και να σκοπεύουν ίσα στην καρδιά του συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και να δημιουργούν μαχητική αντιμετώπιση και λύση των προβλημάτων, με στόχο την κατάργηση της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ σε όλες τις μορφές και

[40

σε όλη της την αθλιότητα. Κατάργηση της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ και όλου του κοινωνικού συστήματος της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, που πάνω σ' αυτήν στηρίζεται, είναι η μοναδική απάντηση όλων των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεζόμενων, γιατί ξέρουν πως όσο ισχύει αυτή, τόσο θα ισχύει και το σύστημα της καπιταλιστικής ιμπεριαλιστικής εξουσίας, που είναι πηγή και στήριξη της καθημερινής τους δυστυχίας και αθλιότητας.

- Η άμεση πολιτική μας πραχτική σκοπεύει και στην προώθηση των επιμέρους κοινωνικών συγκρούσεων και ταξικών αγώνων στον κάθε κοινωνικό χώρο και στον κάθε τομέα της κοινωνικής δραστηριότητας. Σκοπεύει ταυτόχρονα να συμβάλλει στην προώθηση των τέτοιων συγκρούσεων πάνω στις παραπάνω βάσεις και περιεχόμενο, που πιο συγκεκριμένα σημαίνει :

α) Κάθε επιμέρους διεκδίκηση στα εργοστάσια, κάθε μορφή πάλης – από στάση εργασίας μέχρι απεργία και κατάληψη του εργοστασίου - από την οργανωμένη μείωση του ρυθμού εργασίας που καθημερινά εξοντώνει και την με κάθε αφορμή συστηματική αποχή από τον καπιταλιστικό καταναγκασμό της δουλειάς, μέχρι το συγκεκριμένο και αποτελεσματικό σαμποτάρισμα της λειτουργίας των μηχανών και το μπούκοτάρισμα της καπιταλιστικής παραγωγής - από τα συγκεκριμένα μέτρα διαφύλαξης της υγείας και της ζωής των εργατών, μέχρι την οργάνωση ενάντια στην κυριαρχία και τον έλεγχο της εργατικής δύναμης από τα αφεντικά – είναι αγώνας που γίνεται γιατί η εργατική τάξη απαιτεί μια πραγματικά και ουσιαστικά καλύτερη ζωή, που να μην εξαρτάται από τις μανούβρες των αφεντικών. και την απληστία τους για συνεχή κέρδη.

- Οι ταξικές κοινωνικές συγκρούσεις δεν περιορίζονται μόνον εκεί που υπάρχει η πιο άμεση και αγρία εκμεταλλευτική-καταπιεστική κατάσταση, δηλαδή στα εργοστάσια. Η ίδια ουσιαστικά σχέση εκμετάλλευσης και καταπίεσης υπάρχει και εκδηλώνεται, σε όλη την έκταση της κοινωνικής πραγματικότητας.

- Οι καπιταλιστές, τα μονοπώλια τους και το κράτος τους, χρειάζονται μια σειρά από κοινωνικές υπηρεσίες για να μπορεί να λειτουργεί η μηχανή της καπιταλιστικής παραγωγής και εκμετάλλευσης. Αυτές τις κοινωνικές υπηρεσίες τις λειτουργεί το σύνολο των εργαζόμενων. Αυτές όχι μόνο δεν τις αναγνωρίζουν σαν τέτοιες, αλλά βάζουν τους εργαζόμενους να τις πληρώσουν, δημιουργώντας νέα τεράστια. κέρδη και πλουτισμό για αυτούς τους ίδιους. Ληστεύουν έτσι τον πραγματικό μισθό της καπιταλιστικής δουλειάς στα εργοστάσια και τις υπηρεσίες, με την καταναγκαστική υποχρέωση που έχουν οι εργαζόμενοι να τους επιστρέφουν μεγάλο κομμάτι του μισθού τους, με την μορφή πληρωμής κοινωνικών υπηρεσιών, που στην πραγματικότητα είναι στην υπηρεσία της λειτουργίας του εκμεταλλευτικού-καταπιεστικού συστήματος, και που αυτά τα ίδια τα αφεντικά οργανώνουν και ελέγχουν σύμφωνα με τα συμφέροντα τους.

β) Στην συγκοινωνία όχι μόνο δεν υπολογίζεται για χρόνος εργασίας, χρόνος της αναγκαστικής καθημερινής μετακίνησης (που αυξάνει τις ώρες δουλειάς, μειώνοντας τον πραγματικό μισθό), αλλά υποχρεώνονται οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πληρώνουν την συντήρηση και λειτουργία της.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά με τις συνεχείς αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων, δημιουργούν και νέα κέρδη για τους καπιταλιστές, τα μονοπώλια και το κράτος τους. Σ' αυτή την περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα είναι να αναγνωριστεί σαν εργάσιμος χρόνος η ώρα της καθημερινής αναγκαστικής μετακίνησης - να απαιτηθεί μαχητικά η μείωση των τιμών των εισιτηρίων - να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε για να πάψουμε να τους πληρώνουμε.

γ) Την παροχή των βασικών κοινωνικών αγαθών την έχουν μετατρέψει σε μέσο πλουτισμού του κράτους των μονοπωλίων, για να μπορεί αυτό καλύτερα να συντηρεί τους μηχανισμούς βίας, τρομοκρατίας και καταπίεσης, χρησιμοποιώντας τους "οικονομικούς πόρους" που προκύπτουν από την ληστεία και αφαίμαξη του πραγματικού μισθού.

Νερό - ηλεκτρική ενέργεια - θέρμανση - τηλέφωνο και τα πληρώνουμε και αυξάνονται συνέχεια, χωρίς να υπάρχει καμιά δυνατότητα ελέγχου ούτε των τιμών ούτε των συγκεκριμένων κάθε φορά λογαριασμών. Επιπλέον οι τιμές που πληρώνουμε είναι πολύ μεγαλύτερες από τις τιμές που ισχύουν για τις βιομηχανίες και τις επιχειρήσεις. Μ' αυτό τον τρόπο είναι πάλι οι εκμεταλλεζόμενοι και καταπιεζόμενοι που πληρώνουν το μεγαλύτερο κομμάτι από τα έξοδα συντήρησης και λειτουργίας της ίδιας της καπιταλιστικής παραγωγής, που χρησιμεύει για την συνεχή εκμετάλλευση και καταπίεση τους. Σ' αυτή την περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα σημαίνει, να

[41]

απαιτήσουμε σε πρώτη φάση να πληρώνουν οι εργαζόμενοι τις ίδιες τις τιμές για τον ηλεκτρισμό - νερό - τηλέφωνο - θέρμανση, μ' αυτές που ισχύουν για βιομηχανίες και επιχειρήσεις.

δ) το δικαίωμα όλων να έχουν σπίτι, γίνεται κι αυτό άλλο ένα μέσο εκμετάλλευσης και πλουτισμού των καπιταλιστών και των οργάνων τους. Με τα υπέρογκα ποσά που μας βάζουν να πληρώνουμε για νοίκι, όχι μόνο ληστεύουν τον πραγματικό μισθό, αλλά διατηρούν κάθε στιγμή το "δικαίωμα" τους να μας πετάξουν στο δρόμο, όταν η ανεργία, η αεργία και οι χιλιάδες ανάγκες της καθημερινής ζωής μας κάνουν να μην μπορούμε να τους πληρώσουμε. Σ' αυτή την περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα σημαίνει ότι ο καθένας δεν πρέπει να έχει νοίκι μεγαλύτερο από το 10% του μισθού του. Σημαίνει ακόμα παραπάνω, ότι με τα νοίκια που μέχρι τώρα ο καθένας έχει πληρώσει, έχει ήδη ξεπληρώσει και παραπάνω την αξία του σπιτιού που μένει και άρα αυτό είναι δικό του. Σημαίνει τέλος ότι πρέπει να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε για την συντριπτική μείωση των ενοικίων μέχρι την πλήρη κατάργησή τους.

ε) Ολόκληρη την εργασία για την καθημερινή συντήρηση της εργατικής δύναμης και για την προετοιμασία από όλες τις πλευρές (υλική - ψυχολογική) της καινούργιας εργατικής δύναμης, για το κύκλωμα της καπιταλιστικής παραγωγής, που με περιφρονητικό τρόπο την αποκαλούν "οικιακά", οι εκμεταλλευτές και το κράτος τους δεν την πληρώνουν.

Από τη μια φορτώνουν τα βάρη της στην γυναίκα και τα έξοδα της σε όλους τους εργαζόμενους και από την άλλη, ακριβώς μ' αυτόν τον τρόπο, δημιουργούν τις κατάλληλες "οικογενειακές εστίες" όπου αναπτύσσονται η κοινωνική απομόνωση μαζί με τους κάθε είδους εκβιασμούς, που συντηρούν και αναπαράγουν όλες εκείνες τις καταπιεστικές καταστάσεις που μας εξοντώνουν και που ταυτόχρονα προετοιμάζουν την "ομαλή" είσοδο των νέων στην καπιταλιστική κοινωνία. Εδώ το περιεχόμενο του αγώνα αποσκοπεί στην αναγνώριση και την πληρωμή της σπιτικής εργασίας,

στο σπάσιμο της κοινωνικής και πολιτικής απομόνωσης της γυναίκας, αποσκοπεί τέλος στη σύνδεση της καθημερινής ζωής με την κοινωνική πραγματικότητα στο σύνολο της, με στόχο την ανατροπή όλων των εκμεταλλευτικών-καταπιεστικών σχέσεων της «οικογενειακής εστίας» και ολόκληρης της καπιταλιστικής κοινωνίας.

στ) Η "παιδεία" που δεν είναι παρά η προσανατολισμένη εκπαίδευση επιλογής και διαλογής της εργατικής δύναμης, σύμφωνα με τα συμφέροντα και τα σχέδια "ορθολογιστικής" καπιταλιστικής ανάπτυξης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, έχει έξοδα που ελάχιστα πληρώνουν οι βιομήχανοι και τα άλλα αφεντικά. Φορτώνουν τα περισσότερα οικονομικά βάρη στις οικογένειες των νέων σπουδαστών ή και σ' αυτούς τους ίδιους.

Αυτή η εκπαίδευση που φροντίζει να διοχετεύει τις απαραίτητες και εξειδικευμένες "γνώσεις" στους μελλοντικούς προλετάρειους και υπάλληλους της κρατικής μηχανής, των μονοπωλίου και των πολυεθνικών εταιριών και από την άλλη δημιουργεί το προνομιούχο στρώμα των "ακαδημαϊκών" και των τεχνοκρατών, αλλοτριωμένο από κάθε κοινωνική συνείδηση, δεν εξυπηρετεί παρά τα συμφέροντα της αστικής ιδεολογικής κυριαρχίας και της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Σ' αυτή τη περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα σημαίνει να απαλλαγθούν οι σπουδαστές από κάθε οικονομικό βάρος σχετικά με την "εκπαίδευση τους" - να αποκαλύψουμε όσο γίνεται πλατύτερα ποιό είναι το πραγματικό περιεχόμενο και ο ταξικός χαρακτήρας της παιδείας και έτσι να την απομυθοποιήσουμε και να αναγνωρίσουμε τον ρόλο της, που είναι στην υπηρεσία της καπιταλιστικής παραγωγής - σημαίνει τέλος και πάνω απ' όλα, ότι πρέπει ν' αγωνιστούμε σ' αυτές τις βάσεις, για την συγκεκριμένη και πραχτική σύνδεση του σπουδαστικού κινήματος με το γενικότερο λαϊκό κίνημα.

ζ) Οι αγρότες βλέπουν την εργασία τους, την κούραση τους και τις τιμές των προϊόντων τους να καθορίζονται και να ελέγχονται από την Αγροτική τράπεζα, τις χημικές βιομηχανίες και μονοπώλια, τους μεγαλέμπορους και τους κάθε είδους μεσάζοντες. Όλη αυτή η σειρά των αφεντικών και των οργάνων τους κυριαρχεί χάρη στη ληστεία του μισθού του αγρότη και στον εκβιασμό πάνω στις άμεσες υλικές ανάγκες του κάτοικου της πόλης, που αγοράζει τα αγροτικά προϊόντα. Εκτός απ' αυτό υπάρχει και η καθημερινή μιζέρια όλων των όψεων της ζωής στην ύπαιθρο, μαζί με την συνεχή κι αφόρητη καταπίεση και τρομοκρατία των οργάνων του καθεστώτος.

[42]

Σ' αυτή τη περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα σημαίνει τη συνεχή προσπάθεια για αυτόνομη κι αυτοδύναμη οργάνωση των αγροτών, για να μπορούν να ελέγχουν την παραγωγή και διακίνηση των προϊόντων τους, ενάντια στους εκβιασμούς και τη ληστεία της αγροτικής τράπεζας και των κάθε είδους μεσάζοντων. Σημαίνει ακόμα αγώνα για αύξηση του πραγματικού τους μισθού, με ταυτόχρονη μείωση των τιμών που πληρώνουν για να καλύπτουν τις υλικές τους ανάγκες, οι κάτοικοι των πόλεων. Σημαίνει τέλος συγκεκριμένη και μαχητική πραχτική για να αντιμετωπιστεί τη συνεχή καταπίεση και τρομοκρατία των οργάνων του καθεστώτος στην ύπαιθρο.

η) Τέλος ο πληθωρισμός, δηλαδή η ληστεία του πραγματικού μισθού όλων μας (όποιος και αν είναι αυτός), που γίνεται με τις συνεχείς αυξήσεις στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης - τρόφιμα,

ρούχα, καύσιμα κλπ. - δεν μπορεί πια να αντιμετωπιστεί με τις συνηθισμένες κλασικές διεκδικήσεις για απλή αύξηση των μισθών. Αυτό το όπλο των εκμεταλλευτών-καταπιεστών και του κράτους τους σκοπεύει και πετυχαίνει να ληστεύει την οποιαδήποτε αύξηση πάρουμε ύστερα από αγώνες. Σκοπεύει να ληστεύει και τις μελλοντικές αυξήσεις, πριν καν αυτές δοθούν, και για τις οποίες θα πρέπει να αγωνιστούμε. Ο πληθωρισμός τρώει συνέχεια τις απλές μισθολογικές αυξήσεις, απειλεί τις μελλοντικές δήθεν "οικονομικές υποσχέσεις και παραχωρήσεις", μηδενίζει τους διεκδικητικούς οικονομικούς αγώνες και δεν οδηγεί ποτέ σε καμμία πραγματική αύξηση των υλικών δυνατοτήτων για μια καλύτερη ζωή, είναι για όλους αυτούς τους λόγους ένα από τα μεγαλύτερα όπλα στα χέρια του συστήματος. Οι αγώνες λοιπόν, μόνον για απλές μισθολογικές αυξήσεις κινούνται συνέχεια μέσα σ' ένα φαύλο κύκλο, σ' ένα αδιέξοδο που δεν χτυπάει καθόλου τα συμφέροντα των καπιταλιστών και δεν μπορεί να προωθήσει τα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων. Σ' αυτή την περίπτωση το περιεχόμενο του αγώνα σημαίνει την ανάγκη να ξεπεραστούν οι απλοί διεκδικητικοί αγώνες. Σημαίνει την ανάγκη οι ταξικοί αγώνες να επεξεργάζονται και να έχουν στόχους, που πραγματικά να εξυπηρετούν και να προωθούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και όλου του προλεταριάτου. Δηλαδή να είναι ταξικοί αγώνες σύγκρουσης με τους καπιταλιστές - ιμπεριαλιστές και το κράτος τους, αγώνες που να στηρίζονται στην αυτόνομη και αυτοδύναμη οργάνωση των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού, και οι όποιοι να απαιτούν και να παίρνουν μαχητικά όλα όσα ανήκουν σ' αυτούς.

Θ) Σε όλα τα παραπάνω μπορεί και πρέπει να συγκεκριμενοποιηθεί το περιεχόμενο των επιμέρους κοινωνικών ταξικών συγκρούσεων και να συνδεθεί από την αρχή και με την προοπτική για τη λύση τους και με τον τρόπο που φθάνουμε σ' αυτήν.

Παράλληλα όμως και με ανάλογο τρόπο μπορούν και πρέπει να αναπτυχθούν και συγκεκριμένοι επιμέρους αγώνες ενάντια και σε κάθε άλλη εκδήλωση και λειτουργία της καπιταλιστικής κοινωνίας, σε κείνες που αποσκοπούν στη συσκότιση της πραγματικής κατάστασης και σε κείνες που εξασκούν την έμμεση, την ιδεολογική καταπίεση.

Ενάντια στην αστική τέχνη και κουλτούρα που εκφράζει δήθεν, και έτσι ωραιοποιεί, το κοινωνικό σύνολο. Όχι δεν μπορεί αυτή να εκφράζει το κοινωνικό σύνολο και έτσι να βρίσκεται πάνω από την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα, που είναι ένα χωρισμένο σε τάξεις με ριζικά αντίθετα συμφέροντα, τους εκμεταλλευτές και καταπιεστές, τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους. Έτσι και η τέχνη δεν είναι ουδέτερη, ούτε κοινωνική λειτουργία για τον εαυτό της, ή είναι με τη μεριά των εκμεταλλευτών ή με την πλευρά των εκμεταλλευόμενων, και αυτό ανεξάρτητα από τις τυχόν «καλές προθέσεις».

Ενάντια στην αστική επιστήμη που την μυθοποιούν και την παρουσιάζουν για «ουδέτερη». Οι επιστημονικές γνώσεις, το είδος τους και ο τρόπος με τον οποίο καταχτιούνται πρέπει να χτυπηθούν στο βαθμό που εκφράζουν οργανικές ανάγκες για τη λειτουργία του συστήματος και νέες μεθόδους για την ισχυροποίηση της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας και τον αυξανόμενο έλεγχο πάνω στην εργατική δύναμη, από την άλλη μεριά οι αφηρημένες επιστημονικές γνώσεις πρέπει να παίρνουν εκείνο το συγκεκριμένο περιεχόμενο και με κείνο τον διαφορετικό από τον σημερινό τρόπο, που να αποσκοπούν και να μπορούν να προωθούν και να

εξασφαλίζουν τα συμφέροντα των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων (υγεία- μόλυνση του περιβάλλοντος – ενέργεια – κατοικία – μετακίνηση - βλαβερότητα της εργασίας κλπ.).
Ακόμη πρέπει να πάψουν να είναι μονοπωλιακό όπλο στα χέρια της
καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας, και να αρχίσουν να γίνονται κατάκτηση και όπλο και
στα χέρια του λαϊκού κινήματος.

[43]

Ενάντια στις αστικές ηθικές αξίες που σκοπεύουν να δικαιολογούν μόνιμα και να στηρίζουν όλες
τις αθλιότητες του καθεστώτος της εκμετάλλευσης. Ενάντια στα μοντέλλα κοινωνικής
συμπεριφοράς και προσωπικής ζωής που καλλιεργούν τον ατομισμό, την απομόνωση ανθρώπου
από άνθρωπο, τον έξαλλο συναγωνισμό, τις πλαστές καταναλωτικές ανάγκες της επίδειξης και της
κενότητας, που έτσι στηρίζουν από τη μεριά τους αυτό το κοινωνικό σύστημα.

Είναι στόχος της πολιτικής μας πραχτικής, να προωθούμε, όπως και όταν μπορούμε, στην
ανάπτυξη τέτοιων επιμέρους κοινωνικών και ταξικών συγκρούσεων.

Γ. - Ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά της σημερινής κατάστασης.

Η σημερινή πολιτική κατάσταση, μετά την κυβερνητική αλλαγή που έγινε στις 24/7/74, είναι
συνέχεια της 7ετίας, όπως και κείνη ήταν συνέχεια της προηγούμενης περιόδου της
«δημοκρατικής ομαλότητας». Η οξύτητα των κοινωνικών συγκρούσεων και η ένταση των
πολιτικών αγώνων που προωθούσαν πριν την 21/4/67, το λαϊκό κίνημα και οι πρωτοποριακές του
δυνάμεις, δημιούργησαν σοβαρούς κινδύνους για το καθεστώς της
καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας στην Ελλάδα και διατάραζαν σοβαρά την «κοινωνική
ειρήνη και ηρεμία» του εκμεταλλευτικού συστήματος. Αυτή η κατάσταση εμπόδιζε την
προώθηση των σχεδίων του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού για την καλύτερη εξυπηρέτηση των
αναγκών του και των συμφερόντων του στη χώρα μας. Ταυτόχρονα υπήρχαν ορισμένες και πιο
γενικές ανάγκες του συστήματος σε διεθνή κλίμακα, που ήταν οι στρατιωτικές ανάγκες για τον
έλεγχο της περιοχής της Μεσογείου και στην προοπτική του πολέμου στη Μ. Ανατολή, η ανάγκη
των ξένων και ελληνικών μονοπωλίων και πολυεθνικών εταιριών για την άγρια εκμετάλλευση
φτηνής εργατικής δύναμης, πρώτων υλών και νέας καταναλωτικής αγοράς στην Ελλάδα, στη
βάση του προχωρημένου διεθνούς καταμερισμού αγοράς και εργασίας. Αυτοί οι λόγοι οδήγησαν
στην επιβολή της στρατιωτικής δικτατορίας, σαν εκείνη τη λύση που καλύτερα θα εξασφάλιζε και
θα προωθούσε τα συμφέροντα της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας στη χώρα μας.
Στην περίοδο της δικτατορίας ολοκληρώνεται η ένταξη της Ελλάδας μέσα στο παγκόσμιο
καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, σαν χώρα της "περιφέρειας" του. Παράλληλα γίνονται τα
πρώτα ουσιαστικά βήματα μιας κρατικομονοπωλιακής ανάπτυξης και δημιουργούνται
προϋποθέσεις για παραπέρα μακροχρόνια καπιταλιστικού τύπου ανάπτυξη και αστική κυριαρχία,
που όμως θα αναλάβει να την προωθήσει η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, σαν πιο
κατάλληλη πολιτική μορφή, που μπορεί πιο αποτελεσματικά να εκτονώσει και να μπλοκάρει το
λαϊκό κίνημα. Έτσι η δικτατορία ήταν μια ανάγκη του καθεστώτος στην Ελλάδα και δεν ήταν ούτε
«αντιδημοκρατική» παρένθεση, ούτε έργο κάποιας συμμορίας συνωμοτών, όπως πάντα, και στη
διάρκεια της 7ετίας και μετά, οι αστικές πολιτικές δυνάμεις προσπάθησαν να κάνουν πιστευτό.

I. - Οι πολιτικές συνθήκες σήμερα. Η οικονομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος εκδηλώνεται και μέσα στην Ελλάδα με τον πιο οξύ τρόπο. Στη σημερινή φάση της κρίσης οι καπιταλιστές-ιμπεριαλιστές επιδιώκουν από τη μια μεριά να αναδιοργανώσουν την καπιταλιστική παραγωγή σε παγκόσμια κλίμακα, και από την άλλη προσπαθούν να φορτώσουν την κρίση και την αναδιοργάνωση στις πλάτες των εργαζόμενων, και φυσικά κυριώτερα πάνω στην εργατική τάξη και το προλεταριάτο γενικότερα, των χωρών της περιφέρειας.

Στην Ελλάδα αυτή η ταχτική εκφράζεται με την προσπάθεια, εδώ κι ενάμισυ χρόνια, να ταυτιστεί η καπιταλιστική κρίση με «εθνική κρίση». Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρείται να εξασφαλιστεί η «κοινωνική ειρήνη και ηρεμία», για να μπορούν τα αφεντικά και τα όργανα τους να ληστεύουν ανενόχλητα τους πραγματικούς μισθούς και εισοδήματα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων τάξεων και στρωμάτων. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλουν να χτυπήσουν τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες και ζητούν να υποτάξουν ιδεολογικά και πολιτικά το λαϊκό κίνημα, προσπαθώντας να πείσουν τις λαϊκές δυνάμεις, ότι πρέπει να κάνουν συνεχώς θυσίες που είναι δήθεν για τα ίδια τους συμφέροντα. Μόνον έτσι θα μπορούν να είναι ήσυχοι από τις ενοχλήσεις των λαϊκών αγώνων, οι κάθε λογής επίσημοι γραφειοκράτες και μεσολαβητές (κομματάρχες – συνδικαλιστές - βουλευτές κλπ.), για να μπορούν όλοι μαζί και με «σύμπνοια» να εργάζονται για το καλό της Ελλάδας. Φυσικά δεν καθαρίζουν για ποιά Ελλάδα μιλάνε, για κείνη των εκμεταλλευτών, καταπιεστών, μονοπωλίων και των οργάνων τους, ή για κείνη των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων. Παράλληλα αυτή η τεράστια προσπάθεια αποσκοπεί επίσης στο να σκορπίσει, με κάθε

[44]

δυνατό τρόπο μέσα στις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, την σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό, που να οδηγούν στην απομόνωση των πρωτοποριακών και επαναστατικών δυνάμεων του λαϊκού κινήματος, που στο βαθμό που επιχειρούν μια συγκεκριμένη πολιτική πραχτική παρουσιάζονται σαν "αντεθνικά στοιχεία" και σαν "προβοκάτορες". Κάθε τι που ταραξεί "την κοινωνική γαλήνη" της καθημερινής μιζέριας και κάθε δραστηριότητα που αμφισβητεί έμπραχτα την επίσημη γραφειοκρατία της αστικής τάξης και του ρεφορμισμού, το ονομάζουν "προβοκάτσια".

Παράλληλα προωθήθηκε και δεν μένει παρά να βρεθεί τρόπος για τον επισημοποίηση του, ο ιμπεριαλιστικός διαμελισμός της ανεξάρτητης Κύπρου. Για να εξασφαλιστεί αυτός, δεν θα διστάσει ο ιμπεριαλισμός, αν υπάρξει ανάγκη, να δημιουργήσει και ολιγοήμερες πολεμικές συγκρούσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, αδιαφορώντας για τα χιλιάδες θύματα, που αυτές θα προκαλέσουν. Με ένα τέτοιο τρόπο θα επικυρωθεί τη διχοτόμηση και ΝΑΤΟποίηση του νησιού, θα δημιουργηθούν νέα τεράστια κέρδη για τις πολεμικές βιομηχανίες και θα χτυπηθεί και το λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Αν ο καπιταλισμός - ιμπεριαλισμός δεν φτάσει μέχρι την οργάνωση πολεμικών συγκρούσεων, χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί σε κάθε περίπτωση το φάντασμα του πολέμου, σαν εκβιασμό και απειλή πάνω από τα κεφάλια των

εργαζόμενων, σαν εκβιασμό και απειλή για να μην προχωρούν οι αγώνες για τα προβλήματα τους και για να τους υποχρεώνουν σε όλο και περισσότερες θυσίες, που αυξάνουν τα δικά του κέρδη. Η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, ενώ συνεχίζει το έργο της δικτατορίας, εντείνοντας τον εκμετάλλευση και διατηρώντας τον καταπίεση με πιο ύπουλους και μοντέρνους τρόπους, βρίσκει την ευκαιρία, όταν δεν μπορεί να λύσει ούτε τα πιο στοιχειώδη προβλήματα των εργαζόμενων, να ρίχνει τα βάρη στην "αμαρτωλή" 7ετία. Στην 7ετία έπεσε το βάρος του ξεπουλήματος της Κύπρου στους Αμερικάνους και το ΝΑΤΟ, στην 7ετία θα πέσει αν χρειαστεί και το βάρος του ξεπουλήματος των πετρελαίων. Ταυτόχρονα είναι φανερό ότι το καθεστώς έχει ανάγκη την ύπαρξη της χούντας, σαν ένοπλο μηχανισμό επέμβασης ενάντια στο λαϊκό κίνημα αν οι περιστάσεις το απαιτήσουν. Γι αυτό γίνεται κάθε δυνατή προσπάθεια για να διατηρηθεί άθικτη, πίσω από ένα σύννεφο από δίκες χωρίς ουσία, γι αυτό και η λεγόμενη "αποχουντοποίηση" είναι μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού του λαϊκού κινήματος, γιατί δεν μπορεί και δεν πρόκειται να γίνει, όσο ισχύει αυτό το καθεστώς της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής εξουσίας. Έτσι εκτός από τα άλλα, η χούντα που υπάρχει μέσα στο στρατό και σε όλο τον κρατικό μηχανισμό, χρησιμεύει και σαν όργανο εκβιασμού και εκφοβισμού, ότι δήθεν οποιαδήποτε πολιτική αστάθεια προκύψει από την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων, θα σημάνει άμεσα μια νέα δικτατορία, άρα το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να καθόμαστε "ήσυχοι" για να μας εκμεταλλεύονται και να μας καταπιέζουν.

Ο νεοφασισμός που εμφανίστηκε στον τελευταίο ενάμισυ χρόνο και που πρόκειται ακόμα να αναπτυχθεί και να εντείνει τον δράση του, προορίζεται να παίζει το ρόλο οργάνου του καθεστώτος. Από τη μια εξασκώντας την παρακρατική τρομοκρατία, και από την άλλη βοηθώντας στη στήριξη της θεωρίας για τον βία, που είναι, δήθεν, βλαβερή απ' όπου κι αν προέρχεται, όταν η λαϊκή και επαναστατική βία εκδηλωθεί έντονα ενάντια σ' αυτό το καθεστώς της εκμετάλλευσης που στηρίζεται στην κρατική βία και τρομοκρατία. Θα είναι όμως δύσκολο, σε κάθε περίπτωση, να κρυφτεί αυτή η ίδια η καθημερινή βία και τρομοκρατία που εξασκείται από τους εκμεταλλευτές-καταπιεστές και τα όργανα τους, ενάντια στις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός εξακολουθεί να κυριαρχεί με την οικονομική και στρατιωτική του παρουσία. Παρά τις επιμέρους συγκρούσεις του με τον γαλικό, για το ποιός θα εξασφαλίσει μεγαλύτερο μερίδιο, συνεχίζει να κυριαρχεί και να εξουσιάζει. Διχοτομεί τον Κύπρο και τον μετατρέπει σε νατοϊκό βάση. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να εξασφαλίσει τον έλεγχο και την εκμετάλλευση των πετρελαίων στο Αιγαίο, τη Β. Ελλάδα και την υπόλοιπη χώρα. Οργανώνει τους μηχανισμούς εξουσίας και ελέγχου του, χρησιμοποιώντας τις βάσεις του πάνω στο έδαφος της χώρας μας, την αμερικάνικη πρεσβεία, την ΙΤΤ και τις άλλες πολυεθνικές εταιρίες την CIA και την ίδια την χούντα μέσα στο στρατό.

2 - Η δράση μας σήμερα. Μέσα σ' αυτές τις πολιτικές συνθήκες, η συγκεκριμένη πολιτική μας δράση και προπαγανδιστική δραστηριότητα αυτή τη

[45]

περίοδο πρέπει να αποσκοπεί:

α) Να ξεσκεπάσει την καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική εξουσία, που προσπαθεί να καταπνίξει τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Να συμβάλλει στην ανάπτυξη τέτοιων αγώνων με αφορμή τα συγκεκριμένα προβλήματα που υπάρχουν. Να βοηθήσει στο ξεκαθάρισμα, ότι το λαϊκό κίνημα δεν αγωνίζεται για το βάθαιμα αυτής της κρίσης, για να μην μπορούν τα αφεντικά να πραγματοποιούν συνεχώς και μεγαλύτερα κέρδη, για να συμμετάσχουν οι λαϊκές δυνάμεις σε όλο και πιο σημαντικό μερίδιο από τον κοινωνικό πλούτο, που οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δημιουργούν και από το οποίο το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης τους αποκλείει.

β) Να αποκαλύψει την σημασία των ενδεχόμενων πολεμικών συγκρούσεων, είτε αυτές είναι να γίνουν, είτε χρησιμοποιούνται σαν απειλή και εκβιασμός πάνω από τα κεφάλια των εργαζόμενων, σαν ενδοιμπεριαλιστικό λογαριασμό, που είναι αντίθετος στα συμφέροντα του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα και τη Τουρκία

γ) Να χτυπήσει με κάθε τρόπο τον νεοφασισμό, την τρομοκρατία και την βία του. Να κάνει συνειδητή την ύπαρξη της χούντας μέσα στο στρατό και σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, σαν εκείνο το μηχανισμό της εξουσίας, που θα πρέπει να μπορέσει το λαϊκό κίνημα να τον αντιμετωπίσει στηριγμένο στις δικές του δυνάμεις.

δ) Να χτυπήσει τώρα και άμεσα τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό όπου και με όποιο τρόπο μπορούμε. Ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μας έχει άπειρες φορές αποδείξει, ότι δεν νοιάζεται για τις διαμαρτυρίες, τις καταγγελίες και τις εκκλήσεις. Ενοχλείται όμως όταν χτυπιούνται άμεσα οι εκπρόσωποι του, οι φορείς του, η ιδιοκτησία του και οι μηχανισμοί του της βίας και της καταπίεσης. Έτσι θα μπορέσουμε να εμποδίσουμε την εξάπλωση και την εξασφάλιση της κυριαρχίας του στη χώρα μας, φανερά η κρυφά αυτή γίνεται.

ε) Να αναπτύξει τον διεθνιστικό χαρακτήρα του επαναστατικού λαϊκού αγώνα στην Ελλάδα. Αυτός μπορεί να εκφραστεί με διπλό τρόπο. Από τη μια με την προώθηση συγκεκριμένων σχέσεων με τους μετανάστες, ξένους εργάτες και φοιτητές που βρίσκονται στη χώρα μας, και από την άλλη με την έμπραχτη έκφραση της διεθνιστικής αλληλεγγύης για τον αγώνα κάθε λαϊκού κινήματος στον κόσμο, που αγωνίζεται για ν' αποτινάξει την καπιταλιστική - ιμπεριαλιστική εξουσία. Σήμερα στην Ελλάδα ζουν και δουλεύουν πολλές χιλιάδες ξένοι εργάτες. Ζουν και δουλεύουν μέσα στις πιο άθλιες συνθήκες, αθλιώτερες από κάθε έλληνα εργαζόμενου, ενώ ταυτόχρονα κρέμεται πάνω από το κεφάλι τους ο συνεχής κίνδυνος και εκβιασμός της απόλυσης, της σύλληψης, της απέλασης. Αυτή τη φτηνή εργατική δύναμη προσπαθούν να χρησιμοποιούν τα αφεντικά για να μεγαλώνουν τα κέρδη τους και για να στρέψουν του έλληνες εργάτες ενάντια στους ξένους και να δημιουργήσουν σωβινισμό, που θα επιτρέπει μεγαλύτερο πολιτικό έλεγχο πάνω στην εργατική τάξη, εξασφαλίζοντας έτσι ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Φυσικά ο σωβινισμός είναι δύσκολο να περάσει στην συμπεριφορά απέναντι στους ξένους εργάτες, γιατί οι εμπειρίες των εκατοντάδων χιλιάδων ελλήνων μεταναστών τον εμποδίζουν, όμως ο κίνδυνος υπάρχει. Χρειάζεται επίσης να βοηθήσουμε στην οργάνωση των ξένων εργατών στις ίδιες με μας οργανώσεις, να απαιτήσουμε μαζί τους τα ίδια τα δικαιώματα για όλους.

Παράλληλα ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό - ιμπεριαλισμό, που γίνεται στη Χιλή, Αργεντινή, Ιρλανδία, Τουρκία, Λίβανο, Παλαιστίνη, Περσία, Πορτογαλία, Αγκόλα και σε κάθε χώρα που βρίσκεται κάτω από την εξουσία του, είναι συνδεδεμένους και με τον αγώνα στη χώρα

μας. Κάθε χτύπημα που καταφέρνουμε ενάντια στους μηχανισμούς της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής εξουσίας εδώ στην Ελλάδα, είναι η πιο συγκεκριμένη και διεθνιστική βοήθεια και συμπαράσταση, που αξίζει περισσότερο από οποιαδήποτε "χάρτινη διαμαρτυρία". Όπως επίσης αυτοί οι ίδιοι οι αγώνες που γίνονται στις άλλες χώρες, και η κάθε επιτυχία τους, είναι η πιο αποτελεσματική έκφραση της διεθνιστικής αλληλεγγύης των άλλων λαϊκών και επαναστατικών κινημάτων, για τον επαναστατικό λαϊκό αγώνα στην Ελλάδα.

στ) Να αγωνιστεί συγκεκριμένα για να προχωρήσει η αυτόνομη και αυτοδύναμη οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων στον κάθε κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προώθηση της ταξικής σύγκρουσης. Η αυτόνομη, ιδεολογικά-πολιτικά-οργανωτικά, από την αστική τάξη και τον ρεφορμισμό, οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων, είναι το βασικό στήριγμα και ο φορέας των μαχητικών αγώνων για την υπεράσπιση και προώθηση

[46]

των υλικών συμφερόντων και επιδιώξεων του λαϊκού κινήματος, που είναι σε πλήρη και ριζική αντίθεση και σύγκρουση με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των εκμεταλλευτών-καταπιεστών και των οργάνων τους.

Σήμερα, λοιπόν δουλεύουμε και προσπαθούμε να συμβάλλουμε στη διεξαγωγή και προώθηση του επαναστατικού λαϊκού αγώνα, που εκφράζεται με όλες τις παραπάνω κατευθύνσεις και περιεχόμενο δουλειάς. Επιδιώκουμε την συγκεκριμένη πραχτική στους κοινωνικούς χώρους, την ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας και πραχτικής, τη διαμόρφωση σωστών δημοκρατικών διαδικασιών μέσα στο λαϊκό κίνημα, την ανάπτυξη κι ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων και δημιουργία σωστών σχέσεων με τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, την όξυνση της ταξικής και επαναστατικής συνείδησης, τη δράση με συγκεκριμένες πρωτοποριακές ενέργειες απλές και πιο προχωρημένες, που να δείχνουν τις δυνατότητες και την προοπτική του λαϊκού επαναστατικού κινήματος παράλληλα με το ξεσκέπασμα της φύσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού καθεστώτος.

Όσο πιο πολύ προωθούνται οι ταξικές συγκρούσεις και οξύνεται η επαναστατική συνείδηση μέσα στις λαϊκές δυνάμεις, τόσο πιο πολύ αναπτύσσεται το λαϊκό κίνημα και οι οργανωμένες πρωτοποριακές κι επαναστατικές δυνάμεις του, και τότε τόσο πιο πολύ είναι δυνατόν να περιορίζεται η σημασία των χτυπημάτων της αντίδρασης, αφού κάθε χτύπημα θα αναπληρώνεται άμεσα και θα δημιουργεί νέες δυνάμεις που θα μπαίνουν αποφασιστικά στον αγώνα.

Οι βασικοί στόχοι της πολιτικής μας πραχτικής, δηλαδή η προπαγάνδα, η οργανωτική συσπείρωση κι ανάπτυξη, η άσκηση της επαναστατικής και λαϊκής βίας και η προώθηση των ταξικών συγκρούσεων στον κάθε κοινωνικό χώρο, δεν έχουν καθορισμένη σειρά για την πραγματοποίησή τους, αλλά αλληλοεξαρτώνται. Στην πορεία του αγώνα, από τη μια μεριά θα προετοιμαζόμαστε (ιδεολογικά-πολιτικά-οργανωτικά) όλο και περισσότερο, και από την άλλη θα κάνουμε χρήση και συνδυασμό των μορφών πάλης που κάθε φορά μπορούμε, για να χτυπήσουμε τον αντίπαλο, για να προωθήσουμε και από την πλευρά μας τον αγώνα του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος, με στόχο την λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΜΑΣ

Οι προοπτικές αυτής της ίδιας της οργάνωσης μας δεν είναι άλλες από τη συμβολή στην ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων και των ταξικών συγκρούσεων, στην οργάνωση των δυνάμεων του λαϊκού κινήματος και στη μαχητική προώθηση και οικοδόμηση της σύγκρουσης για την επαναστατική αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας.

Έχουμε συνείδηση και ξέρουμε ότι δεν μπορούμε εμείς να διεξάγουμε συνολικά όλον αυτόν τον αγώνα και να αντιμετωπίσουμε όλες τις ανάγκες του. Πιστεύουμε ότι θα αναπτυχθούν, μέσα στον κοινό αγώνα, και άλλες οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις που θα δουλεύουν για την επιτυχία των ίδιων στόχων. Μαζί μ' αυτές θα ενωθούμε στη διάρκεια του αγώνα. Η ενότητα αυτή, θα είναι επαναστατική ενότητα, που θα στηρίζεται σε κοινή πραχτική, συνεργασία, αλληλοβοήθεια και ιδεολογική - πολιτική συζήτηση και ζύμωση, έτσι ώστε κάθε ανώτερο οργανωτικό επίπεδο, που θα ξεπερνάει τα επιμέρους οργανωτικά σχήματα, να εκφράζει και το αντίστοιχο πολιτικό ανέβασμα του αγώνα. Η τέτοια ενότητα δεν θα γίνεται λοιπόν χωρίς συγκρούσεις, δεν θα είναι μια συνεχής πορεία, όπως εξ άλλου και αυτή η ίδια η πραχτική μας δεν θα είναι συνέχεια ανοδική. Είπαμε ότι εμείς δεν μπορούμε αντικειμενικά να τα κάνουμε όλα και ούτε να συμβάλλουμε με ομοιόμορφο τρόπο στην ανάπτυξη όλων των τομέων του αγώνα, σκοπεύοντας ίσως μ' αυτό τον τρόπο να μετατραπούμε στην συνολική επαναστατική οργάνωση. Γι αυτό εμείς, από τη μια μεριά κάνουμε τις επιλογές μας κάθε φορά και από την άλλη πιστεύουμε, ότι κάθε οργανωμένη πολιτική πρωτοβουλία, κάθε αυτόνομο οργανωμένη ομάδα της επαναστατικής αριστεράς, που με τις δικές της δυνάμεις και τη δική της επιλογή, αναπτύσσει από τη πλευρά της συγκεκριμένη πολιτική πραχτική με τους ίδιους κοινούς στόχους, συμβάλλει κι αυτή στην ανάπτυξη του αγώνα. Μέσα σ' αυτόν θα συναντηθούμε και θα συνεργαστούμε.

Με αυτή την έννοια καλούμε σε αγώνα. Δεν καλούμε το λαό να μας πλαισιώσει, ούτε το σύνολο των επαναστατικών δυνάμεων να οργανωθούν στο δικό μας ιδιαίτερο οργανωτικό σχήμα, γιατί εμείς λέμε τα πιο σωστά πράγματα απ' όλους τους άλλους.

Καλούμε όμως, όλες εκείνες τις δυνάμεις που θέλουν να αγωνιστούν για την ανατροπή αυτού του συστήματος, της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής εξουσίας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για το λαϊκή εξουσία και τον σοσιαλισμό, να οργανωθούν

[47]

όσο πιο γρήγορα μπορούν, να διαμορφώσουν την απαραίτητη ιδεολογική και πολιτική τους βάση, να κάνουν πρόγραμμα δουλειάς, να προσδιορίσουν τον τρόπο συλλογικής λειτουργίας και δράσης τους και να ΔΡΑΣΟΥΝ τώρα και αμέσως, σύμφωνα με τις δυνατότητες τους, στον κάθε κοινωνικό χώρο που βρίσκονται και σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής οργάνωσης που μπορούν. Να προωθήσουν κι αυτές από τη μεριά τους τις ταξικές συγκρούσεις. Να προετοιμάσουν πολιτικά και οργανωτικά τις λαϊκές δυνάμεις για τον επαναστατικό λαϊκό αγώνα.

Έτσι μέσα στην πράξη, τα συγκεκριμένα προβλήματα που θα δημιουργούνται και οι ανάγκες για το ξεπέρασμά τους, θα φτειάχνουν εμπειρίες, θα οδηγούν σε συνεργασίες και συντονισμό δράσης, θα διευκολύνουν την ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων. Θα προχωράει έτσι όλο και περισσότερο ο αγώνας του ελληνικού λαϊκού επαναστατικού κινήματος, για την εξουσία του οργανωμένου και ένοπλου λαού, που θα οικοδομήσει μια νέα κοινωνία, καλύτερη, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας

ΑΘΗΝΑ: ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1974 - ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1975

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Το παραπάνω κείμενο τυπώθηκε για πρώτη φορά τον Δεκέμβρη 1975 σε λίγες εκατοντάδες αντίτυπα. Το αρχικό του γράψιμο έγινε στην περίοδο από τον Ιούλη 1974 μέχρι και τον Γενάρη 1975. από τον Φλεβάρη 1975 μέχρι τον Δεκέμβρη 1975 έγιναν μια σειρά από διορθώσεις (όχι σημαντικές) και προσθήκες σε ορισμένα θέματα. Αυτό το κείμενο έκφρασε τις εμπειρίες από την πολιτική πρακτική μιας σειράς δυνάμεων και ταυτόχρονα βοήθησε στο να γενικευτούν και να συστηματοποιηθούν αυτές οι συγκεκριμένες εμπειρίες. Έτσι χρησίμευε σαν ιδεολογική και πολιτική βάση της παραπέρα πρακτικής αυτών και άλλων συντρόφων. Βοήθησε στην προπαγάνδισή αυτής της πολιτικής πρακτικής και πολιτικών θέσεων-διαπιστώσεων, και έτσι στην αύξηση του αριθμού των συντρόφων, που πληροφορήθηκαν και συζήτησαν αυτές τις θέσεις και διαπιστώσεις καθώς και την πολιτική πρακτική που αυτές προϋποθέτουν, με αποτέλεσμα την ενίσχυση και το δυνάμωμα της. Όλα αυτά συντέλεσαν στην εξάπλωση και τον εμπλουτισμό αυτής της πολιτικής πρακτικής, πράγμα που ήταν και εξακολουθεί να είναι ο βασικός σκοπός μας γι αυτήν την περίοδο. Ένα βήμα μπροστά έχει γίνει, μένουν ακόμη πολλά να γίνουν.

Ήδη από αρκετούς μήνες, η ανάγκη για έκδοση και κυκλοφορία και άλλων αντιτύπων αυτού του κειμένου είναι μεγάλη. Διάφορα προβλήματα μας εμπόδισαν να ανταποκριθούμε, μέχρι σήμερα, σ' αυτήν την ανάγκη.

Τώρα με την έκδοση άλλων χιλίων και παραπάνω αντιτύπων ελπίζουμε, όχι ότι θα καλύψουμε την πραγματική έκταση, αλλά ένα μέρος αυτής της πολιτικής ανάγκης των δυνάμεων του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος, έτσι όπως αυτό διαμορφώνεται και εξελίσσεται στην χώρα μας. Η έκδοση αυτή πρέπει να συνοδευτεί με το μοίρασμα και την συζήτηση σ' όσους γίνεται περισσότερους κοινωνικούς χώρους και λαϊκές δυνάμεις, που αργά αλλά σταθερά, όλο και περισσότερο συνειδητοποιούν την ανάγκη για άμεση πολιτική πρακτική, για επαναστατικό αγώνα, για επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, της μιζέριας και της κρατικής τρομοκρατίας.

Αυτή η τωρινή έκδοση, είναι έκδοση του ίδιου κειμένου που το γράψιμο τέλειωσε στις αρχές του 1975, και που πρωτοτυπώθηκε στα τέλη του 1975.

Είδαμε ότι μέχρι τώρα δεν χρειάστηκε να κάνουμε καμμία αλλαγή. Κάποιες αλλαγές, που στην επόμενη περίοδο οπωσδήποτε θα υπάρξουν, θα είναι κυρίως προσθήκες θεμάτων και προβλημάτων, καθώς και μεγαλύτερη - πληρέστερη ανάπτυξη των όσων ήδη αναφέρονται, στην βάση των εμπειριών από τους συγκεκριμένους ταξικούς αγώνες και την πολιτική πρακτική όλου αυτού του καιρού.

Σε κάθε περίπτωση α) η παρανομία σαν αντίθεση και σαν σύγκρουση με την νομιμότητα (που δεν είναι παρά η " λέξη " με την οποία χαρακτηρίζεται

η παραδεκτή και ανεχτή από το ίδιο το καθεστώς της εκμετάλλευσης και καταπίεσης κοινωνική δράση και συμπεριφορά) και β) η επαναστατική βία σαν αντίβαρο και «μοναδικό αποτελεσματικό επιχείρημα», ενάντια στο υπερμονοπόλιο της καθημερινής άγριας και εγκληματικής τρομοκρατίας και καταπίεσης που εξασκεί το κράτος των αφεντικών σε βάρος όλων των προλετάρων - είναι οι δύο βασικοί στόχοι των επαναστατικών και πρωτοποριακών δυνάμεων και είναι και οι βασικές ανάγκες για να μπορέσει να αναπτυχθεί αποτελεσματικό και νικηφόρο (και όχι πάντα ηττημένο και ταλαιπωρημένο) λαϊκό κίνημα στη χώρα μας, με επαναστατικούς στόχους και προοπτική.

Αυτό σημαίνει ότι : η καθημερινή κοινωνική σύγκρουση. Η αυτόνομη ανάπτυξη των ταξικών αγώνων. Η δημιουργία αυτοδύναμων οργανωμένων δυνάμεων. Η ανάπτυξη στο "έπακρο - με όλες τις θυσίες που θα χρειαστούν- της πολιτικής πρωτοβουλίας και της υπευθυνότητας (που συμβαδίζουν με την προσωπική πρωτοβουλία και την εμπιστοσύνη του καθένα στις δυνάμεις του, χωρίς φόβο για τα λάθη που θα γίνονται). Η συγκεκριμένη δραστηριοποίηση και προώθηση των διαφόρων κοινωνικών κινήματων απελευθέρωσης. Η πολιτική πραχτική σα συγκεκριμένη και συνεχής δραστηριότητα (σε ριζική ρήξη και αντίθεση με τη θεωρητικολογία) και την αντιμετώπιση - υπερνίκηση - χτύπημα του φόβου και των σκιάχτρων που χρησιμοποιούν για να μας έχουν υποταγμένους, με τη συστηματική καλλιέργεια της αποφασιστικότητας και μαχητικότητάς μας, είναι η πιο άμεση και σημαντική δουλιά που έχουμε να κάνουμε.

Γνωρίζουμε ότι η κοινωνική δύναμη που στηρίζει και πραγματοποιεί το ταξικό πόλεμο, μέχρι τη καταστροφή της κεφαλαιοκρατίας, είναι το προλεταριάτο, αυτοί δηλ. , που δεν κατέχουν τίποτα, αυτοί που είναι αποκλεισμένοι από τον τεράστιο-κοινωνικό πλούτο που υπάρχει σήμερα.

Γνωρίζουμε ότι όσο και αν είναι μακρύς και δύσκολος αυτός ο αγώνας πρέπει η να ξεκινήσει ή αλλιώς δε θα γίνει ποτέ. Σήμερα και στη χώρα μας αυτός ο αγώνας έχει αρχίσει παρά τη λυσσασμένη αντίδραση όλων των δυνάμεων - επίσημων και ανεπίσημων - που στηρίζουν το καθεστώς ιδεολογικά - πολιτικά - υλικά - οργανωτικά.

Επειδή σίγουρα με τα χίλια περίπου αντίτυπα που τυπώνουμε, δεν καλύπτεται η ανάγκη διάδοσης, κυκλοφορίας, προπαγάνδισης και συζήτησης αυτού του κειμένου και πιστεύουμε ότι: Οποιοι σύντροφοι νομίζουν πως είναι ένα χρήσιμο κείμενο και μπορούν να το ανατυπώσουν – μοιράσουν, έστω και σε λίγα αντίτυπα, ας πάρουν τη πρωτοβουλία να το κάνουν (με γραφομηχανή - φωτοκόπιες - πολυγράφιση). Μόνο που σε τέτοια περίπτωση, η ανατύπωση θα πρέπει να είναι ολόκληρου του κειμένου.

Ε. Λ. Α. ΑΘΗΝΑ: ΙΟΥΝΗΣ - ΙΟΥΛΗΣ 1978